

LIBRARY OF CONGRESS

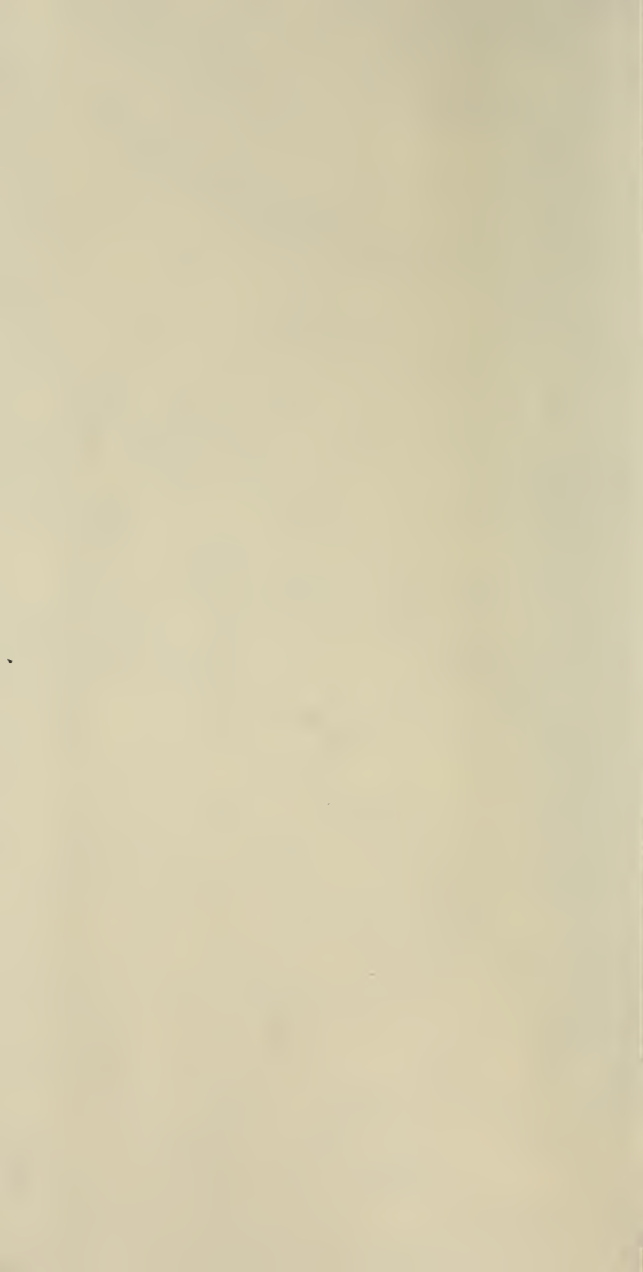

00003273441

POËZY.

EERSTE EN TWEEDE DEEL.

1850

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

P O È Z Y ,

UITGEGEVEN

DOOR

MR. WILLEM BILDERDIJK.

EERSTE en TWEEDE DEEL.

TWEEDE DRUK.

Te ROTTERDAM, by
J. IMMER ZEEL, JUNIOR.

MDCCCXXII.

PT 5810

.A2

1822

AAN DEN LEZER.

Ieder taal heeft haar byzonder schoon en onfschoon. Ons Hollandfch heeft het ongeluk van, in welk land van de Wareld men kooft, in den klank van het daaglijksch gefprek niet te gevallen; maar nergens heb ik ooit een Neêrduitsch vers voor-gelezen, of men was verrukt over de welluidendheid, en erkende dat de Landtaal daar niet tegen op mocht. En dit is my niet by eene enkele, maar by vier verfchillende Natien, niet by eenige weinige, maar by alle lieden van fmaak en van onbevooroordeelde liefhebbery voor de fchoonheid en melody, óveral en ftandhoudend, voorgekomen. Voorname Dichters van verfcheiden Landen deden onze Poëzy die gerechtigheid wedervaren: maar zy, die door de Natuur met de meefte gevoeligheid voor de melody geftemd is, de Schoone kunne in 't byzonder, heeft zich my altijd voor dit voorrecht onzer Moederspraak hoogftaandoenlijk getoond; en een Neêrduitsch vers, half verftaan, (zelfs fomtijds een Latijnsche Strofe, op de Neêrduitfsche wijs uitgefproken) heeft nooit gefaald, werking op haar te doen. Ja, ik mag zeggen, dat ik door deze ondervinding geleerd, nu eerst recht in het gevoclen treê van den braven en fchranderen VAN EFFEN, wanneer hy, in zijnen Hollandfchen Spectator, onze Nederduitfsche Verfificatie de kracht toefchrijft van ook 't onverftaanbare, en het geen het verftand aanftoot geeft, niet alleen te

doen dulden, maar zelfs met behagen en deelneming te doen aanhooren. Geen wonder dan ook, indien hier of daar eene enkele *Genie*, geboren om 't schoon te gevoelen, te scheppen, en voort te brengen, door zich op het Neêrduitsch te leggen, en Neêrduitsche verzen te lezen, allengskens van de Engelsche of andere Poëzy tot de Neêrduitsche is overgegaan, en, onder mijn oog en geleide, gaven, die, zonder dat, voor ons verloren geweest waren en aan een vreemd Land behoorden, aan onze versificatie geheiligd heeft. Het getal der zulken is zeker niet groot; maar hoe klein ook, strekt het my tot een van de streelendste genoegens, zoo door mijne Vaderlandsche zucht, als door een gepaste aanleiding, onderwijs, en beschaving, op deze wijze de grenzen van den Hollandschen Pindus (waarvan geen Besluit eener Vergadering my heeft kunnen verbannen of uitsluiten) te hebben verwijderd en uitgezet. En het is my een nieuw vermaak, eenige dezer op uitheemschen bodem gegroeide Hollandsche bloemen mijnen Landgenooten in dezen bundel te mogen aanbieden. Schonk ik in de twee Deeltjens mijner Mengelpoëzy (voor geruimen tijd by de Weduwe DOLL in het licht gekomen) verscheidene voorbeelden uit mijne in Uitheemsche streken gegevene Dichtkunstlesfen, het kan niet geheel ongepast zijn, dat zy door een deel der Gewrochten gevolgd worden, die door deze mijn lesfen veroorzaakt zijn, en waarin zekerlijk een geest doorstraalt, die in den leerling den meester doet kennen. Zoo ten minste is het oordeel der genen, die nevens my deze stukken gezien en ter uitgave bestemd hebben; en ik vrees niet, dat het Algemeen dit ons oordeel zal wraken. Zoo veel ook is zeker, dat ik onder velen dier verzen niet slechts, als Vondel van die van Antonides zeide, mijnen naam zoude durven zetten; maar dat ik, met al mijne tegenwoordige koelheid, verscheiden daarvan zoude wenschen gemaakt te hebben, indien niet de roem

van den leerling den meester gelijkelyk verceerde, en allermeeft dan, als hy dezen te boven ftreeft. Ik fta toe, dat byzondere betrekkingen my voor deze en gene dezer Dichtftukken niet geheel onverfchillig laten, en my met meer warmte misfchien het voortreffelyke aangrijpen, en de fchoonheden fmaken doen, waar zy van vervuld zijn; maar dat ik den Lezer (ik zwijg van met geestdrift en enthufiasmus) zou aanbieden het geen het niet waardig waar, of het geen mannen van kunde en fmaak als onwaardig zouden kunnen verwerpen, dit laat noch mijne overtuiging, noch het met het mijne eenftemmige oordeel van andere in Dichtkunst en Letteren ervarenen lieden, my toe, onder de mogelijkheden te fteflen.

Het is dus met de volmaaktfte vrijmoedigheid, dat ik de post van Uitgever dezer Gedichten op my neme, en my der Kunstlievende Wareld daar voor aansprakelyk ftefle. Maar men heeft gewild, dat ik niet Uitgever zijn zoude, maar mijn deel in den Bondel hebben. Ik geef dus te gelijk van mijn eigen arbeid, voor welken ik my met het zelfde onthaal durf vleien, dat aan de twee Deelen mijner Mengelpoëzye bewezen is. Want, ik ontveinze het niet aan mijn Lezers, indien al (het geen ik té wel, te volkomeu gevoele, om het niet openbaar te erkennen) de blakende Zomerwarmte des levens ook voor mijnen geest lang voorby is, ook de fchrale Natijld des Jaars is fomwijlen welkom, en niet zelden wordt het geen slechts een koel voor lief nemen verdiende, met een foort van verrukking aanvaard, alleenlyk om dat men 't niet meer verwachtte, en 't denkbeeld van wellicht het laafte te zijn, er een zeker belang voor inboezemt.

«Si des beaux jours naisfans on cherit les prémices,

«Les beaux jours expirans ont ausfi leurs delices.

«Dans l'Automme ces bois, ces soleils pälisfans,

«Interesfent notre ame en attristant nos fens.

——— ——— ——— ——— ——— ———
 ——— ——— ——— ——— ——— ———
 „ On revoit ses beaux jours avec ce vif transport
 „ Qu'inspire un tendre ami, dont on pleuroit la mort.
 „ Leur départ, quoique triste, à jouir nous invite:
 „ Ce sont les doux adieux d'un ami qui nous quitte;
 „ Chaque instant qu'il accorde, on aime à le saisir,
 „ Et le regret lui-même augmente le plaisir. (*)

Ik dank niet te min mijne goedgunstige Landgenooten voor deze hunne toegevendheid: want ô! welk een tusschenstand er is tusschen

——— „ dien geest, nu lang vervlogen,
 „ Die vlam, in smeulende asch vergaan,
 „ Die me eens, voor de op mijn jeugd in gunst gevestigde oogen,
 „ Van 's Jonglings stoutheid opgetogen,
 „ Het Lesbisch zangspoor in deed slaan:
 „ Die me, onder 't blij' viktoriafstemmen,
 „ Met Oostersch Dichtvuur toegereed,
 „ Het schichtig Hoefbronros betemmen,
 „ Bestijgen, en beheerschen deed!" (†)

en de flauwe overblijffels van

——— „ mijn uitgeblaakten tonder,
 Die eens zijn tijd van glimmen had,"

dit gevoelt niemand beter dan ik-zelf. Ook is mijne bezorgdheid in de keuze van het gene ik aanbiede, zekerlijk des te grooter.

By

(*) l'Homme des Champs, Ch. I.

(†) De achste Maart in Londen.

By het opdifchen van Gerechten als den Dichterlijken brief van *Alonzo aan Klara*, van *Klara aan Alonzo*, de *Zaide en Almanzor*, de *Elvire*, de *Arria en Petus*, 't *Genoegen*, enz. stukken, die alle kenners erkennen zullen veer' boven mijn lof te zijn, fchroom ik van mijn eigen arbeid te fpreken. Ik kan nogthands niet voorby, op het Dichtftuk, waarmede mijne Verzameling aanvangt, 's Lezers aandacht byzonder te vestigen. Ik geve 't (gelijk het is) als een Navolging ten Proeve van Deenfche Poëzy; en wel, Poëzy van den zelfden Dichter, van wien de Heer Doornik voorheen in de Dichterlijke Handschriften by Uylenbroek een Vertaling gegeven heeft in *De Zeevaart*. De verdienften dezès Vertalers, mijn ouden Kunstvriend, recht doende, meen ik te mogen opmerken, dat er beter, gekuischter, en aandoenlijker stukken van den waarlijk grooten TULLIN in het licht zijn, dan 't evengenoemde, fchoon een Prijsvers; en ik zal my gelukkig achten, zoo ik in de Navolging, die ik hier van een ander ftuk van hem geve, iets mag toebrengen, om en hem, en de Dichtkunst der Dennen, die ik wenschte dat meer bekend ware, in gunftiger dag te ftellen, dan mooglijk tot heden gefchied is. Het Deensch-zelf is een Taaltak, die aan onze Letterkundigen geenzins onverschillig mag zijn, en der moeite overwaardig, dat men er zich op toelagge. Mijne Vertaling is vrij, en, ik hope, zoo los, als men vorderen kan om geheel ongedwongen te zijn en een geest van oorfpronklijkheid uit te ademen, zonder welke geen Dichtftuk, hoe getrouw en naauwkeurig ook, immer behagen kan: ook heb ik er op mijne wijze een ftot aan gegeven, daar de Deenfche Dichter het tot een gants ander einde gevoerd had. Ik befchouw het oorfpronkelijke als een meesterftuk van dat foort van Poëzy, dat de Engelfche *descriptive Poetry* noemen, en waarmede zy hoofdzakelijk ophebben. Zeker, weet ik niet; ooit een voorbeeld in eenige taal ontmoet te hebben, het geen in dit vak, naar mijn

smaak zoo volkomen was. Gaarne zou ik mijnen Lezer de gronden, waarop dit mijn gevoelen gevestigd is, meêdeelen, maar ik zou dan de perken eener Voorrede te buiten gaan; en wellicht zal ik eenmaal gelegenheid hebben, zoo de Hemel my leven, geheugen, en krachten spaart, om mijn Land-aart ten aanzien van smaak en Dichtkunde mijn byzondere begrippen te kunnen meêdeelen, die, indien ze niet algemeen zijn, ten minste niet zonder beproeving zijn aangemen. Dan dit is in 'sHemels hand, en zoo ik in dit jammerlijk Pontus moet omkomen, ook dit zal zich kunnen getroosten, die het leven verlaten kan in bewustheid, dat gelegenheid, maar niet lust, om in alles wat hy vermocht, door leer en door voorbeeld nuttig te zijn, hem ontbroken heeft.

Zonder met dezen *Lentemorgen* te worstelen, heb ik my verbeeld, in gants anderen trant eenen *Lente*-, en *Zomer*-, en *Herfst*- en *Winterzang* te kunnen plaatsfen, die ik geve voor 't geen men ze vinden zal en niet hooger. Even het zelfde doe ik met de overige stukjens, zonder uitzondering, daar ik geene op zulk een byzonderen prijs stelle, dat ik 't oordeel der kundigen daarop zou willen vooruitloopen. Het zijn meestal, en wat zegge ik, meestal? het zijn alle, stukjens van uitspanning: maar van de uitspanning van iemand, wiens hart dikwijls noodig heeft zich te ontlasten, en die zich niet zet om een Dichtstuk te maken, maar alleen het gevoel dat hem overweldigt, in de maat die de harts-tocht hervoortbrengt, tracht uit te storten, zonder, of op den smaak van de genen, die 't eenmaal onder 't oog zullen krijgen, of op eene erbarmlijke lof voor zijn verzen te denken.

Si natura negat, facit indignatio versum, zeide eens de Romeinsche Hekeldichter. By my is het geen verontwaardiging, die zoo veel ik my kan herinneren, my ooit Lier of Dichtpen in de hand heeft gegeven; maar het is volheid van lief-

liefde, van goedwilligheid, van gevoel van bestemming, die, waar ik ooit zong, my het hart deden overvloeien: en van daar, dat geen bijtend Schimpdicht my ooit een vijand heeft kunnen verwekken, en dat ik, met een hart, ter vergeving vaardig, gelijk het vergeving verlangt, ook aan mijne sterkste beledigers nooit iets van mijn pen te vreezen gaf. — Doch dat mijne werken hier spreken, die, vrolijk of ernstig, mijn gemoed nooit geweld gedaan hebben, dat, den plicht onverbreeklijk toegedaan, zich noch wraak, noch verdediging tegen wat men in 't blinde van my oordeelde, veroorloofde, en zich, ondanks schijn en laster (dank zij den genadigen Hemel!) tot dus verr' gelijk bleef.

„Aan God en de eer getrouw, eenstemmig met zich-zelfen,
„En trefloos hoe de storm op 't schuddende aardrijk loeit.”

In mijn laatste Bondel heeft men etlike oude Romances, zoo Schotsche als Engelsche en andere, met genoeg ontfangen. Ik voeg er hier nog een by, naar de oude, *Child Waters*, gevolgd, welke altijd belang heeft ingeboezemd en gelegenheid tot meer dan eene Frausche Nabootsing gegeven. 's *Minnaars geest* is een tweede, die ik slechts vertaald heb, om dat het oorspronkelijk de geboorte gegeven heeft aan een ander Stukjen van de hand eener Dichteresse, die wel verr' het meeste tot de Verzameling heeft bygebracht, hier, onder den naam van *Mollys Droom*, ingerukt. Van mijne twee Navolgingen van Osiaan, die men hier wederom vinden zal, behoeft ik niets te zeggen, ten zij, dat het wel de laatste zijn zullen, die men van my te wachten heeft. Die de eenvormigheid, in dezen Dichter heerschende, kent, zal my wetigen, dat ik 't in het overbrengen zijner Gezangen by eene Proeve berusten laat: en ook die genen, by wie zijne schoonheden op een zeer hoogen prijs staan (ik zelf waardeere ze

hoog) zullen, ik vlei my des, met die Proeve en de keus die ik daarin gedaan heb, zich te vreden houden. Volgens my is Osfaan een volkomen Commentarie op de woorden van Plinius: „*Invenire præclarè et enuntiare magnificè interdum, etiam Barbari solent; disponere aptè et figurare variè, nisi Eruditus negatum est.*”

Ik heb mijne Stukjens alle met de Letter B. onderscheiden; die van eene andere hand, met verschillende teekens, doch wier onderscheid juist niet een verschil van personen te kennen geeft. Onder deze zijn weinige navolgingen, als *de Schaapjens*, na Mde Deshoulières, *Graaf Lauzune*, na Blumauer, *Leonore*, na Burger, en wellicht nog een paar. Doch de overigen zijn oorspronkelijk; en ook zelfs de Navolgingen zijn op eene wijze behandeld, die den roem van oorspronkelijkheid daaraan toeëigent. Zoo niet alle een gelijke maat van volkomenheid van versificatie hebben, men zegge my, waar men zelfs in ons Vaderland, tegenwoordig twee Dichters aanwijzen kan, die in kracht, toon, vloeibaarheid, en welluidendheid met elkander gelijk staan, en waarvan niet de een voor den ander in een dezer volkomenheden onder doet. Doch indien alle die Stukjens en Liefde en tederheid ademen, indien er reine Godvrucht en Christendom in doorblinkt, ô zoo schilderen zy het beminlijk hart, waar ze uit voortgevloeid zijn, en dat, van beginsels doordrongen, boven wareld en toeval verheven, al leen voor zich-zelf en den Leermeeester heeft durven zingen, van wien het die tonen ontleend heeft; en de achting van rechtschapen, braven en ware Kunstkundigen, door een stout verachten van den grooten hoop onzes tijds, dorst verdienen.

Openbare rekenschap te geven van de gelegenheden, waarby deze of gene der Stukjens, zoo van my als van anderen, ontstaan zijn, vordert niemands belang. Zoo de zonderlinge lotgevallen mijner uitlandigheid 't Algemeen van belang waren,

ren, ik zou ze nogthands onderdrukken, en wat eenmaal my waard was, ontzien te bezwalken: doch wie is, in dezen mijn toestand, zonder huis, zonder woonplaats, mijn Rechter, dan God?

Het onthaal, dat dezen Bondel verbeidt, zal van onzen openlijken voortgang in dit Letterperk beslissen. Wat my betreft, die met den voortrefflijken Boëtius, als hem alles, (echter geen geliefte, maar trouwlooze Egade,) ontviel, van de Zanggodinnen zeggen mag:

*Has saltem nullus potuit pervincere terror,
Ne nostrum comites persequerentur iter;
Gloria felicitis olim, viridisque Juventæ,
Solantur mœsti nunc mea fata Senis:*

't zou onbarmhartig zijn, my haren omgang en invloed, hoe weinig beteekenend die dan ook geoordeeld mocht worden, te willen ontzeggen; maar gaarne zal ik nu voortaan de Wareld verschoonen, van 't geen zy betoonen mocht te verwerpen.

't Geen tot dus verre in 't algemeen van de Stukjens dezer Verzameling gezegd is, is geenzins toepasfelijk op het Dichtstukjen, *het Geluk*. Van eene hand, die my, buiten de vereerende vriendschap, welke zy my wel heeft willen aanbieden, voor het overige geheel vreemd is, en van wie men my de eer heeft aangedaan, eenige Stukjens, in Holland verspreid, voor de mijnen te houden, verwacht ik er eene onbepaalde goedkeuring voor, maar waarin ik volstrekt geen verder of ander deel heb, dan als Uitgever. 's Mans zedigheit, ongewoon als Schrijver te brallen, of zich den Poëtischen eerlouwrier aan te matigen, waar hy hooger recht op bezit dan velen, die er zich op verheffen, verkiest in de naamloosheid van dezen Bondel te schuilen, en 't oordeel der Lezeren onbelemmerd te ervaren. — Voor 't overige, mijne Le-

rers, wat rest my, dan, ten flotte dezer Voorrede, U mogelijk het jongste VAARWEL toe te roepen? Zoo zij het!

Vivite felices! memores et vivite nostri,

Sive erimus, seu nos fata fuisse velint!

* * *

Dus verre schreef ik reeds voor meer dan twee Jaren. Intusfchen heeft deze Bondel nog een kleine vermeerdering ondergaan, als de Jaartallen onder de Stukjens kunnen uitwijzen. Maar de vermindering mijner vermogens heeft in dien tusfchentijd, door gedurige ziekten, die ik aan den hoogstschadelijken invloed van dezen Luchstreek dank wete, zoodanigerwijze toegenomen, dat dit hoogstwaarschijnlijk wel de laatste reize is, dat ik mijne Landgenooten in een Voorrede toespreke. Wie derhalve kan het my misduiden, indien ik hier uitstorte, alles wat my in betrekking als Dichter en Uitgever mijner Dichtwerken (want in geene andere hoedanigheid spreek ik hier) op het hart ligt? Ik gevoel, hoe onaangenaam het is voor de Uitgeeffter mijner Mengelpözy, die er zeker even zeer onschuldig en bloot lijdelijk in is als ik-zelf, wanneer ik my in het openbaar van de menigte der Drukfeilen beklage, die my in de twee Deelen van dien Bondel aan my-zelfen onkenbaar maken: maar ik ben aan my-zelfen, aan de Nederduitsche Taal en Dichtkunst verschuldigd, dat ik dit punt niet met stilzwijgen onderdrukke. Wanneer men my *Nova Zembla* tot een berg doet maken, eenen *vloed* licht toeschrijven, van den *weérgalm van stralen* spreken, en dergelijke meer, zal de onvooringenomen Lezer het juist den Schrijver niet licht als mislagen aanrekenen: Wanueer men verschillende Stukken uit afschriften van verschillende handen en van verschillende tijd overneemt, zonder de spelling

een-

eenparig te maken, en het eene affchrift uit het andere te verbeteren, zal de in het oog loopende ongelijkheid den Schrijver even weinig geweten worden: Maar wanneer 's Letterzeters onachtzaamheid, van een eigenaartig en in de rede noodwendig Epitheton een onlijdelijk stopwoord maakt, dat ik zeker niet heb kunnen plaatsen, en dat ieder tegen de borst moet stooten, maar dat (ongelukkig) het ware woord, dat er staan moest, niet aan den Lezer herroepen kan, zie daar geene ontfiering maar eene wezendlijke schennis, die een Dichter moet grieven, en waar 't Algemeen eenig belang by heeft. En wanneer men op gelijke wijze mijne spelling (in dit opzigt zeer naauwkeurig) altijd en overal zonder onderscheid verbastert, door de *ij* te stellen, waar ik, met de Nederlandische Maatschappy van Letterkunde of uit eigen inzicht, volstandig en zonder de minste ongelijkheid, *y* zet, zoo kan ik er ook niet gants onverschillig voor zijn. Vooral niet, wanneer dit zoo verr' gedreven wordt, dat ik zelfs in Grieksche namen die jammerlijke dubbele klinker voor de *Y* vinde. Ik bid dus mijnen Drukker, mijnen Drukproefverbeteraar, en, kan het iets helpen, ook mijn Letterzetter, my tòch mijne eigen taal te laten spreken, zonder my vreemde gedachten, woorden, of spelling, op te dringen. En ik bid mijne Lezers, bezitters mijner *Mengelpoëzy*, in dat werk de zinnstootendste feilen te willen verbeteren naar de Lijst, welke ik zal zorgen, dat daarvan gedrukt worde.

Ik moet te gevoeliger zijn op dit punt, daar 't noodwendig een ieder moet treffen, eene zulke spelling te vinden in een der jongste werken van den geuen, van wien men eene Neêr, duitche Spraakkunst verwachtte, en die onze Taal als een regelmatig *Systema*, in alles op onwankelbare gronden steunende, aankondigde. Men verbeelde zich eenen Marktschreeuwer, die met een van tandpijn gezwollene koon en de knien in rood friesch gewonden, zijn geneesmiddelen tegen tand- en
jicht-

jichtpijnen uitvent! — Niet echter dat ik my thands in deze mijn zwakheid in staat kenne, om dat uitgebreid en omslachtig werk, waaraan ik zoo lang reeds gearbeid heb, ten einde te brengen. Neen, maar veellicht, zoo de Hemel my nog eenige maanden levens vergunt, zal ik wel een of ander vak daar uit afzonderen, dat my voorkomt, onder de belangrijkste te behooren. Dus heb ik begonnen, het stuk der Geslachten uit den aart der Taal opgedolven, tot eene afgezonderde Verhandeling voor de Pers te bewerken; en dit zou mischien van iets anders gevolgd kunnen worden. Immers het ontbreekt my aan geen stof of opleg, zoo ik slechts tijd en krachten te baat had.

Mogelijk is het van nog vrij meer belang voor my, 't geen ik thands zeggen zal. Men heeft een klein Dichtstukjen van my gelezen in een voorlang reeds uitgekomen Dichtbondel, in welken het zeker misplaatst is. Misplaatst, zeg ik: want het pronkt er als een distelbloem onder de rozen. Ik bedoel het Stukjen, *de Zomer* betyteld, waaraan men een plaats ingeruimd heeft in de *Dichterlijke Gedachtenbeelden*, by de Weduw Dóll in het licht gegeven. Ik beklaag my hier niet van de eer, welke men my daarmede heeft willen aandoen, schoon ik my van de nabuurschap der Verzen beklagen mocht, tusfchen welke 't mijne een slechte rol speelt: maar ik moet my beklagen van eene uitdrukking in de Voorrede der Uitgeverer, die ook my, als *Vervaardiger* van dat kleine Stukjen, tot een Kantiaan schijnt te maken. Die my kennen, weten het tegendeel, en schoon ik geen Kant met een Fichte verwarre; schoon ik Kant geene gevoelens toeschrijve, die (mits wel verstaan zijnde) een Christen niet zoude kunnen aannemen, schoon zelfs het *destructif* gedeelte van zijn Systema, by my groote verdiensten heeft (van het *adstructive* wacht ik my wel, het zelfde te zeggen, zoo wel als van elke byzonderheid in zijne gevoelens), zoo min ben ik Kantiaan, of gene-

gen,

gen, hem als „DEN VADER DER NIEUWE WIJSBEGEERTL” eene hulde te bewijzen, die hy mooglijk niet dan aan de verwar- ring van denkbeelden in deze in der daad Onwijsgeerige dagen te danken heeft. Men heeft in den aanvang Descartes, men heeft Wolff, men heeft anderen, als gevaarlijk voor Gods- dienst en Christendom aangemerkt, door eene bezorgdheid, in haar oorsprong mischien lofslijk, maar, zeker, voorbarig. Voor my, die in alles wat Waarheid is, slechts éénen onbedrieglijken Leermeester kenne, gelijkelyk wars van vergoden als verdoemen, erken ik wat van Hem is, waar, by wien, en in wat vorm ik het vinde; en Kant is voor my niet, het geen hy of den Uitgeveren der evengemelde Dichtstukken, of zynen bestrijde- ren is. Met één woord, ik ben geen Kantiaan, en ik acht het plicht, wie er my voor mocht houden, in het openbaar te verlichten; terwijl ik te gelijker tijd aanmerken moet, dat ik aan den Tytel even weinig deel als aan de Voorrede hebbe.

Nog iets, eer we een afscheid nemen, dat naar allen schijna van geen later gevolgd zal worden, mijn genegen Lezers! — Dat men met Liedén in mijne omstandigheden zonderling om- springt, weet ik by eene ondervinding van nu meer dan zeven jaren, en ik vind er ook niets bevreemdends meer in. Des niettegenstaande heb ik vreemd opgezien, wanneer my voor eenige maanden een Boekdeeltjen vertoond werd onder den tytel *Oden en Gedichten van Bilderdijk*. Een Tytel, op de uitgesleten en halfuitgeschrapte Tytelplaat van mijne Uit- gave van de Geuzen, by Elwe, gesneden; gelijk ik er ook (tot mijn groote verwondering) de uitgesleten *Vignetten* uit die zelfde Geuzen, op nieuw in afgedrukt zag; tusfchen welke en den inhoud dezer Verzen het echter eene buitenge- wone herfenfoltering kosten zou, de allergeeringste betrekking uit te vinden. De Dichtstukjens echter zijn van my, en, af- spelingen van vroeger jaren, ten tijde van mijn eerste huwelyk onder den tytel van ODILDE by één gebracht, edoch niet vol-
ko-

komen. Op het slot van een der Stukjens (*Verrukking* genoemd) heb ik *in de armen* gevonden, in de plaats van *in d'afgrond*. Of er meer feilen van druk of afschrift in gevonden worden, zou ik niet durven verzekeren; doch dit is zeker, dat er verscheiden Stukken in ontbreken, die tot de Verzameling behooren.

Nog veel zoude ik moeten zeggen, indien ik besluiten kon, om hier in eene andere betrekking te spreken. Daar zijn er te veel, die my aan mijn Landgenooten verbinden, om zonder gevoelige aandoeningen de pen neêr te leggen. Doch de naauwste en tederste banden moeten eenmaal breken. — Vaartwel!

BILDERDIJK.

Brunswijk, January 1803.

POËZY.

EERSTE DEEL.

I. DEEL.

A

LENTEMORGEN.

Mijn zangster, kom, en laat ons vlieden
Uit dit gehaat, naargeestig oord,
Waar dampen ons den dag verbieden,
Die in hun dichten nevel smoort.
Waar kunst en geest zich eindloos scherpen
Om nieuwen kommer op te werpen,
En Rijkdom heeft van achterdocht,
Dat mogelijk van zijn gouden bergen
Behoeft hem een ondeel vergen,
De wind, een stofjen rooven mocht.

Waar Reden met den voet getreden,
De Waarheid in heur recht verkort,
Het Zilver tegen Deugd en Zeden
Geschat en opgewogen wordt.
Waar Rijkdom zotten, kinkels, snoden,
Tot wijzen, braven, maakt, en Goden,
Bewierookt, huldigt, en lauwriert:
Waar Dwang en Onzin samenspannen,
En zielsrust en genoeg bannen,
Door 't zelfgekwel gelijkstaffierd.

Waar 's Warelds morgenpracht en luister
 Alleen in kunsttafreelen blinkt,
 De Zorg, door 't rammlen van heur kluiſter,
 Voor dag en daauw den ſlaap verdringt.
 Waar onverbeterlijke dwazen
 Onzinnig op hun wijzer razen,
 Ja, Wijzen binden aan hun wet;
 Met eer en oncer roekloos ſpelen,
 In ſmaad en glorie uit te deelen,
 Naar de onſtandvaste wind zich zet.

Waar 't niet vergund is om te leven
 Naar eigen, maar naar andrer wil.
 Waar 't minnen, 't haten, zelfs het ſneven,
 Gehoorzaamt aan den modegril.
 Waar Dwang den naam voert van vermaken,
 De Liefdegloed in ijdel kwaken,
 De Deugd in ongevoel beſtaat:
 En 't voedſel, door Gods hand gegeven
 Tot onderhouding van het leven,
 Vergiftigd wordt door de Overdaad.

Waar de Eenvoud 't offer is der liſten,
 De Oprechtheid voor vermomming gaat;
 De Godsvrucht van den echten Christen,
 Voor Huichlary en beuzelpraat.
 Waar eerloos in het ſtof te kruipen

Om in der Grooten gunst te sluipen,
 De weg is, die naar grootheid streeft;
 En 't middel om zich op te heffen,
 Zijn schutsheer dan in 't hart te treffen,
 Wanneer men hem niet noodig heeft.

Waar, onder Luipaarts, Tijgers, Raven,
 Voorzichtigheid noch wijsheid baat.
 En meerderheid van eedle gaven
 Slechts d'angel aanzet van den haat.
 Waar.... (ô Mijn zangster, laat ons vluchten!)
 Waar de om ons heen verpeste luchten
 Den krijg verklaren aan het bloed:
 Waar luistren, vreezen, en bespieden,
 Ontwijken, schuwen, mijden, vlieden,
 Alleen nog veilig leven doet.

Kom, gaan wy, waar we, vrij van boeien,
 Door angst noch ongeduld bekneld,
 Natuur in vollen gloor zien bloeien
 Op 't schuldloos onverbasterd veld.
 Waar geen door kunst gekweekte plagen,
 Geduurzaam aan de hartaâr knagen;
 Maar de Armoê van genoeg en licht;
 En waar wy met bewonderende oogen
 't Volop der wellust zaamlen mogen
 Van Haar betooverende pracht!

LENTEMORGEN.

Zoo dacht ik op een Lentemorgen,
 En gaf my naar een stillen plek,
 Voor zon en wareld gants verborgen,
 In bloesfemstrootiend loofverdek.
 Hier wierp ik me, aan my-zelf onttoegen,
 Met in de rondte dwalende oogen,
 In 't zachtkens rijzend heuvelgroen:
 En ach! wat schouwplaats vol verrukken,
 Van 's Scheppers schoonste meesterstukken,
 Die voor mijn oog zich op kwam doen!

Natuur, in nieuwherboren leven,
 Omtuild met bloem en Lentespruit,
 Scheen dartlend af en aan te zweven
 In lucht, en zee, en veld, en kruid.
 De grond school weg in duizend kleuren,
 En waasfemde zijne ambergeuren
 Aan 't levenwekkend windtjen toe;
 Terwijl Zefier zijn wiekjens rept,
 En 't hart een nieuwen adem scheidte,
 Van 't hijgen van die wellust moê.

Verrukt houde ik mijne oogen staren
 Op 't Landschap, door Gods hand gemaald,
 Dat, smeltende in de azuren baren,
 In hoogstvolkomen ronding praalt.
 't Safierblauw welffel van den hemel

Omspande 't rusteloos gewemel
Der zich vernieuwende Natuur,
En scheen op 't hoog gebergte te rusten,
Dat langs het bochtig zand der kusten
Den golven strekt ten watermuur.

ô Heerlijk schouwspel voor mijne oogen,
Die hier, door perk noch grens gestuit,
Een wereld overfchouwen mogen,
Die alle schoonheid in zich sluit!
Ik zie de warme Zonnestralen
Langs gouden bergen, bruine dalen,
Zich spieglen in den waterval;
En, dansende op den rug der baren,
Als op hun eigen schijnfel staren,
In 't rustloos tuimlend Zeekristal.

Een voettapijt, uit groen geweven,
Doorstikt met goud en purpergloed,
Was de aard' ten morgendosch gegeven,
En scheidde de oever van den vloed.
Het jeugdig plantjen, op zijn stengel,
Verhief in 't dichte bloemgemengel
Het nederwaarts gebukte hoofd,
Ontflood zijn knopjen voor 't genoeg,
En scheen van tederheid te zwoegen,
Door 't blijde Zonnelicht gestoofd.

Het log en rijzig berggevaarte,
 Van 't kronklend voetpad dwars doorfneên,
 Scheen de aard' te drukken door zijn zwaarte,
 En deinsde als rugwaarts voor my heen.
 Het schoot zijn kruinen in de wolken,
 Zijn wortels in des afgronds kolken,
 En droeg een wareld in zijn schoot,
 Van ertsen, marmer, en metalen;
 Op 't hoofd, een kroon van Zonnestralen,
 Waar van de sneeuw in beekjens vlood.

Wat lager staken ranke dennen
 Met spichtig opgeschoten' top,
 Ten heuvel uit, als Egelpennen,
 En rezen fier ten hemel op.
 In eeuwig onveranderd groenen,
 Verachten zy de jaarfaizoenen,
 Met ftatig zegeloof omkranst;
 Weêrstreven Zon en Zomerbranden,
 En houden hart en ingewanden
 Voor Vorst en Winterkou verschanst.

Een kronklig dal met lager struiken,
 Een bloemperk, door Natuur gewrocht,
 Scheen, needrig, aan hun voet te duiken,
 En vormde een slingerrijke bocht.
 Daar ruischte een beek door 't dicht geboomte,

En vloot met ongewone loomte,
 Nog twijflend of zy vlieten mocht:
 En, pas ontlast van 's Winters boeien,
 Vergat ze, uit blijdschap onder 't vloeien,
 Den toom te vieren aan heur vocht.

Hier zweefde een heir van pluimchoralen,
 Met onderscheiden zang bedeed:
 Van Zijsjens, Vinken, Nachtegalen,
 En wat het lied der Liefde kweelt.
 Hier vlogen zy door tak en bladeren,
 Met Lentedichtvuur in hunne aderen,
 En stortten zang en zuchten uit:
 En 't schaatsren, fluiten, piepen, gorgelen,
 Dier duizend samenstemmende orgelen,
 Was één vereenigd Maatgeluid.

ô Maatgeluid vol lust en weelde,
 Waar in de ziel zich overgoot!
 Waar in der Liefde wellust kweelde,
 En 't hart heur teêrste zoet genoot!
 't Geboomte ziet hun minnekozen,
 En telt hun kusjens zonder blozen,
 In 't midden van hun melody;
 En 't laat zijn bladerrijke takken
 Om 't Dichterlijke bruidsbed zakken,
 En voegt er luwe schaduw by.

LENTEMORGEN.

Gelukkig boven maat en palen,
 Gy, kleine Zangers van het woud,
 Die door geen zelfverwekte kwalen
 In d'Echt een ijzren band beschouwt!
 Tot Liefde, tot genot gedreven,
 Wat zoude uw Echtgeluk weêrstreven,
 Uw lust vergiften, als gy paart?
 Gy ziet, gy mint, gy smaakt het leven;
 En ons zijn wetten voorgeschreven,
 Waar lust in onlust door ontaart!

Zoo riep ik uit in driftvervoering:
 Mijn oog betoog zich met een traan;
 Een traan, die lucht gaf aan de ontroering!
 Een ander voorwerp deed my aan.
 Een Leeuwrik deed zich juist bemerken,
 Die, hangende op zijn rappe vlerken,
 Om 't kunstig nestjen weemlen bleef;
 En, onder 't paarziek ommezwiëren,
 Zijn lieflijk trillend tierelieren
 Uit d'opgezetten gorgel dreef.

Hoe vloeide by dit wondre zingen
 Een stroom van tonen in de lucht,
 Om harten, zielen, door te dringen
 Met meer dan Aardsche zielsgenucht'
 't Werd alles stom wat om my aâmde:

Geen Zanger, dien hy niet beschaamde!
 Geen toovertoon van 't fix klawier,
 Geen zilvren Luit- of Cymbelfnaren,
 Die ooit zijn puikzang evenaren
 In zuiverheid, in kracht, of zwier!

ô Die dien kunstgalm na mocht streven!
 Dat kunstrijk wenden van de tong!
 Die luchtpijp trillen zien en beven,
 Waar door hy zoo veel tonen wrong!
 Dat drukken, nijpen, zwellen, rijzen,
 Op duizend onopnoembre wijzen,
 Van 't onbestembre stemgeluid!
 Dat juist verhoogen en verlagen,
 Verwisfeld met ontelbre slagen
 En dof of scheller orgelfluit!

Van waar dat wondre Zangvermogen,
 ô Zoete, kleine, Fluitenist,
 Dat aller hart houdt opgetogen,
 En dat geen meester u betwist?
 Wie heeft uw' zang die samenstemming,
 Uw' gorgel zoo veel kracht van klemming,
 En zoo veel buigzaamheid met één,
 Uw' boezem zoo veel vuur en leven
 En zulk een juist gevoel gegeven? —
 Wie anders toch dan God-alleen?

Nu vloog mijn ziel, van drift ontstoken,
 Van heilige aandrift, uit dit dal,
 Tot U, ô Gy, onuitgesproken
 En naamloos Wezen, Heilig Al!
 Gy, die door onopnoembre kringen
 Van uit het middelpunt der dingen,
 Waar Almacht zich aan Goedheid paart,
 U uitbreidt tot in 't minste Wezen,
 En God in 't ondeel geeft te lezen,
 Waar zich 't verstand te niet op staart!

Gy, ongeschapen Schepper, Vader
 Van al wat is, of was, of wordt!
 Gy, wien ik vol van eerbied nader,
 Al doet mijn eerdienst u te kort!
 Gy, aller Vader, zoo weldadig!
 Gy, aller Rechter, zoo genadig!
 Die 't menschedom ter volmaking schiept,
 En, om uw Goedheid eer te geven,
 Ons hier de wellust schenkt van 't leven,
 Hier namaals, tot volmaakter riept!

Gy wrocht den keer der Jaargetijden,
 Uw macht tot Tolken by 't Heelal.
 Maar Lente (Godheid van verblijden!)
 Is enkel stem en lofgeschal!
 Zy roept, waar schepsels ademhalen,

Met duizendduizenden van talen,
Uw glorie over 't aardrijk uit;
En wekt het slapend stof ten leven
Om U, ô Schepper, roem te geven,
In mensch, in dier, in zand, in kruid.

ô God, die d'invloed van u-zelven
Aan broze schepfels mededeelt!
Wiens adem door de stargewelven,
Door lucht, en zand, en water speelt!
Kan 't schepfel, op uw wil ontsproten,
't Bevoorrechtst van uw gunstgenooten,
Dat hoofd en geest ten hemel heft,
Kan dat uw Almacht zien en zwijgen,
En zonder tot u op te stijgen,
Wanneer die stem zijne ooren treft?

Ik sidder! — In my-zelv' verloren,
Verzink ik in een grondloos niet!
Ik wensch uw wondren na te sporen,
Die 't aardrijk ter beschouwing biedt.
Beschouwen, ja, maar geen doorgronden,
Is aan dees brozen staat verbonden:
Gy gaaft me een zucht tot zaligheid;
'k Zie plant en kruid uit de asch verrijzen;
Wat vraag ik verder naar bewijzen
Van 't geen gy me eens hebt toegezeid!

'k Zie

'k Zie al wat ademt tot u zuchten,
ô Gy, door wien wat ademt, leeft!
Tot U ons-aller adem vluchten,
Wanneer hy 't brekend hart begeeft.
Geen ziel, geen zin, geen denkvermogen,
Dat niet Uw Glorie moet betogen,
Uw Macht en Goedheid gadeslaan!
Ja, 't aardrijk is vergeefs geschapen,
Voor die, in logheid ingeslapen,
In 't hart dien indruk kan weêrstaan.

Naar het Deensch van TULLIN.

B.

1800.

GENOEGEN.

AAN MIJNE DIERBARE.

Laat niets, mijn Dierbre, uw borst beknellen,
Laat niets de zegening ontstellen,
Die God ons in elkander schonk!
Geen dorst naar rang, noch ijdel haken
Naar 't klatergoud der schijnvermaken,
Gehecht aan Staatzuchts valschen pronk:

Laat andren zich met grootfche tittelen
Het eerbegeerig harte kittelen,
Ons lot zij onbekend en ftil.
Een onbefproken, duifter leven
Zal onzen adel luifter geven,
Alfchoon hy zich bedekken wil.

De naam, waaronder we ons verbergen,
Moog niemand flaaffchen eerbied vergen,
Voorzeker brengt hy achting voort,
En wordt, om uw bevalligheden,
Om beider braafheid, aangebeden,
Alom met zegening gehoord.

Indien wy ſchat en weelde derven,
 Het geen wy van Gods gunst verwerven,
 Is beter deel dan overvloed.
 Door dagelykſche vlijt verkregen,
 En ons geheiligd door den zegen,
 Maakt Liefde zijn genieting zoet.

Is wiſfeling van tijd en ſtonden
 Met ongeftradigheid verbonden,
 Ons hart is trefloos voor 't verdriet.
 De Hemel moge ons soms beproeven,
 Hy heeft nog meer dan wy behoeven,
 En Hy vergeet zijn ſchepfel niet.

Wat leggen Prieſterlijke handen
 By andren, menſchelijke banden;
 ô De onzen zijn door God gelegd.
 Hy, die ons voor elkaâr beſtemde,
 Voor eeuwig hart aan harte klemde,
 Hy is het zegel onzer Echt.

Betreên wy dan het pad des levens
 Door friſſche jeugd en grijsheid tevens,
 Bemoedigd, vrolijk, hand in hand!
 De blijde ruſt zal met ons wonen,
 En de Echt ons bed met telgens kroonen,
 Het ſierfel van den Huwlijksband.

Ach! zou het my het hart niet streelen,
Wanneer ik ze om mijn kniën spelen,
En aan mijn leden hangen zie!
Wen ik op 't kinderlijke wezen
Het Moederlijk gelaat mag lezen,
Des Moeders zachten aart bespiê!

En, als ons de afgeleefde dagen
De zoetheên van de jeugd ontdragen,
Dan vinden we in den ouderdom,
(ô Kan ons hart die vreugd verzwelgen!)
Ik U in frische Maagdentalgen,
Gy my in frische Zoons weêrom.

1799.

B.

KARTHON.

GEZANG VAN OSSIAAN.

't Gemurmel, Lora, van uw stroomen
Voert d'afgeloopen tijd aan mijnen geest weêrom.
Garmallar, 't ruisfchen uwer boomen
Is lieflijk in mijn oor door 't doffe windgebrom.
Malvina, ziet ge ginds in 't Oosten
Geen rots, die de achtbre kruin ten hoogen hemel beurt?
Een drietal beuken, ros door 't Zuiderzonneroosten,
Buigt stam en takken neêr, door stormen losgescheurd.
Groen is 't bekrompen dal, waar, aan heur' voet ontsproten,
De bergbloem 't witte hoofd naar 't Westenwindtjen buigt
De distel, eenzaam opgeschoten,
Van zijn' vergrijsden baard de velden strooit met ruigt'.
Twee steenen, van den tijd der langverstorven Vaderen,
Verschuilen 't moschig hoofd ten halven onder de aard:
De huiwing van die plaats doortintelt hart en aderen;
De hinde van 't gebergt' ontziet het oord te naderen,
En krimpt er voor den geest, die om de grafsteê waart.
Daar ligt in 't dompig stof der graven,
Malvina, de eer van Erins braven,
Twee Helden, vreeslijk door het zwaard!

Wie

Wie kooft van 't land der Vreemdelingen

Met zijne duizenden omftuwd ?

Het zonlicht ftraalt hem toe, om de eedle kruin te omringen ;

Zijn hair ontmoet den wind, die uit zijn bosfchen luwt.

Zijn aanfchijn is van 't oorlogsgrimmen

Bedaard : zijn ziel is kalm als de avondftraal in 't West,

Die van de heldre hemelkimmen

Op Konaas zwijgend dal zijn vriendlijke oogen vest.

Wie is 't dan Komhals zoon (*)! de Vorst! de Krijgsbedrijver!

Hy ziet zijn hal met vreugd, met zielsvoldoening weêr.

Hy fpreekt, en duizenden met één gelijken ijver,

Verheffen zang en ftem, zijn' zegepraal ter eer.

„Gy vloodt, gy vloodt langs uwe velden,

„ô Zoons van 't verr'gelegen land!

„De Koning van 't Heelal (†) zit midden in zijn helden

„En hoort de vlucht zijns volks, aan 't overzeefche ftrand.

„Hy heft zijn oog, van hoogmoed gloeiend,

„Nu fchaamrood op, zijn lot verfoeiend,

„En grijpt zijns Vaders zwaard in de onbefuisde hand.

„Gy vloodt, gy vloodt langs onze velden,

„Gy vloodt voor Fingals Oorlogshelden,

„ô Zoons van 't verr'gelegen land!”

Dus klonk der Barden taal, wanneer ze uit Kronaas velden

Den Koning zegerijk in Zelmaas hal verzelden,

Ter-

(*) Fingal.

(†) De Keizer, toen *Caracalla*.

Terwijl een duizendtal van lichten door de zaal
 Den dag verspreiddeden op 's Vijands wapenpraal.
 De Feestdisch is gedekt: de vlugge nacht vliegt henen
 In disch- en zanggenot, van vreemde glans (*) omfchenen.
 Waar is Klesfammor toch, vroeg Fingal, blij van geest;
 Waar Mornaas (†) broeder toch, by 't vieren van mijn feest?
 In donkre mijmering brengt hy zijn sombre dagen
 In Loraas dalen door met heimlijk boezemknagen.
 Maar neen, daar daalt hy van den heuvel, 't moedig ros
 In de eerste kracht gelijk, en vol van eedlen trots,
 Daar 't snuivende in den wind, met zijn gespelen dartelt,
 De blanke manen schudt, en langs de weide spartelt.
 Klesfammor, neem van my het vriendlijk welkom aan!
 Waar-, waarom Zelmaas burcht niet vroeger aangedaan?

Zoo keerde de Oorlogsheld omringd met al zijn glorie!
 (Dus andwoord de oude Schot) in de edelste viktorie!
 Zoo glansrijk was de roem, aan Komhals jeugd verknocht!
 Vaak hebben we over zee de uitheemsche kust bezocht,
 Het zwaard te rug gebracht, van 's Vijands bloed doordrongen,
 En 's Warelds Koningen op eigen grond besprongen.
 Maar wat herroep ik hier dien ouden Oorlogsprijs!
 Mijn haren zijn doormengd met onaanzienlijk grijs:
 Mijn langverframde hand vergat de speer te drillen,
 En voelt de onzekre schicht zich in de vingren trillen.

ô Dat

(*) Naamlijk de Waschlichten der Romeinen, in de buit gevonden.

(†) *Morna*, Fingals Moeder.

ô Dat mijn vreugd, mijn jeugd, nog eenmaal wederkwam,
 Als toen ik 't voorwerp vond van mijne onbluschbre vlam,
 De Ielieblanke maagd met donkerblauwende oogen,
 Moïna, in 't gewest der Vreemden opgetogen! —

Deel (sprak de wakkre Vorst) ons een der tochten meê
 Van uw doorluchte jeugd. — Hét oogbeneevlend wee
 Beschaduw't als een wolk Klesfammors ziel en zinnen.
 Verdiept in de eenzaamheid, die 't leed u doet beminnen,
 Versteent ge in droef gepeins by 't murmlen van den vliet.
 Meld ons uw zorgen vrij en 't doorgestaan verdriet.

„Het glinfrend oorlogszwaard verroestede in de schede,
 (Dus ving Klesfammor zijn Geschiednis aan,) 't was Vrede.
 Ik landde met mijn kiel, op 't bruifchend windgeblaas,
 Naby Balklijdes burg, in Kluaths ankerplaats.
 Drie dagen toefde ik in Reuthamirs Koningshallen,
 Als Vreemdling, en vergast met juichend vreugdeschallen.
 Ik zag zijn Dochter daar, dien straal van hemelsch licht!
 Ik zag ze, en 't gantsch heelal verdween voor mijn gezicht.
 De drinkhoorn ging in 't rond met onbekrompen teugen,
 En laafde 't dorstend hart met mannelijk verheugen:
 De Vorst doorzag mijn borst — hy schonk my de eedle spruit.
 Haar boezem was als 't schuim dat op de golven kruit;
 Haar voorhoofd, als de glans van 's hemels morgenkrieken;
 Haar halsomgolvend hair, als 't git der ravenwieken:
 Haar ziel was edel, zacht, en ademde enkel deugd:
 'k Aanbad haar, en mijn hart vloeyde over van zijn vreugd.

Een Vreemding kwam; een Vorst, die mijn Moïna minde.
 Zijn stem doorklonk de zaal als van een halfontzinde:
 Hy sloeg de hand aan 't zwaard, ontblootte 't voor een deel,
 En bromde als woedende uit, met donderschorre keel:
 Is Komhal hier omtrent, die zwerver van het Noorden?
 Voorzeker trekt zijn macht by één aan Kluaths boorden:
 Klesfammor, zonder dat, waar zeker niet zoo fier. —

De luister van mijn moed blinkt door zijn eigen vier,
 ô Krijgsman, antwoordde ik. — 'k Stond midden onder honderd
 Met onbeklemden geest, van bystand afgezonderd. —
 Neen, Vreemding, 'k ben alleen: van daar uw hooge toon! (hoon!
 Maar wacht u, 'k draag een zwaard, het krijgswaard duldt geen
 Reeds trilt het aan mijn heup om in mijn vuist te blinken:
 Spreek van geen Komhal meer, en laat uw hoogmoed zinken!

Zijn trotschheid bruischte in eens gelijk een stormwind op.
 Wy streden, en mijn zwaard doorkliefde 's jonglings kop.
 Hy viel, en de oever dreunde: een duizendtal van speeren
 Blonk ijlings om my heen; ik moest mijn lijf verweeren.
 Ik streed; maar de overmacht was voor mijn arm te groot.
 Ik sprong in Kluaths vloed, en won mijne oorlogsboot.
 Mijn zeilen woeien uit en golfdén met de baren,
 En 'k stevende, om den mond des Landstrooms uit te varen.
 Moïna komt op 't strand. Ik zie heur bleek gelaat,
 Het roodgekreten oog dat ze op mijn vaartuig slaat,
 Heur haren, losgescheurd en door den wind gedreven,
 En 'k hoor haar nog van verre één kreet van wanhoop geven.

Wat

Wat zoude ik? de Oostenwind, de golving, sleept my meê.
 Ik wend de steven om; maar vruchtloos; 'k raak in zee;
 En nimmer zag ik Klijde of mijn Moïna weder.
 Zy viel, de teedre maagd! de droefheid sloeg haar neder.
 Ik heb heur schim gezien: mijn hart herkende haar:
 Zy zweefde in duistere nacht met murmlend rouwmisbaar.
 Zy scheen als de eerste maan door saamgepakte nevelen,
 Wen wolken losse sneeuw het firmament begevelen,
 En stille duifternis het aardrijk heeft belaân."

Gy, Barden, sprak de Vorst, ô! heft heur lofzang aan!
 Zingt de ongelukkige, zingt haar onzalig sneuvelen,
 En roept met uw gezang heur geest op onze heuvelen,
 Op dat zy rusten moog by Morvens schoon geslacht,
 De wellust van eene eeuw, met eerbied nagedacht.
 Ik zag Balklijdes vest, maar gants in puin gevallen.
 Het vuur had ze afgeweid met Slot en Koningshallen:
 Geen menschenadem meer werd in heur kring gehoord:
 De loop van Kluaths stroom was door heur val gestoord:
 De distel stond er slechts zijn eenzaam hoofd te zwiepen (*),
 De grashalm, op het veld het windtjen toe te piepen:
 De Vos stak 't rosse hoofd door de ijzren vensters heen,
 Langs 't uitgegroeide ruig van d'ingestorten steen.
 Reuthamirs woning viel, zijn erfdeel is verlaten:
 De stilte van de dood bewoont Balklijdes straten!
 ô Barden, heft een zang op 't land der Vreemden aan!

Zy

(*) Zie de Aanteekening hierachter.

Zy hebben met hun val ons niet dan voorgegaan :
 Want allen moeten we eens , of vroeg , of later vallen .
 Wat hoopt ge bergen steens , wat sticht gy burcht of wallen ,
 Gy , kindren van den snel- , den vluggewiekten dag ,
 Thands ziet gy van uw burg met steigerziek gezag ,
 En , weinig jaren slechts , 't zijn onbewoonbre kuilen .
 De woefte heïwind zal door 't hol gewelffel huilen ;
 En ritflen met den riem van uw vermolmd rondas . —
 Maar kom , verwoefing , kom ! leg stad en burcht in de asch ;
 Wy zullen naar den roem door groote daden streven :
 Mijñ arm zal in den Krijg , mijñ naam in Harpzang leven .
 Hest aan , ô Barden ! zingt , en zendt den beker rond !
 Mijñ feestzaal galm' van vreugd tot onze laatste stond !
 Dan , wen ge aan 's hemels trans onmachtig zult bezwijken ,
 Alkoefstrend Hemellicht , en uit uw aspunt wijken ,
 Zoo gy , zoo al wat is , als Fingal , sterven moet ,
 Dan overleeft mijñ roem uw uitgeschenen gloed !

Dus luidde Fingals zang . Met oogen vol verlangen
 Scheen 't luiftrend Bardenchoor zijñ adem op te vangen ,
 En boog zich van d'Altan voorover naar den Vorst ,
 Als wilde 't zelfs zijñ stem verrasfen in de borst .
 Het was als 't Harpmuzyk by 't zachte Lenteruifchen . —
 Aandoenlijk dacht uw ziel , ontzachlijk was heur bruischen ;
 ô Fingal ! Waarom , ach ! moet zangrige Osfiaan
 By uwen sterken geest zoo eindloos achterstaan !
 Maar gy , gy stond alleen , mijñ Vader , in uw waarde ;
 Wie was er , die den Vorst van Zelma evenaarde !

Ach !

Ach! Fingal, 'k schenk dees traan aan uw gedachtenis;
Doch nooit verschijnt op de aard, wat uwer waardig is!

De nanacht stierf in zang. Een aangename morgen
Ontdekte 't grijs gebergte, in neevlig zwart verborgen,
Het waterblaauw gelaat des afgronds loeg ons aan.
Het zilvren golfjen rolde op de effen waterbaan.
Een dunne mist rees op, als sluipende uit de baren,
En vormde 't beeld eens mans, gebogen door de jaren.
Het wandelde over 't veld met forse reuzenleest,
Maar zwevende in de lucht, als rustende op een geest.
Het kwam naar Zelmaas hal en trad den Koning tegen,
En zweette een daauw van bloed, die neêrviel als een regen.

De Koning, die alleen dit doodlijk spookfel zag,
Voorzag 't verderf zijns Volks in d'aangebroken dag.
Hy stapte naar 't paleis in stil en somber zwijgen,
En greep zijns Vaders speer, beroemd in veertig Krijgen.
Zijn malienkuras klonk rammlend om zijn borst.
Zijn Helden rezen op, en schaarden om den Vorst.
Zy zagen op elkaâr met oogen vol verschrikken,
En merkten Fingals drift. De dood was in zijn blikken;
En 't bloed van duizenden schein drupplend van zijn speer.
Hy spreekt, en duizenden staan ijlings in 't geweer.
De hal van Zelma blinkt van de uitgetogen zwaarden;
't Gewelffel vangt den klank der schilden en standaarden;
De honden huilen in hun keetnen op 't geluid;
Maar niemand, die een woord in dees verschrikking uit.

Een ieder houdt het oog gevest op 's Konings oogen,
En houdt zijn legerspeer ten halve naar den hoogen.

't Is, zoons van Morven, sprak de Koning, 't is geen tijd
Voor schaatrend dischgejuich. De hachelijke strijd
Daagt op, de dood zweeft over 't land. Want Fingals Vaderen
Verkondden me in een geest het Vijandlijke naderen,
En de Oorlog komt ons op van over d'Oceaan.
Ik heb 't vervaarlijk spook uit d'afgrond op zien staan.
Laat elk zijn legerspeer in de ijzren vingers voeren,
En 't Vaderlijk rapier om heup en lenden snoeren!
Laat elk zijn fiere kruin bewaapnen door 't helmet,
En gespen 't harnas aan, met malien bezet.
De strijd trekt famen als een stormwind, in wiens bruizen
Het brullen van de dood ons over 't hoofd zal zuizen.

De Krijgsheld trok zijn heir naar 't eenzaam strand vooruit,
Gelijk een wolk de vlam der jeugdige elzenspruit,
Wen de uitgedreven rook verdikt in 't opwaart snellen,
En Zeeliên uit heur vorm een naadrend onweêr spellen.
Zy hielden op den top van Konaas hoogte stand,
En schenen van omlaag een mastbosch, dat heur rand
Omzoomde. Een sidring grijpt de blanke maagdenreien
In 't bloed, daar ze uit den schoot der zwijgende valleien
Beangstigd opzien, en de veege jonglingschap
(Met kaken, nat bedaauwd,) na-turen, stap voor stap,
Of, met verbijsterd oog op 't blaauwend zeeruim staren,
En niets dan zeilen zien in 't witte schuim der baren.

De Zon ging eindelijk op, en 't schitterend morgenrood
Vertoont in 't hel verschiet een talrijke Oorlogsvloot.
Eerst zag men ze aan de kim als in de wolken zweven,
En naadren als een mist, door d'Oostenwind gedreven.
Zy landen, en hun jeugd zet ijlings voet aan 't strand,
Hun Heirvoogd aan de spits, de krijgsppeer in de hand.
Hy praalde als 't moedig hert in 't midden van zijn kudde,
Daar hy 't gevederd hoofd met heldenfierheid schudde.
Zijn beuklaar was rondom in schitterend goud gevat,
En de eedle zwier van 't lijf verried hem waar hy trad.
Hy trok op Zelma aan; zijn heirkraft volgde, en hulde
Heur menigte in het stof dat heel de lucht vervulde.

Ga met den Vredegroet, sprak Fingal, ga, Ullijn,
Vertoon aan 't Legerhoofd wie Morvens helden zijn.
Zeg, dat wy de oorlogsppeer met heldenglorie slingerem;
Zeg, dat zy driupt van 't bloed van haatren en bespringeren,
Maar onverganklijke eer het deel dier braven is,
Wie Zelmaas Koningshal vergastte aan Fingals disch.
Men toont in 't verfte land de wapens onzer Grooten:
De Vreemde ontzet er voor en wenscht ons bondgenoten:
Want Morvens eedle naam klonk roemrijk heinde en veer,
En 's Warelds Koning beefde in 't midden van zijn heir.

Hy zweeg. De Dichter ging; en met gefronste slapen
Zag Fingal 't rustig lijf des Vijands in zijn wapen.
Hoe statig, sprak de Vorst, al leunende op zijn speer,
Hoe statig blinkt ge, ô Vreemde, in 't blinkende geweer!

Uw

Uw heirspiets is een pijn, die blikfems tart en winden;
 Uw zwaard, een straal van vuur, die oogften gaat verflinden.
 't Gelaat der volle maan verbergt zich voor uw fchild.
 Uw jeugdig aanzicht gloeit; uw lokken dartlen wild.
 Maar mooglijk wordt dees eik ten wortel afgereten,
 En zijn gedachtenis by 't nageflacht vergeten!
 Balklijdes Weêuw misfchien zal fiddren voor uw val,
 En waken de oogen blind aan uw verlaten wal,
 Als 't jong en argloos kind haar over 't ruim der baren
 Het fcheepjen aanwijst dat uw dood haar kooft verklaren.
 De tranen rollen dan langs 't Moederlijk gezicht,
 En vloeken 't verre land, waar gy begraven ligt.

Zoo fprak hy, als Ullijn den Vijand kwam begroeten.
 Hy toonde de ooglogspeer, hy lei haar voor zijn voeten,
 En floeg den Vredetoon. „Koom tot Vorst Fingals zaal!
 Koom, Karthon, van de Zee tot Zelmaas vreugdemaal!
 Deel 's Konings gastvrij feest, of geeft het oorlogfteeken!
 Ontelbren zijn in 't Veld voor Fingals arm bezweken;
 Maar de eer omftraalt het hoofd van Morvens bondgenoot.
 ô Karthon, zie dit veld vol teekens van de dood!
 Dees heuflen, gants in mosch en lisplend gras gedoken,
 Zijn 't overfchot van elk wie Morven kwam beftoken.”

„Tot wien, ô grijze Bard (fprak Karthon) richt ge uw taal?
 Tot kindren, zwak van arm, en onbekend met 't ftaal?
 Spreek, Morvens Vreêheraut! en andwoord op mijn vragen.
 Of ziet gy me op 't gelaat de verf der bloêheid dragen?

Wat

Wat dan verbeeldt ge u-zelv', dat zich mijn hart bekroont
 Wat graven ge op uw kust uit ijdele praalzucht toont?
 Mijn vuist is 't zwaard gewend, mijn naam beroemd in 't strijden;
 Raad bloodaarts, zoo 't u lust, om Fingals speer te mijden! —
 Hoe! 'k heb Balklijdes wal in rookend puin gezien,
 En durft my Komhals Zoon zijn disch en beker biën!
 Ik zitten aan zijn disch! ô onverduurbre schande!
 Wiens Vaderlijk Paleis door Komhals toorts verbrandde,
 Wen hy 't verdelgend vuur door dak en welffel smeet.
 'k Was jong, en 'k stond verbaasd by d'algemeenen kreet;
 'k Zag met een kindsche vreugd de rook ten hemel klimmen
 En drijven me over 't hoofd, en van den vuurgloed glimmen,
 En 'k keek ze al lachend na met onbekreten oog,
 Terwijl mijn vluchtend Volk langs heï en heuvels vloog.
 Doch wen mijn jeugd zich vormde, en, in mijne eenzame uren,
 De vleêrmuis nestlen zag in de omgestorte muren,
 Toen voelde ik 't vuur diens brands my gloeien dwars door 't hart;
 En de uchtend werd me een beul, de nachtrust dubbele smart.
 Mijn zuchten klommen met den morgen naar den hoogen;
 Met d'avond schoot me een nacht van tranen over de oogen.
 Hoe, sprak ik tot my-zelv' in 't knagend zielsverdriet!
 Het kroost mijns vijands leeft, en ik bevecht het niet!
 Neen, Dichter, 'k wil 't, ik zal, ik moet het gaan bevechten;
 Mijn hart verzaakt zich niet, noch wantrouwt aan zijn rechten."

Op eenmaal sloten zich zijn benden om den Held,
 En 't lemmer bliksemde in hun handen over 't veld.
 Daar stond hy, even als een vuurzuil, die in 't donker

Wat

Wat om haar is verlicht, in 't schitterend staalgeflonker,
 En scheen met sterker glans in 't midden van den kring.
 Men zag een traan van smart, die aan zijne oogleên hing.
 „Balklijde!” zuchtte hy, maar met een zucht vol woede,
 Waar in zich 't hart verried, dat ongeneesbaar bloedde,
 En zy'lings zag hy naar den heuvel, waar ons heir
 In 't heldenwapen blonk. Hy zwaaide de eschen speer,
 Maar bevende in de hand. Men zag hem te onswaart neigen
 En Fingal, zoo 't ons scheen, met sturen blik bedreigen.

Wat zal ik? sprak de Vorst, daar 't heir ons nader toog,
 Als mijmrende in zich-zelv' met halfbevochtigd oog.
 Trede ik met krijgsmans arm den fieren jongling tegen,
 En stuite ik, eer zy rijst, zijn glorie door mijn degen?
 Neen! zegge de afgunst vrij, by 't zien van Karthons graf,
 Dat Fingal 't lot des strijds aan andren overgaf!
 Doch eenmaal mochte een Bard...! Neen, Bard van later dagen,
 Vergeefs zoudt ge aan den roem van Koning Fingal knagen!
 De Jongling strijde met mijn Helden: 'k zie het aan!
 Verwint hy, dan is 't tijd, hem zelf te keer te gaan.
 Dan storte ik in mijn kracht, als de opgezwollen stroomen,
 Op 't zegepralend heir, om de overmacht te toomen.
 Wie, riep hy vriendlijk uit, gy, Hoofden van mijn heir,
 Wie uwer gaat voor my dien Waterwolf te keer?

De dappre Konnal rees. Driehonderd Jongelingen
 Gaan met hem, hem gevolgd van Karuns schrale klingen.
 Hy streed; maar 's Krijgshelds arm bezweek voor Karthons zwaard:

Hy

Hy viel, zijn Helden vliên of tuimlen over de aard.
 Kathul hervat den strijd; maar, woedende aangedreven,
 Breekt de ijzren speerspits af; ontwapend, laat hy 't leven,
 En Karthon slaat zijn Volk, weêr hoofdloos, op de vlucht.

Klesfammor, zegt de Vorst van Morven, met een zucht,
 Waar is uw oorlogspeer? Gy ziet Kathul bezweken,
 Uw Vriend aan Loraas stroom, en, zonder hem te wreken?
 Gy, die de strijdgenuoot van dappren Komhal zijt!
 Kom, rijs in 't blanke staal, en toon u in den strijd.
 De Vreemdling voel' 't geweld van Morvens heldenspiere!

De Grijsaart rees in 't staal. Zijn graauwe lokken zwieren
 Om 't hoofd; hy grijpt zijn schild, en stort zich in 't gevecht,
 Met al de koelheid van een ouden Oorlogsknecht.

Zijn houding, zijn gelaat, trof Karthon. Opgetogen,
 Beschouwt hy 't edel vuur van die ontzachlijke oogen,
 Die fiere heldenleest, met grijsheids kroon gehuld.
 „Hoe (zegt hy, van 't gevoel eens wondren schriks vervuld),
 Hoe zal ik tēgen hem deze oorlogspeer verheffen,
 Die nooit een Vijand trof, dan om voor 't laatst te treffen!
 Of zal ik d'ouden Held den groet der Vrede biên,
 En sparen de achtbre kruin, die 't hart my dwingt te ontzien?
 Wat eedle heldentred by 't wanklen van de jaren!
 Wat minnelijke zwier by de overfneeuwde hairen!
 Wat weet ik 't! mogelijk is 't Moïnas Echtgenoot!
 Mijn Vader! zoudt gy 't zijn, gy, uit wiens heupe ik sproot!

Vaak

Vaak hoorde ik dat hy woonde aan Loraas stroomgeklater,
Waar 't holle rotsgeberg't zijn weêrgalm breekt op 't water."

Dus was des Jonglings taal, daar hy hem naadren zag.
Klesfammor drilt zijn speer; maar hy ontfangt den slag
Op 't ondoordringbaar schild, en spreekt de taal van Vrede.
„Gy, zilvergrijze Held! begon des Jonglings rede,
Wat doet ge? Of koomt men hier aan Jonglingschap te kort,
Wier hand de krijgspeer voere en op den Vijand stort?
Of hebt ge zelf geen Zoon, om in des Oorlogs woeden
Zijns Vaders borst voor 't staal met eigen borst te hoeden?
Is de Ega, die gy minde, u afgescheurd van 't hart?
Of ligt ze op 't graf uws Zoons in onvergeetbre smart?
Wie zijt gy? zijt ge een Vorst, die in uw dood koomt snellen?
En welk een roem voor my, zoo u mijn arm mocht vellen?"

„Die roem zou groot zijn (sprak Klesfammor,) fiere borst!
'k Ben in den Krijg vermaard, en 'k voer den rang van Vorst.
Mijn arm liet wijd en zijd, in Land- en Watertochten,
De teekens van een roem door 't Heldenzwaard bevochten,
Maar nimmer noeme ik me aan een Vijand diên 'k bestrij'.
Zwicht, Zoon der golven, zwicht! en dan verklare ik my."

„Nooit zwichte ik, Legerhoofd (sprak Karthon verontwaardigd):
'k Ben ook met de eer bekend, en 'k weet wat zy rechtvaardigt.
'k Heb mede 't zwaard gevoerd by 't baldrend Krijgsgechal,
En 'k starooge op den roem, die me eenmaal volgen zal.
Veracht mijn krijgsmoed niet, vereereuswaarde Grijze!

Ver-

Verfchoon my, dat ik u de kracht mijns arms bewijze!
Keer, ongekreukt aan de eer, in uwer Vrienden stoet,
En laat den Oorlogspalm aan jeugdig heldenbloed!"

„Wat grieft ge my de ziel (hernam de grijze Strijder);
(Een traan borst uit zijn oog)? Vermeete, ga niet wijder!
Nog heeft geen Ouderdom mijn dappren arm ontwricht,
En 'k zou lafhartig vliên, in Fingals aangezicht?
In 't aangezicht mijns Vriends! Verhef uw speer, gy Vremde."
Hy zweeg, terwijl zijn vuist om 't trillend wapen klemde.

Gelijk twee winden, die van onderscheiden kant
De baren klotfen, en zich weêrzijs de overhand
Betwisten in den storm dien ze op het meir verheffen,
Zoo streên zy. — Karthons arm verbiedt zijn speer te treffen:
Nog zoekt hy in den Held Moïnaas Echtgenoot,
En siddert, dat hy niet zijns Vaders hart doorstoot.
Behendig wringt zijn arm Klesfammors speer in stukken;
Nutracht hy't blinkend zwaardaan's Grijzaarts vuist te ontrukken,
't Gelukt, en de achtbre Held zinkt weerlōos neêr in 't zand.
Volvrolijk schiet hy toe, en reikt hem de open hand;
Maar, woedende van spijt, en schaamte, en wrevel tevens,
Vloekt de overwonnen Vorst het overschot zijns levens.
Hy trekt een kleine dolk, ziet Karthons zijde ontbloot,
En jaagt hem 't staal in 't lijf, en met het staal, de dood.

De Vorst van Morven zag den dappren Grijzaart vallen.
Hy vliegt ter hulpe en ijlt. Des Konings duizendtallen

Staan roerloos op den wenk van 't Vorstlijk aangezicht,
 En houden 't vierig oog op zijnen blik gericht.
 Hy naderde, als 't gegrom des bergwinds in zijn kuilen
 Voor dat hy 't hoofd verheft: de Jager hoort het huilen,
 En bergt zich met de vlucht voor 't woeden van d'orkaan.
 Gewonde Karthon stond met stervenszweet belaân;
 Het bloed stroomde uit zijn zij'. Hy zag den Koning naderen.
 Zijne eerezucht gloeide, en ach! de kracht vloeyde uit zijne aderen.
 Zijn kaak was bleek: de helm stond waggelend op zijn hoofd:
 Zijn lichaam zwankte en boog, maar niet van moed beroofd.

De Vorst zag 's Jonglings bloed langs heupen schenkels vlieten.
 Hy wederhield zijn speer, die d'arm reeds stond te ontschieten.
 „Zwicht, Heirvoogd, (riep hy uit): ik zie uw golvend bloed!
 Uw roem zal eeuwig zijn, gy streedt met Heldenmoed.”

„Zijt gy (vroeg Karthon straks) die Koning zoo vol glorie?
 Zijt gy dat licht des doods, beflisfer der Viktorie,
 Die 's Warelds Koningen met angst en sidhing sloeg?
 Doch wat, waar vraag ik naar! reeds hebbe ik blijks genoeg:
 Hy is een stroom gelijk in d'afloop niet te teugelen;
 Zijn snelheid, als de vlucht eens arends op zijn vleugelen;
 't Buigt alles voor hem neêr, als voor een Watervloed,
 Die de akkers overstelpt met stortend menschenbloed.
 Ach! dat ik van uw hand den doodsteek had ontfangen,
 Verzekerd van een roem, vereeuwigd in gezangen!
 Hoe heerlijk, zoo men eens mijn tombe toonen mocht,
 Als 't graf eens Oorlogsmans, die tegen Fingal vocht!

Maar

Maar 'k sterf, en Karthons naam zal nooit uit de asch verrijzen:
Hy heeft zijn kracht gespild op krachtelooze Griizen!"

„Neen (andwoordt Morvens Vorst), uw naam zal leven. Neen!
Roemruchtig zal hy zijn door tijd en eeuwen heen,
En leven in 't gezang van Morvens Dichtrenchoren.
Het kroost der volgende eeuw zal Karthons naroom hooren,
Wanneer ze in breeden kring om 't schitterend eikenvier
Heur Legerfeesten houdt naar Ouderlijken zwier,
En de uchtendstond verwacht in oude Heldendeunen.
De Jager zal in 't veld den stormwind hooren dreunen,
En schuilen by 't geboomt' dat Karthons graf omsluit,
En teeknen met het oog de plaats uws tweestrijds uit.
Dan zal hy ze aan zijn Zoon met deze lofspraak melden,
Hier streedt Balklijdes Vorst ten schrik van Fingals Helden.”

De vreugd ontgloeide in 't oog des Jonglings op dees taal:
Hy hief 't gebroken op, gaf Fingal 't oorlogsstaal:
„Geef (sprak hy), geef 't een plaats in uw gewelfde muren,
Dat mijn gedachtenis in Morven voort moog duren.”

Reeds had de strijd een eind. De vredetoon hief aan.
De Hoofden sluiten zich om Karthon, teêr begaan;
Klesflammer onder hen, met neêrgeworpen blikken,
En de achterste in den kring in heimlijk boezemstikken,
Daar de onbeschrijflijkste angst hem siddert door 't gebeent'.
't Staat al in zwijgende ernst op de oorlogspeer geleend,

En staart den stervende aan. Zijn boezem stakte in 't spreken,
Zijn stem was dof en flauw, en bleef in d'adem steken.

Hy opent de oogen weêr, en hijgend vangt hy aan:
„ô Fingal, 'k sterve — ik viel in 't midden van mijn baan;
En 't was een Vreemde grond die Karthons bloed moest zwelgen,
En dekken 't overschot van Vorst Reuthamirs telgen.
Een nacht van weedom stort op heel mijn Vaderland!
Maar geef me een lijkgesticht aan Loraas oeverzand.
Mijn Vader sproot van daar, en 'k ben getroost te sneven,
Mag hy Moïnaas Zoon een handvol tranen geven.”

Hy stierf. Zijn laatste taal, Klesfammor, treft u 't hart:
Daar ploft ge op 't lijk uws Zoons, beweegloos van de smart!
Het Leger blijft versteend. Geen zuchtjen liet zich hooren.
De nacht zonk over de aard. De Maan begon te gloren,
En zag van uit de kim 't weemoedig dal in 't rond:
Nog stonden ze, als van schrik geworteld in den grond;
Een dorrend woud gelijk, wanneer de winden zwijgen,
En de aakligheên der Herfst zich naar den Winter nijgen.

Drie dagen treurden wy om Karthon met het heir.
Het vierde licht brak door: zijn Vader was niet meer.
In de engte van 't gebergte rust beider kil gebeente.
Daar waart een sombre geest, die wacht houdt op 't gesteente.
Daar, in de duistere nacht, by 't flauwe stargeglim,
Beschouwt de reizende Moïnaas bleeke schim.

Daar

Daar zweeft ze door 't geboomt' en ritfelt door de bladen,
Maar eenzaam, en bekleed met vreemde rouwgewaden.

Het hart van Fingal was geroerd door Karthons val;
Vaak klonk des Jonglings lof in Zelmaas feestgefchal.
„Wie, zong men, daagt daar op, met donkren nacht omtogen,
Van uit het baldrend golfgetier?

De Herfstwind voert hem aan; de dood straalt uit zijne oogen,
En blikfemt uit zijn vuist met vlamvend hemelvier!

Wie brult er dus langs Loraas heuvelen?

Wie anders dan Balklijdes Held?

Hy nadert: zie de Krijgers sneuvelen,

Als door d'onzichtbren geest van Morven neêrgeveld!
Maar ach! daar ligt hy neêr, als een der cederboomen,
Door onverhoedschen storm ten wortel afgefcheurd!

Rijs, Jongling! ô herrijs, gy lust van Kluaths stroomen!
Gy, Krijgsheld, om wiens val het moedig Krathmo treurt!

Wie nadert daar, met nacht omtogen,

Van uit het baldrend golfgetier?

Wie voert dien blikfem in zijne oogen?

Wiens boezem gloeit er dus van 't blaakrend heldenvier?"

Zoo klonk der Barden lied, wen zy zijne uitvaart zongen!
Vaak voegde ik me in hun zang, door 't volle hart gedrongen;
Want 'k was weemoedig om den Jongling en zijn dood:
Hy sneuvelde in zijn jeugd. — Maar gy, uit wien hy sproot,
Klesfammor! heeft uw Zoon zijn wonden u vergeven,
En durft gy aan zijn zij' op d'aâm der winden zweven?

Malvina! 'k voel den gloed der stovende avondzon.
 ô Leg my 't hoofd ter rust by 't ruifchen van een bron;
 Licht, dat hun beider schim me omwemele in mijn droomen!
 'k Hoor, dunkt me, een flaauwe stem, die fluiſtert door de boomen.
 De ſtraal des hemels ſchenkt zijn koeftring aan hunne aſch:
 'k Gevoel den zachten walm zich heffen uit het gras.

Gy, die wy boven 't zwerk ons over 't hoofd zien rollen!
 Gy, rond als Fingals ſchild! gy, roem der hemelbollen!
 Van waar, ô Zon, uw gloed, uw onvergankbre glans?
 Wat ſtijgt ge ontzachlijk ſchoon aan 's hemels blaauwe trans!
 't Geſtarnt' verbergt het hoofd in ondoordringbre wolken:
 De Maan verbleekt, en krimpt, en duikt in 'safgronds kolken.
 Alleen en onverzeld doorſnelt ge uw breeden kring!
 Wie ſtreefde u ooit op zij' in deze uw wandeling!
 De bergeik valt en ſterft; ja, bergen zien wy zinken:
 De onmeetlijke Oceaan waſt aan met beurtlings ſlinken:
 De Maan verliest zich aan den hemel: Gy-alleen,
 Gy zijt de zelfde altijd, door 't eeuwgewentel heen!
 Wen zwangre bui by bui de Wareld zet in 't donker,
 De donder raatlend rolt by 't ſcheemrend blikgeſlonker,
 Dan ziet ge in al uw glans op 't wolkgeſpanfel neêr,
 En lacht den ſtormwind toe, en 't onweêr is niet meer.
 Doch vruchtloos toont ge aan my die ſtralen, zoo vol luifſter!
 Mijne oogen zien ze niet. Voor my is 't eindloos duifſter;
 't Zij dat ge uw blonde hair op de Ooſterwolken ſpreidt,
 Of 't afgematte hoofd in 't Westen nederleidt.

Doch

Doch mogelijk zijt ge, als wy, slechts voor een poos geboren,
 En mogelijk, dat de tijd een eind maakt van uw gloren.
 Ja, ook uw leven heeft een eindperk en begin!
 Eens sluimert ge uitgeblaakt op uwe wolken in,
 Ontrefbaar voor de stem van d'aangebroken morgen,
 En eeuwig in den schoot van 't peilloos niet verborgen.
 Juich dan, ô heldre Zon, in 't bloeien van uw jeugd!
 De Grijsheid heeft noch lust, noch vatbaarheid voor vreugd.
 Ze is als de schemering van 't maanlicht aan de kimmén,
 Wanneer wy 't flets gelaat door dikke mist zien glimmen,
 De wind zich opzet en de nevels samendrijft,
 En de arme Reiziger op 't donkre pad verstijft.

1802.

B.

(*) Gelijk men thands om de uitspraak meestal *piepen* schrijft voor *pijpen* (want het woord is *ik pijp*, *ik peep*) zoo dient men nu ook *zwiepen* voor *zwijpen* te schrijven. Het woord is *ik zwijp*, *ik zweep*, (een Verbum Neutrum) en beteekent een waggelend schudden. 't Is het Thema van *de zweep*, 't welk van het *præteritum* gemaakt, en daarom (als alle naamwoorden van *præterita* gemaakt) Vrouwelijk is; en waarvan weder het gelijkvloeiend *zwepen*. Even gelijk, *gliczen* van zijn *præteritum gloor* het naamwoord, en van dit, het werkwoord *gloren* heeft doen vormen. Het is geen verouderd woord, maar nog van dagelijksch gebruik in de Bouwkunde.

Ik geloofde deze Aanmerking noodig voor het algemeen. Moet ik ook het woord *blikgeslonker* verklaren, het welk op het einde van dit Dichtstuk voorkomt, op dat men 't niet voor een verkorting van *bliksemgeslonker* houde? — Dat die het niet verstaat, slechts een kundige raadplege!

KALTHON.

GEZANG VAN OSSIAAN

Behaaglijk is uw stem, ô stille grotbewoner! (*)

Zy wandelt op den stroom, door 't eng en slingrend dal.
Heur weêrgalm in 't geberg't verheft zich immer schooner,
En smoort zich onder de aard in 't dompig rotsgefchal.

Zy wekt mijn ziel van uit den droom der jaren,
En 'k strek d'ontwrichten arm weêr uit naar de oorlogsfpeer!
Maar ach! de kracht diens arms, voor eeuwig weggevaaren,
Herinnert me aan my-zelv'; en 'k zink in weemoed neêr.
Doch, luister, Zoon der Grot! ô luister naar mijn zangen!

Van wat waanzinnigheid bevangen,
Vervult mijn borst zich dus van 't langbeschreid voorheen!
De blijdschap van mijn jeugd lokt tranen op mijn wangen,
En stort me een nieuwe kracht in de uitgeputte lêen.

Zoo zien we soms aan de avondkimmen
De dagtoorts, lang in storm verhuld,
Met onverwachte glans herglimmen,
Die 't nevelblaauw verschiet met purpren bos verguldt.
De heuven heffen op heur vonklen
Het natbedropen hoofd als lachende uit het groen;

En

(*) Een Hermiet, aan wien *Ossiaan* zijn verhaal richt.

En 't beekjen huppelt onder 't kronklen,
 Om, met haar, d'Oceaan in d'open arm te spoên,
 De Grijsaart, op zijn staf gebogen,
 Rijst op, en juicht in 't koestrend licht,
 En de avondweêrschijn blindt hem de oogen,
 En gloort op 't achtbaar aangezicht.

Hoor, Grotbewoner, hoor mijn zangen,
 En keer 't opmerkend oog naar my.
 Zie hier het schild eens Vreemdlings hangen;
 't Draagt kerven, in den Krijg ontfangen,
 't Is door de roest des tijds van glans beroofd als wy.
 Dat schild, gebeukt in vijftig slagen,
 Heeft Teuthaas dapper Hoofd gedragen,
 Eer dat hy door mijn krijgsppeer viel.
 Hoor, Rotsbewoner, hoor mijn zangen!
 De zangdrift gloeit my op de wangen,
 Het langbeschreid voorheen vernieuwt zich aan mijn ziel.

De wakkre Rathmor heerschte in Kluaths Koningswal.
 Verdrukte onnoozelheid vond schuilplaats in zijn hal:
 De poort van Rathmor was by dag noch nacht gefloten;
 Zijn tafel steeds gedekt voor vriend en bondgenooten.
 De Vreemdling zag zijn weelde, en riep zijn glorie uit:
 Den droeve ontviel zijn smart by 't streelend harpgeluid!
 Helaas! Dunthalmo kwam, vervoerd door ijdel snoeven,
 Om Rathmors oorlogsppeer in 't worstelperk te proeven.
 Hy viel voor Kluaths Vorst. De spijt ontsteekt zijn bloed.

Hy komt by donkre nacht met heel een Oorlogsstoet,
 En Rathmor wordt geflacht in de eigen vreugdezalen,
 Waar 't edelmoedig hart den Vreemde plach te onthalen.

Gevallen' Rathmors kroost, in d'eersten knop der jeugd,
 Kwam, om in 's Vaders hal, te deelen in zijn vreugd.
 Zy zien hem in zijn bloed. Hun beider tranen stroomen.
 Dunthalgo wordt voor 't eerst van deernis ingenomen;
 Hun kindschheid jammert hem. Hy voertze verr' van daar,
 En Baltwieds ruime muur ontfangt het Broedrenpaar.

Hier wiesfen ze onder 't oog huns Vijands op tot mannen:
 Hier leerden ze, op zijn wenk, den taaien heirboog spannen:
 Hier vormden zy hun arm voor zwaard en oorlogsfpeer;
 En volgden hem ten Krijg, gedoscht in zijn geweer.
 Nu hoorden ze op het puin der Vaderlijke wallen
 Den Nachtuil onder 't dak der leêge Feestzaal knallen,
 By d'afgeworpen muur, met distels overspreid.
 Hun tranen borften los van diepe aandoenlijkheid.
 Zy zwegen, maar hun oog verried een heimlijk treuren,
 Dat d'argwaan des Tyrans hun gantsche ziel liet speuren.
 De Dwingland zag 't, en beefde, en zwoer hun beider dood.
 Hy zond ze in 't kerkerfslot, dat Teuthaas arm ontsloot.
 Daar, van elkaâr gefcheurd, in 't kelderhol geketend,
 Om 's Broeders lot beducht, van eigen lot onwetend,
 Sleet elk de oneindbre nacht in de onderaardsche krocht,
 Waar 't vriendlijk oog der Zon geen lonkjen fchieten mocht.

Dunt-

Dunthalmos Dochter weende in 't heimlijk: de Overschoone!

De traan van weemoed stelde op de elpen maagdenkone,
Van knellende angst verbleekt. Haar blaauwend oog werd rood,
En doofde in zilte bron de vonken die het schoot.

Dat oog had in 't geheim de kracht van Kalthons oogen
Beproefd, en uit hun vuur d'onleschbren gloed gezogen,
Waarvan heur boezem golft. Den gorgel toegeschroefd,
Beeft ze en verwelkt om 't lot, dat heur Geliefde toeft.

Maar ach! wat kan zy doen? Voor 't prangend oorlogswapen
Is Kolmals teedre hand, heur boezem, niet geschapen.

Heur arm had nooit de speer heurs Vaders opgelicht,
En 's Krijgers norsche wenk was vreemd van heur gezicht.

Wat dan, wat kan zy doen? Met losgereten hairen,
Niet anders dan een geest door hei en struiken waren!

Heur kniën knikken, en verwilderd staart heur blik

Door 't weemlend tranenvocht, als opgespard van schrik.

Zoo zwiertze in 't eenzaam, rond. De Nacht geleidt heur schreden

Naar 's Vaders wapenhal. Zy schiet heur' tengren leden

Het staal eens Jonglings aan, wiens bruischende Oorlogsmoed

By de eerlste wapentocht gedooft wierd in zijn bloed.

Nu vliegt ze in Kalthons hol, en breekt des Jonglings kluister.

„Rijs, (zegt ze) ô Rathmors Zoon, begunstigd door het duister!

„Ontvliên wy naar den Vorst, die Vorsten wreken zal!

„'k Ben Langals Zoon, uw Vriend, en deel uw lotgeval.

„Uw Vader was weleer de Gastheer van mijn Vaderen:

„'k Vernam uw ongeluk, en 't bloed kookte in mijne aderen: —

„Rijs, Zoon van Rathmor, rijs! bedien u van dit uur.”

,ô Zoc-

„ô Zoete, ô dierbre stem (riep Kalthon, vol van vuur)!
 „Daalt ge uit de wolken neêr, en heb ik in de droomen
 „Van 'skerkers duifternis uw roepen reeds vernomen?
 „Of zijt ge een Zoon eens Vriends, mijn' Vader steeds zoo dier?
 „Maar vlieden —! Kan ik 't doen? ik laat mijn Broeder hier!
 „Zou Kalthon veilig zijn daar Kolmar blijft in 't lijden!
 „Neen, geef me uw speer veeleer, ik wil ons saam bevrijden.'

„De wakkre Kolmar wordt door duizenden bewaard,
 „(Riep Kolmal) 't waar vergeefs de legerspeer aanvaard.
 „Neen, vliên we! In Fingals hal is zeeke schuts te hopen:
 „Zijn arm, ten allen tijd, staat onderdrukten open;
 „Zijn krijsstaal bliksemt steeds voor 't ongewroken recht:
 „Maar waag u niet, ontzind, met legers in gevecht.
 „Rijs, Rathmors Zoon, rijs op: de Nacht is reeds aan 't dalen;
 „Vlied, eer ons 't licht ontdek', of vluchtende in doe halen!"

Hy rees, maar zuchtte diep. Zijn tranen stroomden neêr.
 „Vaarwel dan (riep hy uit), ô Kolmal, 'k zie u weêr!"
 Zy dubblen tred en spoed. Hy treedt aan Kolmals zijde,
 En weet niet, dat zy 't is, wier teêrheid hem bevrijdde.
 De helm bedekt de Maagd het lelieblank gelaat:
 „Heur hart zwoegt onder 't staal, waar 't siddrend tegen slaat.
 Zy naadren Zelmaas hal. — Te rug gekeerd van 't jagen,
 Vindt Fingal de eedle twee, die zijn bescherming vragen.
 Hun jeugd, hun eedle zwier, blonk even als een straal
 Van 't zuiverst Hemelsch licht in 't midden van de zaal.
 De Koning hoort den nood der beide Broedren melden;
 Zijn

Zijn opslag wandelt rond door de aangezeten Helden,
 En duizend rijzen op, tot Teuthaas Krijg gereed.
 Ik kwam de heuveln af: ik hoor een Oorlogskreet:
 De lust van 't Krijgsgejuich verspreidt zich door mijne aderen,
 Daar Fingal me onverwacht in dezen kring doet naderen.
 „Afzetsel van mijn moed- en glorievolle jeugd,
 (Dus sprak hy me ernstig aan: mijn boezem zwol van vreugd,
 En 'k groefde in 't brandend hart dees onvergeetbre woorden.)
 „Ga, neem uws Vaders spcer; vertrek naar Teuthaas boorden,
 „En red Held Kolmar. Ga, en streve als Fingals spruit,
 „De glorie, wen gy keert, uw' zegetocht voor uit!
 „Laat zich mijn Vaderhart in eenen Zoon verblijden,
 „Die d'ouderlijken roem vernieuwt aan onze tijden!
 „Wees braaf, mijn Osiaan! in krijg, een woënde Orkaan;
 „Maar, als uw Vyand zwicht, gereed hem by te staan.
 „Zachtmoedigheid-alleen deed Fingals naam verheffen!
 „Wees Fingals bloed, mijn Zoon, en tracht hem te overtreffen!
 „Mijn oog verlaagt zich nooit, om trotschaarts aan te zien;
 „Maar nooit vertraagt mijn arm om de onmacht hulp te biën.
 „Ons zwaard behoort der deugd, den braven hulpeloozen.”

Deze eer ontstak my 't hart, en deed my 't voorhoofd blozen.
 Ik klep mijn ramlend schild. Men schaart zich om my heen,
 En 'k breng op 't oogenblik mijn leger op de been.
 Diaran deelt mijn tocht, met Dargo, stout in 't wapen;
 Driehonderd volgen my, uit Zelmaas braaffte knapen;
 't Beminlijk paar verzelt me, en 'k naak den Tweedfchen grond.

De maar van onzen marsch vliegt door de velden rond.
 Dunthalgo hoort ze, ontzet, en wapent Teuthaas krachten,
 En legerd ze in 't gebergt', om de onzen af te wachten.
 De breede Landstroom vloot vóór 't ongeordend heir,
 Dat, als gebroken rots, na 't baldrend donderweêr,
 Met dorgeschroeid geboomt' en neêrgeflagen struiken,
 Zich daar langs hoogten toonde en hier scheen weg te duiken.
 Ik daag Dunthalgo straks ten tweestrijd door een Bard.
 Verachtlijk sloeg hy 't af in grimmigheid van hart.
 Zijn leger vliegt door een, en wemelt langs de hoogte,
 Een zwangre wolk gelijk by heete zomerdroogte,
 Die om de bergkim zweeft, en, door den wind gefold,
 Zijn kronkelenden damp nu her- dan derwaart rolt.

Zy brachten Kolmar straks, met riemen stijf gebonden,
 Aan de overzij' des strooms, in wiens gezicht wy stonden.
 De brave Jongling vestte een droef doch statig oog
 Op de eedle Vriendenrij, die hem ter hulpe toog.
 Helaas! Één oogenblik, en Kolmar was verloren;
 Wy zien Dunthalgo-zelf hem met 'zijn speer doorboren:
 Hy viel op d'oever neêr, en wentelde in zijn bloed;
 Zijn doodsnik galmde ons toe met de Echo van den vloed.

De droeve Kalthon gilt en werpt zich in de stroomen.
 Wy volgen, gantsch van woede en wraakzucht ingenomen:
 't Geslacht van Teutha valt. De Nacht daalt neevlig neêr,
 En maakt een eind des strijds, maar Kolmar was niet meer.
 Zijn broeder had geen rust, om 's broeders dood te weenen,

Voor

Voor d'opgang van zijn roem in de eerste jeugd verdwenen.
 Daar stond hy naast een boom, van diepen rouw bezwaard,
 En stiet met de oorlogsfpeer by vlagen tegen de aard,
 Terwijl men 't grimmig oog in tranen weg zag zwemmen.
 'k Gaf last, om, hem ter troost, den lijkzang aan te stemmen,
 Maar vruchtloos: 't treurmuzijk had op zijn sombre smart
 Geen werking; zy-alleen bleef meester van zijn hart.
 De tédre Kolmar beefde, en zag met spraakloos fnikken
 De woede en wanhoop toe, die uitstraalde in zijn blikken;
 Dunthalthoos ondergang of Kalthons dood brak aan.

Nu was de halve nacht in rouwzang omgegaan;
 De stilte en duisternis beheerschten lucht en velden,
 De sluimring vatte post in 't oog der Oorlogshelden.
 Bedroefde Kalthon rustte, indien het rusten heet,
 Met worstelende ziel te zwijmen onder 't leed;
 Zijn boezem waakte en sloeg; zijn oog was half geloken;
 Toch hoorde hy de golf in Teuthaas bochten koken;
 Wen Kolmars bleeke schim, met open boezemwond,
 En wijzende op de borst, nog drupplend, voor hem stond.
 Zy bukte 't scheemrend hoofd tot op zijn legerstede,
 En hield, met flauwe stem, dees aaklige afscheidsrede:

„Hoe, Rathmors Zoon, gy rust, terwijl uw broeder viel!
 „Waar bleef die broedertrouw, die censgestemde ziel,
 „Waar mede ons 't hoog gebergt' door kreupelbosch en dalen
 „De hinden volgen zag, en vliegende achterhalen?
 „Ach! nooit vergat ge my terwijl ik adem toog!

„Ik

„Ik lig by Lonaas rots met ongeloken oog.
 „Rijs, Kalthon! de ochtend rijst, ô wil die schennis weeren!
 „Dunthalmo staat gereed, mijn overschot te onteeren.”

Dus sprak hy, en verzwond in damp en ijde lucht,
 Doch liet een bloedstreep na ten kenmerk van zijn vlucht.
 De ontroerde Kalthon rees; hy zag het zichtbre teeken,
 En werpt zich in 't kuras om 't broederbloed te wreken:
 En teedre Kolmal volgt door nacht en aakligheên,
 Met sleepende oorlogspeer en sidderende leên.
 Hy kooft aan Lonaas rots: hy vindt het lijk zijns broeders.
 Nu kent de razerny niets schrikbrers noch verwoeders!
 Hy stort, gelyk een beir van IJslands sneeuwbergtop,
 Op 's Vijands leger in. De kreet des doods gaat op;
 M'ontwaakt, m'omringt den held: vermeersterd en gebonden,
 Wordt hy met smaad en spot Dunthalmo toegezonden;
 En 't gansch gebergte dreunt van vreugde en zegepraal.

Ik schrikte op 't hol gejuich, en sloeg de hand aan 't staal.
 De Hoofden aan mijn zij', met één den slaap ontschoten,
 Staan naast me in 't vol geweer met al de Legergrooten,
 Maar Kluaths Vorst ontbrak. De rouw beknelt mijn borst,
 En 'k sidder voor den roem, dien 'k eenmaal hopen dorst.
 Mijn moed ontwaakt, en 'k spreek: „ô Kroost van Morvens Helden!
 „Vaar rustte onze afkomst ooit in vijandlijke velden,
 „Zoo lang zy 's Vijands heir niet t'onder had gebracht?
 „Der Heemlen hoogste kreits bereikt hun oorlogskracht!
 „Maar wy, vervallen kroost van zoo doorluchte Vaderen,
 „Wy

„Wy zijn van 't bloed ontaart dat ombruischte in hun aderen?
 „Hoe! durven we ooit den blik van Fingal ondergaan,
 „Indien wy Teutha niet in onze banden slaan!
 „Op, Krijgers, in 't geweer! Wat zoude uw arm verslappen?
 „Vliegt op den weêrgalm af van uws Geleiders stappen!
 „Hy keert naar Zelma niet, dan overdekt met eer.”

De morgen rees terwijl op 't blaauwend watermeir,
 En schoone Kolmal stond met bleekbestorven lippen.
 Zy sprak van Kluaths Vorst, en liet de speer ontglippen.
 Mijn drift ontftak zich, want mijn boezem leed om hem.
 „Verwijfde (beet ik ze af, met bulderende stem)!
 „Voert Teuthaas Jonglingschap den Oorlog dan met tranen?
 „Zijn 't zuchten, die den weg door 's Vijands heirspits banen?
 „Ga, weekhart, tot de hinde op Karmuns dorre heî,
 „Verberg u daar in 't riet by 't naadrend Krijgsgefchrei;
 „Maar leg dees wapens af (zy voegen by geen treuren),
 „Eer dat ze u in 't gevecht een Vijand af moog scheuren!”
 Met eenen ruk ik haar het maliepantsfer los,
 En d'open boezem bloot. Haar voorhoofd kreeg een blos,
 En boog zich, of heur blik de maagdenborst mocht dekken!
 'k Bleef roerloos, en eendroomfcheen me aan my-zelfte onttrek-
 Ik zag de Hoofden aan, maar spraakloos en verfchrikt; (ken.
 My ook ontviel de speer; mijn boezem fcheen verftikt.
 Doch als my de eedle Maagd heur afkomst openbaarde,
 Stroomde uit mijn zwellend oog een tranenvloed ter aarde.
 Ik zegen zoo veel mins, en 't voorwerp van die min,
 En 'k geef het teeken tot den aanval, en 'k verwin!

I. DEEL.

D

Wat

Wat zoude ik, Berghermiet, u van dien slag verhalen?
Het volk van Teutha viel, en wy, wy zegepralen.
Hun naam is, door den tijd, 't geheugen uitgeroeid,
Hun grafsterp op de heï met ruigten overgroeid:
De jaren stormden ze af, hun asfchen zijn verftoven:
Naauw steekt Dunthalthoos steen zijn graauwe spits naar boven.
De speer van Ofsiaan had de eer van 's Dwinglands dood.
De grijze strijder slechts, die hier zijn bloed vergoot,
Mag, stram van ouderdom, den kindren zijner Zonen
De schouwplaats van den slag en mijn trofeën toonen,
En 't oog der Jonglingschap zien vonklen op 't verhaal,
Zoo dikwerf hy mijn naam dien grootfchen cijns betaal!
'k Vond Kalthon aan den stam eens groenen eiks, in banden;
En sneed met eigen zwaard de koorden van zijn handen.
Ik voerde Kolmal in zijne armen, hem ten throon,
En Fingals moedig hart verhief zich op zijn Zoon.

1803.

B.

DE KRUISDOOD.

Triumpf, de Zoendag rijst! O tijdstip van genade!
Wie schetst u, zaalge stond! wie 't heil dat ge ons bereidt!
Ach, kwam des serafs toon des stervlings toon te stude,
Nog meldde zulk een toon niets van uw zaligheid!
En durve ik dan een dag die 't gantsch Heelal deed beven,
Een dag, alleen de Godheid waard,
Ten voorwerp aan mijn Zang, mijn zwakken Lofzang geven? —
Zoo mocht het eeuwige, het nooit voleindigd leven,
Met dat eens stervlings gaan gepaard!
ô Neen, ik voel mijn Ziel vol vuurgen ijver gloeien,
Maar, vastgeketend in des lichaams enge boeien,
Gevoelt zy zich te zwak voor die verheven stof:
Eens, als zy, van dien band ontheven,
Gods Englen in 't gemoet mag streven,
Dan rijst met d'Englentoone haar zang tot Zijnen lof!

Maar siddren durv' men hier! — Wat onafmeetbaar lijden!
Hoe bitter was de Kelk die mijn Verlosfer dronk!
(Hem was alleen de macht, met Dood en Hel te strijden)
Hoe dier betaald, het heil dat Hy den stervling schonk!

Wel moog het ingewand der aarde zich verscheuren,
 De Zon haar eigen straal ontvliên,
 En aan den Hemeltrans staan treuren;
 De Wolken zich ontdoen van hare azuren kleuren,
 En aan de siddrende aard de nacht des Afgronds biên!

Zoo moest ge ook, Sinaï, het hoofd met siddring nijgen,
 Door 't Wolkenpaviljoen omhuld en overspreid,
 Waarin het aanfehijn Gods, dat op u neêr kwam zijgen,
 Uw toppen schudden deed met schrikbre Majesteit!

Ontroer dan, Aarde, en gruw! Ja, siddert, rots en steenen!
 Gy, Zon, verberg u vrij in 't aakligst treurgewaad!
 Wil van het diepst der Hel de duifstre verw ontleenen!
 Uw Schepper geeft den geest, gehoond, bespot, versmaad!

Is dit de Oneindige, die aan Natuur haar palen,
 Aan 't gantsch Heelal het daarzijn gaf!
 Komt Hy des Stervlings schuld betalen, —
 Zich-zelv' verneedren tot het graf?
 Zie Hem als mensch by menschen wonen,
 Den Zondaar 't vlekloos voorbeeld toonen
 Van 't Godbehagehijkst gedrag:
 Ja, zie Hem Godgehoorzaam sterven,
 Den beulen Gods genâ verwerven,
 Die Hy, Hem honend, voor zich zag!
 Hardnekkigen! had nooit de hand die gy doorboordet,
 (Door de Almacht-zelv' gevoerd) een Wonderwerk gedaan;
 Had

Had nooit op Zijn bevel verstorven opgestaan,
 Toch moest Zijn woord alleen, toen gy die Godspraak hoordet,
 Voor uw weêrbarftig hart een waarborg zijn geweest
 Van 's Heilands Goddelijken Geest!

Geheimnis, veel te groot dat Serafs haar doordringen!
 Ontzachtlijk raadsbesluit, verborgen voor 't Heelal!
 Oneindige genade! Om ons den dood te ontwringen,
 Is 't God, die tot ons daalt, die ons verlossen zal!
 Verftom, ô Sterveling, op d'aanblik van die Liefde! —
 ô Heiland, ook mijn fchuld wrocht u die bittre dood,
 Ook zy gaf fcherpte aan 't ftaal dat uwe zij' doorgriefde,
 Verbitterde den dronk, dien u uw moorder bood,
 En perfte een deel van 't bloed dat om uw kruishout vloot.

Vergeef, ô Vader! riept ge in 't allerfoltrendst fterven.
 ô Menschenvriend, die beê was ook voor my verhoord!
 Die beê deed my de hoop op de eeuwigheid verwerven:
 Die bede heeft de macht der duifternis verftoord!
 Daar de angst des doods u't hart, het krimpand hart, benaauwde,
 En fmachten deed naar 't uur des ftervens, reeds naby,
 Daar gruwbre fmart u't hoofd met druppels zweet bedaauwde,
 En in uw heilig oog de ftraal van 't licht verflaauwde,
 Daar riept Ge, God! ô God, waarom verlaat Ge my!

Ach, Jezus, ware uw fmart niet tot dien graad gerezen,
 Wat ware ons 't uitzicht dan waar thands mijn hoop op ftaart!
 Wat zou mijn ftervensuur, wat zou het gruwbaar wezen!
 Wat waar my reeds dees ftond vloekwaardig hier op de aard!

Gy, wien Gods menfchenmin van eeuwigheid bestemde,
 Als bron van heil voor 't gantsch Heelal,
 Gy voelt in 't ftikkend wee dat u de borst beklemde,
 Dat u een waterdronk, een dronk, verkwikken zal!
 U dorste, ô Gy, wiens hand de tallelooze vlooden
 In 't Wolkgevaarte fluit, hunn' Afgrond palen ftelt!
 U dorste, ô Gy, wiens hand de Wareld moet behoeden!
 Wiens blikfemfchicht 't Heelal tot eenen Chaös fmelt!

ô Heiland, in het diepst der folterendfte smarte
 Ziet ge aan het kruis gebukt een teedre moeder ftaan;
 Een Jongling, die om u de wraak der moordren tartte,
 En, trouw tot in de dood, hun woede dorst verfmaân.
 Gy wendt het Godlijk oog vol deernis naar die moeder;
 Gy flaat het brekend op dien Jongling, u zoo waard;
 Schenkt der verlaten vrouw dien lieveling tot een hoeder;
 En zoude uw jongst bevel niet heilig zijn aan de aard!

Zoo zorgt Gy steeds, mijn God, voor wat Ge riept in 't leven!
 Ach, moet mijn lot op aard in 't duifter zijn gehuld,
 Zoo zij me in 't felste leed, die troost-alleen gegeven,
 Dat Ge, ô Genadig God, my nooit verlaten zult!
 Ach Heiland, als uw wenk my 't leven zal doen derven,
 En ik met toeverzicht op uw verdienst betrouw,
 Doe dan mijn ziel die troost, die rijke troost verwerven,
 Daar 'k enkel op Uw dood de hoop der toekomst bouw!

ô Zalig hy, die aan de zijde
 Van 't Offerlam den doodfnik gaf!

Hy, die ons van den vloek bevrijdde,
 Droeg, ô moorddadige, ook uw straf.

Ontfermende! Gy zaagt zijn harte

Ten prooi' aan gruwbre stervensmarte,

Door 't scheurend naberouw verwekt:

Hy kwam aan 't kruis belaân met schrikbre gruwelstukken,

Hy smeekt u, hem 't verderf der zondenmet te ontrukken,

Erkent hoe verr' Uw Almacht strekt;

Gy ziet met deernis op hem neder,

En geeft hem aan zijn Schepper weder,

Maar Zijner waardig, onbevlekt!

Toen juichtet gy, ô Englenchoren!

U was een broeder in den sterveling herboren:

Hem danktet gy aan 't bloed van Jezus die daar sneeft

Gy staat gereed om hem voor 's Hoogsten thron te dragen,

En niets kan zijne komst vertragen

Dan dat zijn dankbre ziel nog aan zijn Heiland kleeft.

ô Kon hy zich van 't kruishout wringen,

Hy tartte nog een gruwbrer dood,

Om, in het stof gebukt, en zonder zielsbedwingen,

't Hozanna juichende te zingen

Ter eer' van Hem wiens bloed voor zijne misdaân vloot!

Bevoorrechte! Ach, wat zalig sneven!

Hoe vlekloos scheidt uw ziel van de aard!

De dood is de aanvang van uw leven.

Nu boven straf en dood verheven,
 Zult gy voor Jezus aanschijs zweven:
 Door 't eeuwig blinkend kleed van glorielicht omgeven,
 Is u aan 's Heilands zij' het zaligst lot bewaard!

Nu moogt ge uw bange ziel aan Jezus heilbron laven,
 't Zich hem ontsluitend graf is uwer zonden graf,
 Gy ziet uw misdaad daar begraven;
 En 't einde van uw gruwbre straf!
 Zie Jezus bloed uw schuld bedekken,
 De scherpe doornenkroon zijn hoofd tot folter strekken,
 Daar ge op de kroon reeds staart die u die folter gaf!
 Gy blijft met brekend oog op uw Verlosser staren,
 Gruwt van Zijn lijden meer dan van uw eigen pijn:
 Zijn sneven doet uw borst een zucht, een snik ontvaren,
 En Jezus jongste snik mag ook uw jongste zijn!
 Gy gaat op 's Heilands woord het Paradijs betreden;
 Een Englenstoet geleidt u voor uws Scheppers thron;
 Zy zullen u met glans bekleeden,
 Betaald door 't heilig bloed van 's Vaders een'gen Zoon!

De Heiland speurt dat ras Hem de adem zal begeven;
 Het sidderend Heelal bedekt een donkre nacht:
 Des Tempels voorhang scheurt, en de afgrond raakt aan't beven,
 En snevend, roept Hy: „'t Is volbracht!”

Ja, Jezus had die kelk gedronken,
 Die ons bevrijdde van de straf:

't Was

't Was Vaderliefde alleen die haar had volgeschonken,
 En Jezus wecs dien teug, die'r bittren teug, niet af!
 Het is volbracht! Mijn God, de Stervling heeft het leven:
 Is weêr zijn' Schepper waard, verzoend door Jezus bloed!
 Het is volbracht, mijn God, de Heiland voelt zich sneven,
 Beveelt zijn geest aan U, naar wien zijn ziel zich spoedt.
 Hy sneeft, die ons verlossen moet!
 ô Heiland, voor Uw throon gebogen,
 Aanbidt mijn ziel U eeuwiglijk:
 Betrouwt op uw Verdienste en Godlijk mededoogen,
 En dankt U eerbiedvol voor elken liefdeblijk!

Triumf! de Zoendag rees, hy brak door 't neevlig duister
 Der gruwbre zondennacht hervoort:
 Verbrak des afgronds vloekbren kluiſter,
 En heeft een eeuwig licht ontgloord!

ô Deed Uw raadsbesluit, ô God! dien morgen dalen,
 Dien jongſten morgen van 't Heelal,
 Die 't eind der Wareld moet bepalen
 Wanneer ik in den drang der Hemelſche Choralen,
 U met dit oog aanschouwen zal!

Wanneer, om Uw verdienſte, ô Eeuwige aangebeden',
 Ik zalig uit het graf verrijz',
 En juichend voor Uw throon moog treden,
 In 't onverwelkbre Paradijs!

1800.

K.

DE VIER JAARGETIJDEN.

L E N T E.

Als een Bruid, wier zachte boezem,
Met nog nooit beproefd geweld,
Van een onbestemd genoegen,
Dat het teder hart doet zwoegen,
Als in ruimer hemel zwelt,
Daar zy, aan zich-zelve ontogen
Door een onbekend vermogen,
D'onbegrijpbren Minnegloed,
Tot verkroppens ingezogen,
Uit van weelde vonklende oogen,
Borst, en voorhoofd, stralen doet:

Als een Bruid, met myrth en palmen
Om het blonde hoofd gekranst;
Opgefierd met versche rozen
Waar het Maagdelijke blozen
Met een kwijnend bleek in glanst:
Met van drift ontgloeide wangen,
t Hart van ongeduld bevangen

Naar

Naar den Minnaar dien zy beidt;
 Hier, doortinteld van 't verlangen
 Dat zy zich de borst voelt prangen,
 Daar, van blode schuchterheid :

Zoo, zoo treedt de lieve Lente
 Op de schouwbaan der Natuur;
 Hart en boezem opgeheven
 Van een nieuwontstoken leven,
 Van een hooger Hemelvuur!
 En, omftuwd van Veldgespelen,
 Stroomnajaden, Orgelkelen,
 Nooit noch immer zingensmoê,
 Hijgt zy in de Bloemprieelen,
 By het zuizen der Abeelen,
 Den verliefden Zéfir toe.

Vloeit thands vrolijk door de dalen,
 Kronkelt bosch en heuvels rond;
 Stroomt, ô Beekjens, langs uw boorden!
 Heden wringt het strenge Noorden
 U geen breidel in den mond.
 Baadt en laaft de jonge loten,
 Aan uwe oevers uitgeschoten,
 En zich spieglend in uw plas,
 Daar Dianaas speelgenooten
 Heur bevalligheên ontbloten
 Voor den weêrschijn van uw glas.

Rijst, en keert te rug in 't leven,
 Dor geboomt' en slapend kruid!
 Schiet uw wortels, voedt uw aderen,
 Dekt uw naakten stam met bladeren,
 Groeit, en groent, en bot nu uit!
 Heft, ô lage Veldviolen,
 Onder 't jeudig gras verscholen,
 't Lachend aanschijn vrolijk op!
 In zijn zwachteltjens verholten,
 Gloei', met lonkjens, half verftolen,
 't Lieve Roosjen door zijn knop.

Breekt uw banden, frische bloemen!
 Kleedt den boomgaard, kleedt den grond!
 Koomt, en wierookt duizend geuren
 By uw duizenden van kleuren!
 Viert des Jaarkrings morgenstond!
 Vreest geen zegend Zomergloeien,
 Ducht geen stikkend Najaarsbroeien:
 Zon en Hemel lacht u aan:
 Daar Heur vuur u stooft in 't groeien,
 Zal Zijn regen u besproeien,
 Niet, baldadig nederflaan.

Gaat uw klevend nest bereiden,
 Uit uw doodslaap opgestaan,
 Nijvre Zwaluw! Rep uw wieken,
 Paar, en broei uw pluimloos kieken:

't Aard-

't Aardrijk biedt u voeder aan. —
 Zie de schuwe Hinde springen!
 Zie de dartle huppelingen
 Van het logge Runderdier!
 Hoor de schelle Rietvink zingen!
 Hoor vallei en bosch doordringen
 Van een rustloos veldgetier!

Maar wat hoor ik? Filomeelen? —
 Zoete Zangers van het woud!
 Neen, met uw verrukkend zingen
 Om den boventoon te dingen,
 Waar een poging, veel te stout.
 Alles zwijgt om u te hooren;
 't Levenloos geboomt' krijgt ooren,
 Daar, waar gy uw gorgel roert:
 En uw tooverzang te smooren,
 Wierd door 't lied der Englenchoren,
 Nooit door menschenkunst, volvoerd.

'k Zwicht en zwijg voor 't Zangvermogen,
 Daar uw zwangre borst van slaat.
 Door heur wonderkracht bewogen,
 Vloeit my 't smeltend hart door de oogen,
 En benevelt my 't gelaat.
 'k Zwicht voor u, ô Boschchoralen!
 Gaat, verkondigt veld en dalen

Lentes aankomst door uw Item:
 Laten 't berg en woud herhalen,
 En aan GOD den lof betalen,
 Die alleen behoort aan HEM!

1800.

B.

Z O M E R.

W eigert thands het Oogstgetij'
 Frisfche bloemen, graskleedy,
 Zomer strengelt gulden airen,
 Door zijn kronkelende hairen,
 En treedt overvloed op zij'.
 Zie en heî en heuvelzanden
 Onder zijnen voetftap branden,
 En verftuiven door de lucht!
 Beek en ftroom en meir verdroogen,
 Plant en ftpruitjen, uitgezogen,
 Op hun ftengels neêrgebogen,
 Snikken naar den jongften zucht.

Klei- en leemgrond barst en fplijt,
 Daar de zon zijn korst doorsnijdt;
 Beuk en Pijn en Eik verfchroeien
 Van zijn fapverteerend gloeien,
 En gaan kleur en lommer kwijt.
 Alles wat de hand der Lente
 Op de dorre takken entte,

Jonge fcheutjens , levend groen ,
 Alles zwijmt in kracht en verven ,
 Alles fchijnt van fpijt te fterven ,
 By de glorieijke gerven
 Van het voedend Jaarfaizoen.

In den gindschen Elzenschaáu
 Ligt de maaier , mat en flauw ,
 Door den middag uitgebraden ,
 In zijn tappend zweet te baden ,
 Zuchtend naar den avonddauw.
 't Meisjen veegt met purpren handen ,
 Gloeiend van het zonnebranden ,
 't Druipend voorhoofd lachend droog.
 Laat de lucht haar frifchheid rooven ,
 Fier van aan zijn zij' te floven ,
 Raapt zy airen , bindt zy fchoven ,
 Het genoeg in het oog.

Op den dorgeblaakten grond ,
 Ligt de meeftertrouwe hond
 Naar den ademtocht te hijgen :
 Wind en bosch en vogels zwijgen ,
 En de ftilte heerscht in 't rond.
 't Rundvee flechts , door dorst gedrongen ,
 Loeit met uitgezette longen
 Door de kaalgefchroeide wei' ;
 En de weêrklank van de dalen ,
 Met een akelig herhalen ,

Schijnt

Schijnt den nood te willen malen
Van de zwijgende vallei.

't Zijsjen , schuilende in het riet ,
Roert , uit vrees , de wicken niet ,
Voor het hevig zonneblaken ;
En de groene Vorfchen kwaken
In de leêggedroogde vliet.
't Zangrig Choor der Filomeelen ,
Ruimt en Beuken en Abeelen ,
Door het krekellied verdoofd.
Reeds staan groene muskadellen ,
Aan den geelen rank te zwellen ,
Reeds begint de boom te hellen
Van het zachtkens rijpend ooft.

Zelfs het schubbig watervolk
Voelt de grondelooze kolk
Als het zandig bed der beken ,
Van een laauwen gloed ontfteken ,
Van den bruinvifch tot den bolk.
't Geeft beweging noch gewemel
Door de baren , aan den hemel ;
Alles fchuwt den heeten dag.
't Mat gevogelte , in zijn holen ,
En de vifch , in 't wier verfcholen ,
Alles zoekt , beangst , verftolen ,
Hoe het dien ontwijken mag.

Lieve, teedre Hartvriendin!
 Kent gy, deelt gy mijne min,
 'Ach, wat heeft het heetste schroeien
 Van het felfte Zomergloeien
 By de Liefdefakkel in?
 Rijpen moog het korenairen,
 Boezems door zijn wicht bezwaren,
 't Woud ontkleên van loof en blaân;
 Liefde doet de HARTEN branden,
 Zy doortintelt ingewanden,
 Smelt en flaakt metalen banden,
 En zy kent geen wederstaan.

By een wijder zonneftand
 Zwicht des zomers felle brand,
 In een luttel tijds bezweken,
 Wen een koeler Hemelsteeken
 't Najaar aanvoert in het Land.
 Maar laat jaar of leven klimmen,
 Waar Zy eens de borst deed glimmen
 Daar verduurt zy tijd en eeuw.
 Hoe de Wareld keer' of draaie,
 Hoe de kans des noodlots zwaaië,
 Altijd blaakt zy lichterlaaie,
 Ook by 'slevens winterfneeuw.

Kom, mijn lieve levenslust!
 Zien wy, in die vlam gerust,
 Dagen, jaren henenrollen,

En den tijd voorby ons hollen
 Mits hy deze vlam niet bluscht.
 Laten we in die wentelingen,
 Altijd minnend, altijd zingen,
 Aan elkanders hart geprest!
 Laten 's Afgronds vloekgenooten
 Thronen 't onderst boven stooten,
 Ons van erf en goed ontblooten,
 Zoo ons die vertroosting rest!

Nog, verftijfd van ouderdom,
 Van den arbeid lam en krom,
 Met den hals naar 't graf gebogen,
 En verduisterd in mijne oogen,
 Al zijn keel en zangtoon stom: —
 Nog, als hand en kniën beven,
 Zal ik voor uw liefde leven,
 Juichen in ons Echtgeluk;
 En die min ons zalig maken,
 Als ik, met dat eigen blaken,
 Op uw dan verbleekte kaken
 Een bevrozen kusjen druk!

1799.

B.

 HERFST.

Duik neêr, en span uw rosfen uit,
 ô Moêgerende Zon!
 Uw gloed verschroeide bloem en kruid,
 En droogde beek en bron.

Geen

Geen traantjen bleef Auroor te baat,
Zefier geen adem meer;
En Flora hangt het bleek gelaat
Op 't stervend veldgroen neêr.
Alleen Pomona lacht en juicht
In 't dorrend loofprieel,
Dat van gezwollene appels buigt,
Met Bacchus, heur gespeel.
Ze omslingren, arm in arm gevat,
Hun kruin met dartlend veil,
En persen 't schuimend druivennat
En drinken VREUGD EN HEIL!
Een halfbeschonken Saatrenstoet,
Met waggelende schreên,
Verschijnt en tuimelt aan hun voet,
Met droomenden Sileen.
Zy heffen, op den bekkenklank,
Den beker in de hand,
En storten lijf, en kroes, en drank,
Onmachtig, in het zand.
De Dagboô schiet een slaaprig oog
Door nevelige lucht,
Daar Febus aan den Hemelboog
Naar Tethys armen zucht.
Het Winterschuwend Vooglenheir
Bereidt zich tot den tocht;
En Zeeman bergt van 't bruischend Meir
Zijn bootjen in de bocht.

De Jachtstoet vliegt den uchtend voor,
 En ijlt door berg en woud,
 En zit de blode haas op 't spoor,
 Of zoekt de snep in 't hout.
 Waar zijt gy thands, Bevalligheên,
 Wier maagdelijke voet
 Hier onlangs plach ten rei' te treên,
 Waar thands de moordzucht woedt!
 Waar vloodt gy, lachjens, spel, en dans,
 En schuldelooze lust!
 Verlept met air- en rozenkrans!
 In wijn en bloed gebluscht!

Welaan dan, dierbre Hartvriendin,
 Ontvluchten wy het land!
 De Lente leidt er vreugd, en min,
 En onschuld, by de hand;
 Het Najaar teelt er zwelgery,
 En wreedheid, en geweld;
 Mijn Wellust, kom, en vlieden wy!
 Ontvlieden wy het veld!
 ô Smaken we aan den stillen haard,
 En verr' van woesten moord,
 't Genoegen, slechts voor hun bewaard,
 Wier hart eenstemmig gloort.
 De Jaartijd keere zoo hy moog,
 Voor ons is 't eeuwig Lent',
 En, lacht heur zoetheid uit uw oog,

Geen Winter die ze schendt!
 De liefde, die ons hart vervult,
     Vervult ons ledig huis;
 En Dichtkunst, wier lauwrier ons hult,
     Verzoet ons alle kruis.
 In de armtjens van 't aanvallig wicht,
     Ons beider levend beeld,
 Wordt de arbeid tot een zoete plicht,
     Die 't hart aandoenlijk streelt.
 Hoe zalig! dartlende op mijn kniën,
     Of hangende aan uw schoot,
 Elkaâr verdubbeld weêr te zien
     In 't kostelijk kleinoed!
 Hoe zalig! als zijn lieve lach,
     Zijn stamelende mond,
 Ons 't minzaam hartjen uitlen mag,
     Zoo zuiver nog van grond!
 Hoe zalig! als zijn scherp gezicht
     Dat geestvol vuur verraadts,
 Dat uit zijn moeders oogen licht!
     Dat in heur aders slaats!
 Hoe zalig! als zijn kinderhand
     Ons hals en wangen strookts,
 En 't binnenst van ons ingewand
     Van zachte ontroering kookts!
 Mijn waarde! welk een zaligheid,
     Wat Hemelsch heilgenot,
 Heeft de Almacht om ons uitgebreid!

HERFST.

ô Zeegeen wy ons lot!
 Vernieuwt zich 's Aardrijks kracht en jeugd ,
 Of neemt zijn bloeifstand af,
 ô Zoeken we elders lust noch vreugd,
 Die God ons t'onzent gaf!
 De Jonkheid hupple op 't Lenttapeet,
 En liefkoze onder 't groen:
 Een vlam die van geen doven weet,
 Zal onze borst doorgloên.
 De Bouwman oogfte 't rijpe graan
 In heete Zomerlucht:
 Ons harte zal vereenigd slaan,
 En aâmen eene zucht.
 De Weiman jage 't wildbraad op
 Door struik en wildernis:
 Wy voelen, elken hartenklop,
 Wat 's Hemels Eden is.
 De Winter teiftre de Aard met vorst,
 Of storme ons boven 't hoofd:
 Wy vinden aan elkanders borst,
 Wat tijd noch Jaarkeer rooft.

1800

B.

 WINTER.

Mat van 't ingespannen pogen
 Van haar Moederlijken schoot,
 Moê van leven uit te breiden,
 Zien wy de Aard zich overspreiden

Met

Met het rouwkleed van den dood.
 't Hoofd van sluimer overladen ,
 Rukt zy, hÿgend naar het graf,
 Bladerkroon en bloemsieraden
 Van heur vlecht en boezem af.

Ach! daar zijgt zy, ach! daar zwijmt zy, dor en levenloos ter rust!

De adem, die haar borst bezielde,
 't Vuur, dat door heur aders kriede,
 Zijn gedoofd en uitgebluscht.

Lucht en hemel stemmen samen

In haar somber grafmuzyk

By 't gebrom der Noordorkanen:

Lucht en hemel storten tranen,

Die verstijven op haar lijk.

In de plaats van kruid en lover,

Stroot de wind er vlokken over

Van het reinste vochtkristal.

Rust, ô rust, gy vruchtbre Moeder,

Tot U 't woord van d'Albehoeder

Uit dees doodslaap wekken zal!

Alles sneeft. — Bedrukte loten,

In uw Moeder wortelvast!

'k Zie u sap en voedsel derven;

'k Zie u, rank voor rank, versterven,

Uitgedroogd van stam en bast.

Zonder morgenglans of kleuren,

Zie ik d'ochtend met u treuren;

WINTER.

Als zy door de nevels ziet.
 Ach! de dagtoorts schroomt te klimmen,
 En, verheldert zy de kimmen,
 Zy verlicht den hemel niet.

Welk een lot bedreigt u-allen,
 Burgers van 't ontbladerd bosch!
 Waar zult gy den nood ontschuielen!
 Vlucht, ô vlucht naar diepe kuilen,
 Vliedt naar waterpoel en rots!
 Van den honger opgedreven,
 Huilt, dat woud en velden beven,
 Wolf en Tijger om zijn aas:
 Gy, zoekt gy in andre luchten
 Lenteloof en Zomervruchten,
 Hier heeft slechts verwoesting plaats!

Stille doodslaap, zoo ontzachlijk
 By het zwijgen der Natuur!
 Hoe verbazend, hoe ontzettend,
 Hoe beklemmend, hoe verplettend,
 Is me uw aanblik in dit uur!
 Ach! mijn boezem schijnt te breken;
 De adem dreigt te blijven steken;
 't Bloed vloeit rugwaart als verschrikt:
 Borst en kniën trillen, beven,
 En de welbron van het leven
 Wordt in 't levensvocht verftikt!

Hoe!

Hoe! gaat alles dan verloren?

Stort het leven weêr in 't niet? —
Neen, die aanblik van vernieling
Is behouding en bezieling,

Die de onzichtbre Macht gebiedt.
Ja, die doodslaap is een zegen,
Die een schepping op kan wegen:
Doodslaap, die het leven teelt!
Die, voor de uitgeputte krachten,
Stroomen levens geeft te wachten,
Waar des Scheppers hand in speelt.

In het sneeuwbed neêrgedoken,
Leeft de beer van eigen bloed.
Op den grond der waterplasfen
Wordt de zwaluw der moerasfen
Door den stillen slaap gevoed.
Duizend der gevlerkte dieren,
Duizend die door 't zandbed zwieren,
Sluimren ter ontwaking' in:
Duizend, met de vonk van 't leven
Van den eierdop omgeven,
Tot des levens aanbegin.

Haast vernieuwt zich geest en adem,
Jeugd en bloei, en vaag, en lust!
Als 't geblaas der Westenwinden
De Elementen gaat ontbinden,
En het Aardrijk wakker kust.

Als Natuur by 't blij ontwaken,
 Met een nieuwen gloed aan 't blaken,
 In vernieuwde glans verrijst;
 En een Wareld, nieuw herboren,
 Met vernieuwde Jubelchoren
 De Almacht van heur Schepper prijst.

Rust dan, rust, ô vruchtbre Moeder!
 Rust, ô Aardrijk, rust uw schoot!
 Rust, ô keen van bloei en leven,
 Rust in dit uw schijnbaar sneven,
 Tot der Lente morgenrood!
 Ook uw doodslaap voel ik naken:
 Moê van sloven, moê van waken,
 Helt mijn lichaam naar het graf:
 Maar de Lentedag zal schijnen
 Door de zwarte grafgordijnen,
 En ik brek mijn sluimer af.

1803.

B.

DE OMARMING.

AAN EULOGEET.

Zie den dartlen Wijngaardrank
Zich om 't druiventrosjen vlechten!
Zie het Bietjen zich met drift
Op het blozend roosjen hechten!
Zie hoe 't Tortelduifjen kust!
Het verliest zich in 't genoeg,
Als het zijn Geliefdes hart
Aan zijn heete borst voelt zwoegen!
Mocht ik u, ô dierbre, zoo,
Gy my zoo, in d'arm ontfangen,
Om in ketenen der min
Eeuwig hart aan hart te hangen!
Dan versmaadde ik 't gantsch Heelal,
Ja, den Nektarkelk der Goden
Weezen mijne lippen af,
Schoon door Hebé aangeboden!
Sterven wilde ik in uw arm
Als gy ook die wellust deelde!
Kussend sterven in 't genot
Van zoo'n onuitputbre weelde!
Laat ons sterven, dierbre, ô kom!

My

My wil reeds de geest begeven;
 Laat ons al die wreedaarts vliên
 Die ons lot met ramp doorweven!
 Daar wy sterven, zal ons graf
 Eeuwig voort van myrthen bloeien:
 Onze zielen, dan vereend,
 Zullen voor Gods aanschijn spoeien.
 Daar dan zal ik, ô mijn Al!
 Eeuwig aan uw boezem hangen,
 En den heiligen kus der min
 Rein van uwen mond ontfangen;
 Daar, waar 't wreede lot geen hart
 Van zijn ander hart zal rukken;
 Maar ik u voor de eeuwigheid
 Aan mijn zuivre borst zal drukken,
 Waar nu Faön Saffoos min
 Kroont met wederkeerig blaken;
 En waar Laura haar Petrarch
 Door haar min mag zalig maken!
 Teedre! — daar, waar 't lot niet meer
 Heloïzes hart zal prangen;
 Waar zy haren Abelaart
 Heeft van 's Engels hand ontfangen!
 Eenig dierbare, ach! wat heil
 Zal ons daar te saam verbeiden,
 Waar ons 't wreed halfsturig lot
 Nooit meer van elkaâr zal scheiden!

KONING KAREL DE EERSTE

VAN GROOTBRITTANNIE,

IN ZIJNE GEVANGENIS, OP CARISBROOKCASTLE.

Naar 't oorspronkelijk Engelsch van den Monarch.

Monarch van al wat is! ô Gy uit wiens vermogen
De macht der Koningen in rechte lijn ontspringt!
Neem dees mijn Treurzang aan, en sla genadige oogen
Op 't leed, dat aan een Vorst die bittere klacht ontwingt.

Roer zelf mijn lippen aan, die nimmer zich vergaten,
Om 't Serafijnen-licht dat van de Waarheid straalt,
Om 't richtsnoer van de Trouw, een oogwenk los te laten;
Wanneer mijn bloedend hart mijn ongelijk herhaalt!

Geboorte en Wet heeft my, op 't Godlijk welbehagen,
Langs 't eenig wettig pad dat tot den zetel leidt,
Op 't U gezalfde hoofd dees droeve kroon doen dragen;
Omhangen met den glans der aardfche Majesteit.

Thands tot een staat verneêrd van ongelijkbre smarte,
Trapt elk my om het zeerst op 't grijze onthulde hoofd;
En 't woedendst, 't wreedst van al, voor wie mijn argloos harte
Zich in weldadigheên zoo lang heeft afgesloofd.

Zy

Zy blazen d'Oorlogskreet, en durven zich beroemen,
 Met Godverwaten hand Uw rechten voor te staan;
 Hun gruwlen, hun geweld, de zaak des Heilands noemen,
 En doen het Koninkrijk in roof en moord vergaan.

Hun wraak- en plonderzucht in Kerk- en Staatsbestorming,
 Terwijl zy Land en Steên in bloed en vlammen zet,
 Wordt met den naam verguld, den cernaam van Hervorming;
 Hun dwang, van 's Volks behoud, van de allerhoogste Wet.

Het trouwgebleven deel, dat nog zijn Koning huldigt,
 Gehecht aan 't redenlicht en 't heilwoord van hun God,
 Verfmacht, of vindt den dood, van Hoog verraad beschuldigd,
 In Kerkers, onder 't zwaard, op 't wetloos Volkschavot.

De zelfde razerny schopt Uw altaar met voeten;
 Uw dienst, Uw Priefsterschap, de Godvrucht, moet van kant.
 De staf en 't wierookvat moet hunnen wrevel boeten;
 En 't gruwzaamst Wangeloof verheft zich over 't land.

Men voedstert in Uw kerk wat scheurziek, wat vermetel,
 Den klaauw aan 't Heiligdom, aan 't ongenaakbre slaat;
 Betwist d'Almachtige, den Heiland, zijnen zetel;
 En 't Godlijk zoenbloed-zelf wordt openlijk gesmaad.

De hoeksteen van 't Geloof wordt naar de grilligheden
 Van elk wien 't slechts gelust, verlegd en omgekeerd,
 Ja, minder was de drift toen Jezus heeft geleden,
 En van 't weêrspannig Volk ter Kruisdood werd begeerd.

Mijn Koninklijke Gâ, die zoo veel Vorstentelgen
 Uit haar onwraakbren schoot aan Rijk en Koning gaf,
 Moet verr' van 't Vaderland heur stikkend leed verzwelgen,
 En zoekt in ballingschap een afgelegten graf.

Ja, de Erfgenaam der kroon mag zelfs in Frankrijks palen,
 (Terwijl der Muitren staal hier toelegt op mijn hoofd)
 Niet vrij, niet onvervolgd, den bangen adem halen,
 Maar schreit, rampzalig kind, van erf en staat beroofd.

De snoodheid wapent zich met my, met mijn vermogen,
 Om door mijn eigen macht mijn macht ter neêr te slaan.
 Ja, in mijn eigen naam wordt my mijn kroon onttoogen!
 Zoo breekt men 't diamant door zijn vergruizeld graan.

Nog weet men 't oor des Volks met valsche taal te streelen;
 Slaat schijnhereeniging en vergelijken voor,
 Waar me Uw Genâ bewaar van immer in te deelen!
 Waar voor de reden-zelv te rug deinst op 't gehoor!

Men zegt mijn Vorstlijk huis een glorierijk herstellen,
 Een nieuwe grootheid toe, en uitgebreider staf,
 Zoo ik voor 't Wangedrocht, het geen mijn arm moest vellen,
 My nederwerpen wil, en hangen van hun af.

Op 'tweigren wordt mijn throon baldadig omgesmeten,
 Mijn kroost, mijn dierbaar kroost, mishandeld, weggesleurd;
 Mijn hart, met duizenden van wonden opgereten;
 En zelfs 't onduldblijkst leed my nog te zacht gekeurd.

Mijn

Mijn leven is een spel in hun verwilderde oogen.

Men stelt me in 't openbaar ten doelwit aan den haat;
 Bezwalkt me in schotgeschrift met lastersmet en logen,
 En overlicht by 't Volk zijn Koning van verraad.

De strafbaarste in 't Heelal, de snoodste Wetverbreker,
 Heeft recht om voor zijn dood zijne onschuld voor te staan:
 En, ik, van 't geen men me eischt, noch 't geen men me aantijgt, zeker,
 Ik sterf, indien ik vraag, waarin ik heb misdaan.

Maar, ô Geheiligdste Verlosfer! 't zijn Uw woorden,
 Waar meê mijn zuchtend hart, gereinigd door Uw bloed,
 Van U vergifnis smeekt voor die my foltren, moorden,
 Maar die Ge onwetend kent van 't geen hun hand misdoet.

Want, Heer! hoe zoude in 't hart, geheel van U geweken,
 Dat zelfs in blindlings woên Uw vlekloos woord vertreedt,
 Hoe zoude in zulk een hart die heilige eerbied spreken,
 Waar Ge Uw Gezalfde op aard genadig meê omkleedt?

Vermeer mijn lijdzaamheid: sla steeds mijne Afkomst gade:
 Vernietig in mijn hart den wortel van den haat:
 Vervul mijne Echtgenoot met troostende Genade:
 En, moeten wy vergaan, behoud dan Kerk en Staat!

1795.

B.

HET

HET ECHTGELUK.

Vraagt gy, Leven van mijn leven,
Wat ons in dees Aardschen staat,
Steeds met vreugd en smart doorweven,
Het volmaaktst geluk kan geven,
Dat dit leven smaken laat?

Hoor, ik zal het u ontvouwen:
Zoo gy slechts mijn les bewaart,
O! dan zijn wy in ons trouwen,
Gy, de zaligste der Vrouwen,
Ik, de blijfste man op aard!

't Is geen overvloed van goederen,
Daar het Echtgeluk aan kleeft;
't Is de zielsrust der gemoederen.
God zal ieder schepfel voederen
Met het geen het noodig heeft.

't Is geen weitsche stand op aarde,
Aanzien by 't verdwaasd gemeen!
Maar ons eigen hart, mijn Waarde;
Het gevoel, dat die ons paarde,
Ons gelukkig wil', alleen.

Hoe dan lot en tijd zich voegen;
 Zoo wy dankbaar zijn aan God,
 Zoo ik slechts voor u mag zwoegen,
 ô Het zaligste genoegen
 Is verbonden aan ons lot.

Zoo wy ieder gaaf waardeeren,
 Waar Zijn Goedheid ons meê laaft;
 Wat Hy ons onthoudt, ontbeeren,
 Wat Hy toestaat, smaken leeren,
 ô Dan zijn wy rijk begaafd.

Zoo, by 't hartelijk genieten
 Van dat weinig, van dat veel,
 Onze zielen samenvlieten,
 Dankbaar in onze oogen schieten,
 Hoe gelukkig is ons deel!

Zoo zich in elkanders armen
 Onzer beider wensch bepaalt,
 God zal zich de rest erbarmen;
 Hy zal spijzen, Hy verwarmen;
 Schoon de vorst de lucht verstaalt.

Zoo wy nooit het leed beklagen,
 Dat Zijn Vaderhand ons zendt,
 Maar het moedig samendragen,
 Met het oog op Hem geslagen,
 Die der tijden teugel ment:

Zoo wy nooit om meerder smeeken
Dan Zijn Wijsheid nuttig keurt:
Voor geen toekomst ooit verbleeken,
In geen drukkend nu bezweken,
Door het VOORMAALS niet verscheurd:

Zoo wy 't onweêr nooit verzwarten
Dat ons dondert boven 't hoofd;
Maar met eensgestemde harten
Balsems zoeken voor de smarten,
Door den Liefdegloed gestoofd:

Zoo wy aan elkanders boezem
't Zoet verdubblen van ons lot,
En het bitter van zijn droezem
Geurig maken met den bloezem
Van verhemeld mingenot:

Zoo wy nooit verscheiden denken;
Altijd leven in elkaâr:
ô! Wat zou ons heil dan krenken,
Wat de Wareld kunnen schenken,
Dat by ons benijdbaar waar?

Dit, mijn Waardste, zijn de plichten,
Dit, de zaligheên der Echt!
Naar dit voorschrift zich te richten,
Op die leidbaan niet te zwichten,
Daaraan is ons heil gehecht.

HET ECHTGELUK.

Dit will' ons die God verleenen ,
 Die ons voor elkander schiep!
 Die door duizend nooden henen,
 Brandend zuchten , hijgend weenen ,
 Ons tot dit genoeg en riep!

Maar, Melieve! maar uw Gade
 Heeft de zwakheên van een mensch:
 Koomt uw teêrheid vroeg en spade
 Hier zijne onmacht niet te stade,
 Schaars bereiken wy dien wensch.

Boven woorden en gedachten
 Wordt gy van zijn hart geliefd:
 Uw geluk is al zijn trachten;
 En gy kunt alleen verzachten,
 Als hem iets den boezem grieft:

Maar er woelen woefte vlagen
 Door het bestbeworktuigd brein,
 Die de rust der ziel verjagen,
 En aan onze hartâar knagen,
 Al zijn hand en boezem rein.

Somtjids drukken zware zorgen
 Op de schouders van den man;
 Somtjids heeft het hart verborgen
 Angsten die de ziel verworgen,
 Die het niet verklaren kan.

Somtijds, met zich-zelv' te onvreden,
Vindt men alles zich tot last,
Lijdt, beklaagt zich zonder reden,
En vervalt tot bitterheden,
Door den wrevel overrast.

Wen het hart zich dan ontledigt
Door een hard of hevig woord;
Waan niet, zoo gy u verdedigt,
Dat gy 't krank gemoed bevredigt:
Neen, gy breidt het onheil voort.

Leer dan voor dat onweêr buigen
Als de rietscheut voor den wind:
Wie zal wrevel overtuigen,
Die uit alles gift kan zuigen,
Die in alles terging vindt!

Draag, ô draag dan, draag geduldig,
Waar zijn ziel zich door ontlast,
Is het nog zoo menigvuldig!
Zijt gy in zijne oogen schuldig,
Stel uw eigen schuld dan vast.

Neem, in plaats van weder spreken,
Toevlucht tot een stille traan.
Daar een traan het hart niet breken,
Het gemoed niet kan doorweken,
ô! Daar is het verr' gegaan.

Laat vooral in tedere oogen
 't Open hart vol liefde zien;
 Laat uw zacht gemoed betogen,
 Dat er buiten 't mededogen,
 Geene driften in gebiën.

Laat een lieve kus bewijzen
 Dat ge gants de zijne zijt;
 Dat uw boezem, wars van knijzen,
 Tot den zijnen op kan rijzen,
 En gewillig met hem lijdt.

Toon den smarten die hem kwellen,
 Uit wat oorsprong ook, ontzag:
 Wacht u, die gering te tellen,
 Maar verzoetze wen zy knellen,
 Met een Hemelvollen lach.

Leer ook, in zijn hart te lezen
 Wat zijn boezem u verheelt.
 Wie zal zijn vertroosting wezen,
 Wie zijn boezemweê genezen,
 Zoo uw hart er niet in deelt?

Toont zijn inborst somtijds vlekken,
 Zwijg, en heb er eerbied voor.
 Laat uw teêrheid die bedekken,
 Daar een sluier over trekken;
 Sluit er oogen voor en oor.

Laat uw hart zich nooit verbergen
Voor uw Echt-, uw hartevrind!
Ach! dit waar de liefde tergen!
Moet hy u vertrouwen vergen,
Die u boven alles mint?

Altijd voor zijn wenschen vaardig,
Zij zijn wellust steeds uw lust!
Uw verrukking, zijne waardig!
Uw genieting, Hemelaardig!
Uw verlangen, nooit gebluscht!

Wijs met onbedacht versmaden
Zijne omhelzing nimmer af.
Wee een vrouw, zoo onberaden,
Die dien vloek zich op durft laden,
Die haar nasleept in het graf!

Leer voor ieder zuchtjen waken
Dat uit uwen boezem welt;
Nooit uw ongelijk verzaken,
Maar er hem vertrouwd meê maken,
Dien het zoo onfscheidbaar geldt.

Wacht u, langs geheime wegen
Iets te dringen van zijn hart.
't Vliegt uw' minsten wenschen tegen;
Maar wat listig wordt verkregen,
Brengt beschaming meê en smart.

HET ECHTGELUK.

Leer uw eigen wil vernederen
 Voor uws Egaas grilligheên.
 Wat zijn feesten, opschik, kleederen?
 't Hart, dat liefde kon vertederen,
 Leeft voor dien het mint, alleen.

Leér op kleinigheden letten
 Waar uws Egaâs hart aan kleeft:
 Stel zijn luimen u tot wetten:
 Maak op alles prijs te zetten,
 Wat slechts invloed op hem heeft.

Laat u 't denkbeeld nooit bekruijen,
 Dat er beter man bestaat.
 Waar dit eenmaal in mocht sluipen,
 Is het eeuwig tranendruipen,
 Eeuwig kwijnen zonder baat.

Wacht u, dat gy ooit verkoelen
 In zijn tederheid vermoedt.
 Waar heur vlam zich ooit deed voelen,
 In dien boezem blijft zy woelen,
 En vermindert nooit van gloed.

Leer nogthands zijn liefde kweken;
 Geef haar voedsel uit uw hart!
 Tracht haar altijd meer te ontsteken!
 Sidder, dat de banden breken,
 Waar zy door gekluisterd werd!

Heersch door teedre aantreklijkheden
Tevens op zijn ziel en zin!
Maak u door uw zachte zeden
Altijd meerder aangebeden!
Wees zijn afgod en vriendin.

Welk een band u voormaals klemde,
Enge vriendschap, eigen bloed;
Wees hun van die stond een vremde,
Dat u de Echt voor hem bestemde,
Wiens geluk gy maken moet.

Laat uw hart zich niet verdeelen:
't Is uw' Ega niet te veel.
't Geen het schuldeloos zou streelen,
Kon het aan zijn plicht ontstelen:
Hem behoort het, en geheel.

Wijd hem tot uw minste zuchten:
Deel zijn blijdschap, deel zijn druk:
Laat u nooit een wensch ontvluchten,
Die zijn opslag heeft te duchten:
Schep uw heil uit zijn geluk.

Heb een afkeer van vermaken,
Waar uw Ega niet in deelt:
Zonder hem genoegens smaken,
Is het eerste plichtverzaken,
Dat er duizend andre teelt.

HET ECHTGELUK

Leer de Wareld fier verachten;
 In uw Ega woont uw heil:
 Voor het zalig plichtbetrachten,
 Is geen hooger zoet te wachten:
 Heb het voor geen dwaasheên veil!

Stel in uw, in zijne minne,
 Al uw glorie, al uw loon.
 Beter, aan zijn voet, slavinne,
 Dan verheven Koninginne
 Op des aardrijks hoogften throon.

Hou uw meening nimmer staande
 Tegen dien van uw Gemaal:
 Die zich eens den wijfte waande,
 Maakt den hoogmoed in zich gaande,
 Voert weldra de hoogfte taal.

Schuw het onwiltoonend zwijgen,
 Bitsheid, spijt, en eigenzin;
 Laat die nimmer bovenstijgen;
 Waar zy overhand verkrijgen,
 Daar verstikken zy de min.

Vindt gy echter iets te wraken,
 Stel het onbewimpeld voor.
 Zou uw klacht het hart niet raken,
 Daar gy 't leven aan doet smaken!
 Weigert teêrheid ooit gehoor?

Maar verkrop in uw gepeinzen
Ook het minst misnoegen niet:
't Brengt een hart tot gruwzaam veinzen;
't Dwingt het, achter uit te deinzen,
Als zijn hart u liefde biedt.

Neen, tracht alles weg te bannen
Wat uw hemel storen zou.
In het Echtgareel gespannen,
Hangt de zaligheid der mannen
Aan de zaligheid der vrouw.

Maak die zaligheid volkomen:
Draag ze sprekend op 't gelaat:
Adem ze uit in zoete droomen:
Giet haar uit by volle stroomen
In het hart dat voor u slaat.

Gloei, doorvlam het met de weelde
Die uit deze bronaâr schiet.
Ach, wat immer harten streelde,
Wat de geest zich ooit verbeeldde,
't Haalt by deze weelde niet.

Smooen we, in heur heete vonken
Tot één wezen saamgesmeed,
Saamgefmolten, saamgeklonken,
In haar oceaen verdronken,
Wat de Wareld heeft voor leed!

HET ECHTGELUK.

Voelen we, in dit samenvloeien
Tot een onverdeeld bestaan,
God in onzen boezem gloeien;
En, wanneer wy tot Hem spoeien,
Biên wy Hem onze Echte boeien
Rein en onbezoedeld aan!

17⁵/₁₀ 99.

B.

BEANDWOORDING.

Hoe waarachtig, ô mijn Waarde,
Schetstet gy de zaligheid,
Die de God die harten paarde,
Echtgenooten toebereidt!
En wat plichten zijn er teêrder
Dan waar d'Echt ons toe verbindt!
Heeft het gantsch Heelal er meerder,
Daar men zoo veel heils in vindt!

God! wie zou Uw gunst beseffen,
En niet achten wien Gy riept
Om ons tot den stand te heffen,
Daar Ge, ô Vader, ons voor schiept?
God! wie zong aan 's Egaas harte
U geen danklied vroeg en spaad!
Wat kan kommer, wat kan smarte,
Als het hart vol liefde slaat?

Ach, wie zou niet zalig leven,
Wie niet vrolijk, welgemoed,
Aan eens Egaâs boezem kleven
Die ons alle ramp vergoedt?

Kunt

Kunt ge, ô Vrouw, genoeg hem eeren
 Wen uw hart betyelt MIJN!
 Kunt gy hem te hoog waardeeren?
 Hy te veel uw Afgod zijn?

Zoudt gy ooit vermaken vinden
 Die gy niet met hem geniet?
 Kent de boezem bloed of Vrinden,
 Waar een Egâ in gebiedt?
 Gloeit uw hart niet van verlangen,
 Na een oogenblik gemis,
 Weêr aan 't licht zijns oogs te hangen,
 Dat voor u de Hemel is!

En zoo 't oog, dat steeds vol liefde,
 Vol genoegen op u zag,
 Met een donkren wenk u griede,
 Wekt die wenk geen diepst ontzag?
 Kunt gy dan een traan weêrhouden,
 Niet van onwil, maar — van smart?
 Kunt gy dan zijn hart mistrouwen —
 Of beschuldigen dat hart?

Peinst gy dan of zijn misnoegen
 Uit gerechten oorsprong vliet? —
 Neen: uw hart mag angstig zwoegen,
 Maar het hoont zijn kommer niet. —

Needrig , ombewimpeld , teder ,
 Klaagt gy 't leed hem dat u prangt ,
 En gy vindt hem d'Egâ weder
 Aan wiens lach uw leven hangt.

Kunt gy voor de toekomst beven ,
 Wen gy 't lot eens Echtvriends deelt? —
 Is 't met hem niet zoet te leven ,
 Schoon geen weitsche stand u streelt? —
 Kan uw boezem wenschen vormen
 Buiten zijne liefde alleen? —
 En schoon rampen u bestormen
 Draagt uw hart die ontevren?

Neen , wat kommer u ook grieve ,
 Met het oog gevest op God ,
 Vindt gy by uw Zielsgeliefde
 Heul en troost in 't gruwzaamst lot!
 Ja , de kroes van tegenheden
 Weert gy steeds zijn lippen af ,
 En gy drinkt ze , wel te vreden ,
 Zoo ze HEM geen afsem gaf.

Steeds voor zijnen wellust levend ,
 Is zijn minste wensch uw lust!
 Nimmer is het hart weêrstrevend ,
 Dat in 's Egaas wil berust.

't Minste zuchtjen voor te komen,
 't Minste wenschjen te voldoen,
 Daar moet al uw heil uit stroomen,
 Dat moet al uw heil behoên.

En, kunt gy zoo zalig wezen
 Als ge uw hart een' Egâ wijdt, —
 ô Wat is uw heil gerezen
 Als gy Gade en Moeder zijt!
 Voelt gy wat het woord zegt, TELGEN?
 Hoe u God bevoorrecht heeft? —
 En kunt ge al die vreugd verzwelgen,
 Dat uw Egâ in hun leeft!

Dubbeld dus gebocid aan de Aarde,
 Wordt zy U geen Paradijs? —
 Gade en Moeder! — Voel uw waarde!
 Stel op deze tytels prijs!
 Hadt gy 't gantsch bestier der Wareld,
 En geens Egaâs beeltenis,
 Ach, uw kroon waar niet bepareld
 Als een Moeders Echkroon is.

Kan des Warelds thron bekoren
 Als des Zuiglings lieve lach? —
 Is op de Aard een lust beschoren
 Die by dezen halen mag?

Gade, en Moeder! — hoe volkomen
Smaakt gy 't Hemelheil op de Aard!
Neen, benijdbreer welluststroomen
Zijn u slechts by God bewaard!

1799.

S.

HET GENOEGEN.

Wat mort ge, ô Stervling, dat de Wareld
U niet dan schaars' genoeg baart? —
Waar, waarom steeds uw oog bepareld;
En waarom steeds uw hart bezwaard? —
Uw hart, (ô Stervling, zoo vermetel!)
Het hart is des genoegens zetel,
Wen 't zalig, 't zacht gevoel 't bewoont.
Is dat onvatbaar voor gevoelen,
Vergeefs zult gy op vreugde doelen,
Dan wordt uw poging nooit bekroond.

Beweegt die edelfte der driften
Uw kouden, stalen, boezem niet,
Wat zal op aard uw heil dan stiften,
Daar 't enkel uit die bronaâr vliet?
Wat kon uws Scheppers oogmerk wezen,
Wanneer Hy u uit liefde schiep!
Of hebt gy Zijne wraak te vreezen,
Wanneer gy 't heil geniet, waartoe Zijn liefde u riep?

Genoegens, vreugde, en zaligheden,
 Verspreidt Zijn hand ons overal.
 ô Mensch, geniet ze wel te vreden:
 Hy wil dat men genieten zal!
 Gy kooft door dankbaar te genieten
 Hem nader, dan door tranengieten,
 Ten zij die traan van vreugde vliet!
 ô Mag u nooit die vloek beladen
 Dat gy de weldaân zoudt versmaden,
 Die Zijne Vaderhand u biedt!

Zou God niet uw geluk beoogen,
 Die zelfs Zijn Zoon niet heeft gespaard,
 Maar uit aanbidlijk mededogen
 Hem met uw misdaân heeft bezwaard? —
 ô Zie Gods Zoon uw lijden dragen —!
 ô Geef een blik aan de Eeuwigheid,
 En spreek — zou Hem uw heil mishagen,
 Die tot zoo dier een prijs u 't eindloos heil bereidt?

Ach, zie Natuur, zy aâmt genoegten! —
 In 't Zonnelicht lonkt vreugde ons aan!
 Zie 'svogels hart van wellust zwoegen,
 En schouw ze in 't kalm gelaat der Maan.
 Voel ze in des Zefirs koelen aassem, —
 In 't geurig zoet van plant en boom, —
 Smaak ze in der druiven nektarwaassem, —
 En zie haar spieglen beeld in 'sbeekjens klaren stroom!

Hoe! zoudt ge, ô Mensch, geen vreugde smaken,

Daar ze al wat daarzijn heeft, geniet? —

De Wareld tot een Hel u maken? —

Dit was uws Scheppers oogmerk niet.

Neen; leer door deugdelijk te handelen,

Haar in een Paradijs verwandelen,

En God in elk gewrocht, in elk genoeg zien:

Zoo zult ge in 't zaligste verrukken,

Der Hemellingen wellust plukken,

En, God' behaaglijke eer in uw genoegens biên.

Verheug u in 't geluk uws broeders! —

Benij, hoe streelend, nooit zijn lot:

Vertrouw de zorg des Albehoeders,

En hou het oog gevest op God:

Verfmaad de bede nooit der armen,

(God wil zich onzer steeds erbarmen)

En toon u steeds des droeven Vriend.

Geniet met dank uws Vaders zegen,

ô Christen! — hierin is de grootste plicht gelegen,

Voor hem, die zijnen God in geest der waarheid dient!

OP

EENS KINDTJENS AFSTERVEN.

„**H**aalt me een Roosjen, Serafijnen,
„Uit de dorre Zandwoestijnen
„Van het ondermaansche diep!
„Midden onder 'sAardrijks doornen,
„Bloeien er nog Uitverkoornen,
„Die ik voor mijn Hemel schiep.”

De Almacht zweeg; een Engel daalde,
Wien de heerlijkheid omstraalde
Van de Godheid, die dit sprak
Met de Zicht des Doods gewapend,
Vond hy 't lieve Roosjen slapend,
En hy sneed het van den tak.

Waarom valt ge thands aan 't klagen,
Gy, die 't Roosjen hebt gedragen,
Van uw Eer beroofde Tronk?
Door den Seraf afgesneden,
En verplant in 't zalig Eden,
Is het nu der Englen pronk.

1800.

B.

FILUSA AAN EULOGEET.

ô Gy, wien ieder zucht my noemt,
Voor wien alleen 'k wil leven;
Die om my weêr te zijn ontrukkt
My steeds wordt weêrgegeven!

Gy, die het hartzeer mijner jeugd
Zoo spoedig wist te ontdekken,
Hoe wist gy tot het hoogst geluk
Mijn boezem op te wekken! —

Eens, zinkende aan uw teder hart,
Zonk ook mijn blik tot de aarde;
En, gy zocht steeds den zachtsten troost
Voor 't leed dat my bezwaarde.

Dan zwoegde uw liefderijke borst
Van teder mededogen;
En, wen gy op mijn kommer zaagt,
't Was met gevoelige oogen!

Dan drong uw blik tot in mijn ziel,
En 'k vliedde u, vol bezwaren —
Vergeefs! — waarheen ge uw oog ook sloegt,
Bleef ook het mijne staren.

Gy zaagt in 't innigst van mijn hart;
Een blik gaaft ge aan uw eigen,
En vondt het onbemerkt en zacht
Zich tot het mijne neigen.

Mijn hart gevoelde op ieder woord
Dat van uw lippen vloeide,
Een ongewoon, een siddrend slaan,
Waarvan my 't aanzicht gloeide.

Dan steeg me een brandend purperrood
Op voorhoofd en op wangen,
Wanneer 'k ontwaarde hoe mijn oog
Bleef aan uw lippen hangen.

En richtte gy het woord tot my!
Hemel, wat verblijden! —
En hoe plach mijn vertederd hart
Dit andren te benijden! —

Ach! 't bloemtjen, door uw hand gefchetst;
Hoe wenschte ik dat te wezen,
Om in den vriendelijken straal
Uws oogs mijn lot te lezen!

FILUSA AAN EULOGEET.

Hoe wenschte ik reeds ontgaan te zijn
 Van 't my zoo foltrend leven,
 Om dan als schutsgeest, aan uw zij' —
 In 't licht uws oogs te zweven!

Gy, teedre, merkte, hoe mijn rust
 Moest stranden op die klippen,
 Waar op mijn drift haar stooten deed,
 Om nooit daar af te glippen.

Gevoelige! gy waart met my,
 Met mijnen staat, bewogen:
 Gy zaagt dat gy voor eeuwiglijk
 Mijn hart my had ontogen!

'k Gevoelde d'invloed van de smart
 Die uwen hoezem griefde,
 En, zalig dacht ik, zoude ik zijn
 Zoo gy me als Zuster liefde.

Zoo voelt de bloem zich zacht verkwikt
 Door 't balsemrijk begieten,
 Maar 't is die Hemeldauw toch niet
 Die tot in 't hart kan schieten.

Zy voelt voor 't oogenblik haar geur,
 Haar blos, zich weêrgegeven,
 Slechts tot zy 't valsche zoet bespeurt
 Van wat haar doet herleven.

Uw deernis, (ach!) was voor mijn hart
 Als, voor de bloem, die regen!
 Zy gaf dat zielsgeluk my niet,
 In liefde-alleen gelegen! —

Toen eerst ontdekte u 't heimlijk leed
 Dat ge in uw hart zaagt blaken,
 Dat niets dan wederzijdsche min
 Ons kon volzalig maken!

ô Nooit vergeetbre, dierbre stond!
 Toen gy 't gevoel me ontdekte,
 't Welk, langer in ons hart gesmoord,
 Ons beî tot moorder strekte!

ô Teedre! welk een zaligheid
 Vervulde toen mijn leven!
 Geen grooter zegen kon my God,
 Dan deze uw liefde geven!

'k Verachtte toen des Warelds nijd,
 Hoe fel zy me ook mogt tergen;
 En ach, wat was er dat mijn hart
 Zich toen niet wist te vergen? —

Geen voorwerp als men meer ontmoet,
 Was 't dat my kon verrukken!
 Neen, 't was de ziel der teêrste deugd,
 Beproefd door ongelukken!

ô Waardigste! u gaf ik mijn hart,
En nooit zal ik 't berouwen;
ô Neen! gy moogt voor de Eeuwigheid
Op mijne liefde bouwen!

En, is aan de overzij' van 't graf
Eens zaligheid te smaken,
ô Dan zal dees, dees zelfde gloed
Ook daar ons zalig maken!

1799.

K.

ARRIA EN PETUS.

PETUS.

Mijne Arria! 't zegt niets, zich zelf den dood te kiezen,
Wen niets 't gevoelig hart aan 't heilloos leven bindt;
Maar als het, door die dood, den Hemel moet verliezen,
Dien 't in den teedren arm der beste Gade vindt!
ô Dan, dan wijkt die moed, dien 'k nimmer nog verzaakte:
Dit maakt de dood voor my het geen my 't leven waar
Indien uw zuivre borst niet teder voor mij blaakte, —
Indien wy 't aanzijn niet beminden om elkaâr.
Ik aarzel niet, mijn Al! de wreedsfte dood te sterven;
Maar hoe, mijne Arria! besluit ik u te derven? —

ARRIA.

ô Dierbaarste! in de dood zult ge ook de mijne blijven:
Uw weêrhelst haat het licht, dat Petus niet begroet!
Haar mond zal op uw mond, haar hart op 't uw, verstijven,
En, in een zaalger oord herneemt het zijnen gloed.
Geliefde! — volg haar daar, waar reine Geesten blaken;
Dit aanzijn, dat om haar uw' boezem dierbaar is,

Dit

Dit wil ze uw hart gehaat, dit wil ze u schuwbaar maken;

Zoo vindt gy 't sterven zoet, den doodsnik lansenis.

ô Petus, 't is gering, zich-zelv' den dood te geven,

Als ze ons, die 't hart bemint, voor eindloos wedergeeft!

Zich doorstekende.

Dit wondt — maar 't deed geen pijn.

Hem den dolk toereikende.

PETUS, *zich met drift doorstekende.*

En nevens u te sneven;

Is wellust, is me een plicht. Ik heb te lang geleefd!

1799.

K.

DE JONGELING.

Mijn arm krijgt kracht, mijn hart heeft moed,
Geef Vader, geef me een zwaard:
Veracht geens Jonglings bruischend bloed,
Zijn' oorsprong niet onwaard.

Ik voel een drift, een vuur in my,
Dat door mijne aadren brandt.
Ik stierf zoo graag, zoo fier als gy,
Voor 't dierbaar Vaderland.

Geen kinderspel heeft me ooit behaagd,
Maar trom en wapengloor,
En niets heeft ooit mijn moed vertsaagd;
Ach! stel dien niet te loor!

Toen onlangs 't Garnisoen van hier
Zoo moedig trok ten strijd,
Glom Diedrijks blik van Heldenvuur;
De mijne glom van spijt.

Hoe of die knaap de heê op vloog!
Wat sloeg zijn hart voor de eer!
En ik, mijn Vader —! Ach! mijn oog
Zonk vol beschaming neêr!

Ach, is mijn arm zoo sterk nog niet,
Als Diedrijks Heldenarm;
Het bloed, dat door mijne aadren vliet,
Is duizendmaal zoo warm!

Het is, ô Vader, 't is uw bloed
Dat om dit harte vloeit;
Niets minder dan uw eigen moed,
Die deze borst ontgloeit!

Ik ga, mijn Vader, fier en blij,
Met krijgsmans hart en hand;
En, sterf ik, — ô zoo sterft ge in my
Voor Vorst en Vaderland!

DE AALMOES.

„Ach Moeder, had ik nu maar geld!” —

“Mijn kind, wat woudt gy dan?” —

„Ja, ’k heb nog eene gouden duit!

„Die werp ik gaauw het venster uit,

„Daar gaat een arme man!” —

“Wat zou dat baten, jonge-lief,

“Als de arme die niet vindt?

“Gy wierpt uw penning wel op straat,

“Maar, voor dien Grijsaart zonder baat: .

“Die arme man is blind.“

“Wat zou dat baten, jonge-lief!

“Uw aalmoes deed hem pijn;

“En zou, hoe wel uw hart het meen’,

“Wegkantlend onder slijk en steen,

“Hem toch geen weldaad zijn!“ —

Hier schoot mijn Zoontj’ een traan in ’t oog,

Zijn hartjen was bekneld!

Hy wischt hem sluikswijs af, dien traan:

„’k Wil, (roept hy) zelf beneden gaan,

„En brengen hem het geld!” —

“Ga

"Ga Engel, breng het, voeg er by
 "Dit troostwoord voor zijn smart:
 "*God mag 't u zegenen, goede man!*
 "En denk aan God, die zegenen kan;
 "Maar met een needrig hart!" —

Fluks hupte 't zacht aandoenlijk kind,
 Naar d'armen Grijsaart toe.

"Mijn Zoon, 't is weinig of men geeft:
 "God, die voor alles zorgt, wat leeft,
 "Zal eenmaal vragen HOE?"

1803.

.W.

WELDOEN.

Uit het Turksch.

Werp uw weldaad in den vloed,
Met een onberoerd gemoed:
Dankt u 't stomme vischjen niet,
God erkent het, die het ziet.

1803.

B.

ECHE LIEFDE.

Een Liefde, zoo haar God aan 't zalig Eden schonk,
Wen zy met de elpen glans der heiligste onschuld blonk,
En de Aard met de Englenffeer tot één gezin vereende;
Zoo ze, ongeschapen licht van de ongeschapen Zon,
Afftralende uit Hem-zelv', oneindig als heur bron,
Van 's Scheppers lippen lachte, uit Jezus oogen weende!
Zoo'n Liefde, ô groote God! waar vind ik ze in 't Heelal!
ô Deed ze in 't brandend hart me uw kenbren zegen smaken!
Dus zuchtte ik tot den God, die steeds verhooren zal,
Geliefde, en 'k vond ze in u met Englenvolheid blaken.

1801.

B.

H

P O Ë Z Y.

TWEEDE DEEL.

JOHN

WILSON

ALONZO AAN KLARA.

Waar, Klara, vlood die tijd, dat 'k my zoo zalig waande?
 Toen gy nog, dierbre Maagd, mijns levens wellust waart?
 Thands, door de smart ontzind, op 's afgronds oever staande,
 Is nergens heil voor my, noch toevlucht meer op de aard.
 'k Herken my-zelf niet meer: mijn zinnen zijn verlorren!
 Ik vloek het wreevle lot dat ons zoo gruwzaam scheidt!
 Ach, moest een handvol goude ons beider heil verstoren!
 ô Duurgevloekte schat, die ons dit lot bereidt! —
 Mijn Klara, 't is dan waar, een onverbiddre Vader
 Werpt u een' Gade in d'arm, dien gy met afkeer ziet? —
 ô Wordt dan ook uw hart der liefde ten verrader? —
 Neen, Dierbre! neen, ik raas! gy lijdt dien gruwel niet! —
 Wat wreedtaart! die een band, zoo heilig, wil vernielen!
 Al wat hem 't waardst moest zijn, wil offren aan het goud!
 Zijn Telg voor hem in 't stof vergeefs ziet nederknielen!
 Daar aamt geen tijgerhart zoo gruwzaam in het woud!
 Mijn God! voor uwen Throon is altijd recht verkregen!
 Zou 'k dulden dat ze uitdwang heur trouw een' ander' zweer? —
 En zou ik hemel, aard, ja, d'afgrond niet bewegen? —
 Ja, roepen 't bliksemvuur niet op my-zelfen neêr?
 ô Waarom moest die beul den naam uws vaders voeren?
 Waar, waarom is hy nog mijn Klaraas hart zoo waard?

Ik voel mijn razend brein, mijn gantsche ziel beroeren,

Iets ijslijks moet gefchiên, eer deze storm bedaart. —

Mijn Gade, zijn wy niet op 't heiligst faamgebonden?

Uw Moeder stierf, en gaf my stervend nog uw hand.

(De Hel stort wraakvuur uit, wordt ooit uw trouw geschonden)

Haar dood was 't zegel van een nooit oplosbren band!

Geliefde! neen; gy kunt, gy zult uw trouw niet breken,

Daar god, daar gy het weet, dat gy my toebehoort!

Voor 't minst; wacht, tot de dood den minnaar doe verbleeken,

Wien uw te strenge plicht — neen, wien uw zwakheid moordt.

Ach! 't eind is haast naby! — de vuurgloed in mijne aderen

! Verteert me, en doet mijn hart met schrikbaar bonzen slaan;

Kom alle folterpijn in eens op my vergaderen,

Spreek, spreek één enkel woord, en alles is gedaan!

Of, zoude ik leven, om u hopeloos te minnen?

— Om 't licht te vloeken dat my foltringvol omstraalt?

Om met een bloedend hart en afgefoolde zinnen,

— De vloekbre schim te zijn die om uw schreden dwaalt?

Zal 'k leven om het heil, het huwlijksheil te storen,

Het geen een Echtgenoot, een Vader, u bereidt? —

Neen Klara, kom my 't hart, het woedend hart, doorboren,

Zoo wordt mijn laatste snik nog loutre zaligheid!

Ja, dierbre, 't is voorby! — 't is uit met al mijn lijden,

't Is uit, ik haat het licht! — niets wil ik dan de dood!

Ik zweer een Wareld af, waar deugd met goud moet strijden,

Waar m'al, wat heilig is, met dartle voeten stoot.

Waar 't hart, voorde eer gevormd, zich door het goud laat dwingen;

Waar zich de zwakke ziel een eerlijke inborst schaamt; —

Waar

Waar nijd, waar eigenbaat, waar geldzucht God verdringen; —
 Waar't menschedom wreeder nog dan't wilde wouddieraamt —
 Waar m'eerloos worden moet, en schandlijk zich verlagen,
 Om machtig, om geroemd, om groot in naam te zijn; —
 Waar m'op het vuigste hart een ordensband ziet dragen,
 En, waar men schatten gaart door andrer zweet en pijn.
 Neen 'k wil zoo'n Wareld niet! — Wat zoude ik hier nog leven?
 Wat nut ik op een aard, waar braafheid zwakheid is?
 Hier voegt geen ziel, geen hart, die op de lippen zweven;
 Hier is oprechtheid hoon; en braaf zijn, ergernis! —

Maar gy, mijn Klara, gy, die 'k, trots de Wareld, minne!
 Voelt gy niet ook uw hart verheven boven de aard?
 Gy, wie mijn ziel aanbidt! — Spreek, dierbre hartvriendinne,
 Kan u nog wellust na mijn sterven zijn bewaard?
 ô Wees de mijne nog, trots al des Warelds pogen!
 Mijn Klara! ô mijn Gade en wellust van mijn ziel!
 Kunt ge ooit eens anders zijn? Kan dit uw hart gedogen?
 Neen, schoon het gantsch Heelal in wrakken om ons viel:
 Spreek! — heeft de redding uit? — Kom in mijn armen vluchten;
 Mijn Klaraas teder hart hangt aan geen goud of schat!
 Zy zwoer my eenmaal toe, geen kommer ooit te duchten
 Zoo lang zy mijnen arm tot hare wareld had!
 ô Zoudt gy in dien arm ook nog niet zalig rusten,
 En sluimren aan een borst daar 't tederst hart in slaat,
 Al faalde ons leger 't goud van Peruus rijke kusten; —
 Al pronkte 't met geen pracht van Vorstelijken staat?
 Aanbidbre! ô wees dan mijne! Ach, minnen we even teder,

ô Dat gy in de dood de mijne dan woudt zijn!
 Eens anders eigendom wordt nooit de mijne weder;
 Neen, sterven wy te saam en blijf voor eeuwig mijn!
 Ach, dat de Hemel ons dien zegen nog woû schenken!
 Kom Klara, sterven wy daar ons een Hemel wacht.
 Ik zie uw moeder reeds haar dierbre kinders wenken!
 Ik zie de zaligheid waar uit ze ons tegenlacht!
 ô Zij de toevlucht dan, die we in 't Heelal niet vonden,
 By God-alleen gezocht; dit wraakt Zijn liefde niet!
 Hy immers heeft ons lot voor de eeuwigheid verbonden;
 Hy, die nog nooit een kind, hoe schuldig, van zich stiet!
 Leerde ons de Liefde niet, dien Hoogsten Vader minnen?
 En dankte ons hart Hem niet voor 't heil dat zy ons gaf?
 ô Teedre, 't eischt slechts moed, den rampspoed te overwinnen!
 Kom, vlieden wy tot God! Hy neemt ons 't lijden af!

Mijn Klara! aarzelt gy, Alonzos graf te kiezen

Voor de onvermijdbare Echt, die u en hem verneêrt?
 Moet, ziel van mijne ziel! moet, moet ik u verliezen?
 Befef de wanhoop dan die me eindeloos verheert.
 'k Zal dan als schrikbre schim u steeds op zijde streven,
 Geef slechts de wreede plicht, en niet mijn smart, gehoor.
 'k Zal ieder nacht, bebloed, om uwe sponde zweven,
 En d'eed, dien gy my zwoert, doen dondren in uw oor!
 'k Zal... Neen, wat raast mijn brein?... dit zou Alonzo kunnen?
 Haar foltren, die zijn ziel zoo eindloos teêr aanbidt?
 Neen: doem my, neem my 't heil (ik zal het u vergunnen)
 Dat me eens beloofd was in uw duurgeschat bezit! —

On-

Onzinnige als ik ben! — mijn Klara 't leven derven!

Mijn Klara! gy, mijn Gade! ô mijn voor de eeuwigheid!

't Waarwellust, aan uw zij', elkaâr in d'arm, te sterven;

Maar 'k hoopte dit vergeefs, mijn drift heeft my misleid.

't Was Liefde, Minnenijd, Vertwijfling, die my dreven;

Neen Klara, leef, ô leef, voor al wat u waardeert,

En, stijgt mijn beê tot God, zoo zult gy zalig leven

Als mijn rampzalig rif in 't graf reeds ligt verteerd.

Vergeet me, ô Klara! (ach, zou dit u mogelijk wezen!)

En leef, leef voor de plicht waarvan gy 't offer zijt!

Hier namaals, Waardigste, is geen scheiding meer te vreezen;

Juich, als de laatste snik my van mijn smart bevrijdt.

Doch schenk me eene enkele traan. ô Ja, die zult gy weenen.

Vaarwel dan, dierbre maagd! ras zien we ons weêr misfchien:

God zal ons voor zijn Throon voor eeuwig weêr veréenen!

Vaarwel! — Ik sterf. — Vaarwel — tot daar we ons wederzien!

C.

KLARA AAN ALONZO.

Alonzo, vleien we ons, elkander weêr te vinden,
En wachten we op een dood die ons te saam vereent? —
Zoo 't sterflot dat ons toeft, ons Huwlijksfnoer zal binden,
Mijn hartvriend, 'k ben te vreên, wy hebben uitgeweend!
Waan, waan niet, dat ik u alleen kan laten sneven:
Neen, zoeken wy te saam het eind van onze pijn.
Nooit minde ik, dan om u, het my zoo foltrend leven,
En 't sterven met elkaâr zal reeds een Hemel zijn!
ô Ja, 't moet zalig zijn, in uwen arm te sterven.
Wat deert mijn noodlot my, als gy het met my deelt?
Ach, de aarde waar me een Hel, indien ik u moest derven,
Het graf is 't eenigst oord waarvan my 't denkbeeld streelt.
ô Kom dan, dierbre, kom, ik voel mijn môed herleven!
Die zoo veel foltring lijdt, begeert met drift den dood;
En, ken ik d'afgrond niet waar naar wy henen streven,
Dit weet ik, onze smart is voor ons hart te groot!
Ik voel niet wat het zegt, zich 't staal in 't hart te drukken,
Maar volg u blindlings na, en sterf, en deel uw lot! —
Doch — zoo dees wreveldaad me u eeuwig zou ontrukken!
Indien ons 't oordeel scheidt van een vertorend God —!

Wat

Wat is het zwak vernuft om dit geheim te ontdekken?

Wat wil mijn doffe geest, mijn uitgeput verstand?

Het troost en foltert my met twijfel op te wekken! —

Genoeg, mijn eenig heil! wy sneven hand aan hand!

Ik zie op aard niets meer dan onvermijdbre kwalen:

Een Echt, waarvan ik ijz'; de scheiding die ons dreigt;

Ontaarten, die mijn lot door gruwbren dwang bepalen!

En eindelijk, 't vreedzaam graf, waar naar mijn hoofd zich neigt.

Neen, 'k gruwde voor my-zelv zoo ik mijn trouw kon breken.

En toch, Alonzo, toch, zoo gy gelukkig wáart,

Ik sleepte 't leven voort in de onbewoonde streken,

En juichend zag ik 't heil voor u-alleen bewaard.

Maar ô! door de eedbreuk u op 't gruwzaamst te doen sneven!

Neen! dit verfoeit mijn hart in spijt van 't gantsch Heelal!

Ik rekte een uur mischien van mijn gefolterd leven

Om 't licht te vloeken 't geen mijne ontrouw u ontstal!

En wat zijn jaren? — Wat zijn eeuwen, die verdwijnen?

Hoe lang niet voor de smart! — en voor de vreugd hoe kort!

Wat baat het, hopeloos een leven door te kwijnen,

Waar 't minste dropjen heils ons steeds vergiftigd wordt

Ja, ware 't my vergund, Alonzoos gâ te wezen,

Het wreedst, balsturigst lot te tarten aan zijn zij',

Dan zoude ik voor den dood, voor 't uur des scheidens vreezen;

Nu heeft het heilzaam graf niets schrikbaars in voor my.

Ach, zulk een heuchlijk lot waar boven 't lot verheven!

De Hemel daalde op de aard in zulk een zaligheid!

Kom, dat we ons dan ter rust en naar de vrijplaats geven,

Waar wreede Dwinglandy geen teder Echtbaar scheidt!

Doch

Doch — duurgeliefde Gade! — ach laat me u dus nog noemen,
My, die met hart, en hand, en ziel, u toebehoor!

Ach, dat we ons voor ons zelf dees afgrond niet verbloemen!

Doch — zoo ik in het graf voor eeuwig u verloor! —

Te gruwzaam denkbeeld, dat mijn hart dreigt op te rijten!

Verwoefte zinnen! ach, waar zijt, waar vloodt gy heen?

Mocht, mocht ik slechts my-zelve in 's afgronds kaken smijten,

En 't voorwerp redden, in mijn boezem aangebeên!

Maar neen: ons lot, zoo naauw, zoo eindloos naauw verbonden,

Duldt nimmer scheidings meer; 't moet onafscheidbaar zijn:

Ons beider harte bloedt aan ongeneesbre wonden,

Één zelfde middel moet ons redden van heur pijn.

Welaan dan, Hartevriend! ik ben bereid te sneven:

Ik stel geen onderzoek van ons vermeten aan:

Mijn zinnen zijn verward: door wanhoop aangedreven,

Voel ik in 't kloppend hart niets dan vertwijfling slaan.

Gy, wreedaarts, moogt dan vrij in onzen bloedstroom plasfen,

Gy, die ons 't doodlijk staal door uw vervolging wet!

Dan zult ge op mijn gelaat een zoeten lach verrassfen,

Als 'k, in mijns minnaars arm, u door mijn dood verplet.

Dit zal dan de Echt zijn, die een Vader me op woû dringen:

Mijn bruidsbed 't eenzaam graf, waar niets de rust verstoort.

De schuchtre Nachtuil zal de Hoogtijdzangen zingen:

En treurig 't daglicht zijn dat op de bruiloft gloort.

Alonzo! — eer de zon zijn stralen uit doet vloeien,

Bevind ik me in den hof, die aan mijn woning grenst.

Dan vlied ik 't kerkerhol om in uw arm te spoeien:

ô Nutten wy met moed een tijdstip zoo gewenscht!

Ik zal de blanke dolk voor ieders oog verbergen;
Gy, gord dien degen aan die zoo veel glorie won;
En, mocht ik nog één gunst van uwe liefde vergen?...
(Wat was er dat zy ooit uw Klara weigren kon!)
Welaan dan! als we elkaâr voor 't laatst in de armen hangen,
ô Drukken we ons het staal dan wederzijds in 't hart!
Zoo mogen we in den dood elkanders adem vangen,
En sterven blijgemoed en zonder zweem van smart!
Maar wacht u, dat uw kling my niet in de oogen blinke,
(Ik beef voor 't maagdlijk zwak dat sidring voedt voor bloed)
En wend uw blik ter zij', op dat my de arm niet zinke
Als uw verteedrend oog uw Klaraas oog ontmoet.
Helaas! ontviel my 't hart (ô adem van mijn leven!)
In 't doodlijk oogenblik, wat wierd er dan van my!...
Maar 'k heb geen nood daarvan: ik heb geleerd te sneven,
En 't sterven is me een lust aan mijns Alonzoos zij'.

W.

LEONORE.

ROMANCE.

De maan schein maar flauwtjes, de lucht was nog zwart,
Nog zag men het starrengeflonker;
Nu vlood Leonore, den geest gantsch ontroerd,
(Een angstige droom had haar zinnen vervoerd)
Haar slaapsteê, en treurde in het donker.
„ô Willem (dus riep zy) waar blijft gy, mijn lief? —
„Waar moogt gy zoo eindloos vertoeven? —
„Hebt gy my vergeten of leeft gy niet meer? —
„Ach, keer tot mijne armen, ach, keer toch eens weêr,
„En wil my niet langer bedroeven.”

Haar Willem was mede naar 't krijgsveld gegaan,
En had aan zijn lief niet geschreven,
Noch, dat hy den dood was ontkomen in 't veld,
Noch, dat hy (hoe hield dit haar boezem bekneld!)
Haar liefde getrouw was gebleven.
Nu kwamen de legers te rug naar de Stad;
Men hoort ze van 't juichen weêrgalmen;
Men trekt er het naderend heir te gemoet,
En hier wordt een Gâ, daar een Minnaar begroet
Verwelkomt, met lauren en palmen.

Nu

Nu dacht Leonore haar Minnaar te zien ;
 (Ach, waar haar die wellust beschoren!)
 Zy vraagt ginds en hier, maar zy vraagt zonder haat,
 Voor haar is de minnaar waar 't hart haar voor slaat,
 En 't kusjen der welkomst, verloren.
 Nu vliedt met de hoop ook de rust van haar hart. —
 Wat zeg ik! — onvatbaar voor reden,
 Ontrukt zy zich woedend het hangende hair,
 En, met het onzinnigst en schriklijkst gebaar,
 Verwringt zich de siddrende leden.

Haar Moeder omhelst haar met tranen in 't oog:

„Ach, mocht zich de Hemel erbarmen!

„Mijn Dochter, mijn Dochter, heb deernis met my! —“

„ô Moeder (hervat ze) 't is alles voorby!”

En rukt zich met woede uit hare armen. —

„Mijn Kind, ik betreur u, maar wees toch getroost.“

„ô Moeder, mijn troost is verloren:

„Mijn Willem verliet my, of rust in het graf!”

„Ik wil geen vertroosting, weg, Moeder! laat af! —

„Waarom was ik immer geboren?”

„Mijn Dochter, bedwing uw wanhopige drift:

„By God is vertroosting te zoeken;

„Licht zijn er voor u nog genoegens bewaard.“ —

„Voor my is geen leven, geen heil meer op aard,

„Dan my en mijn lot te vervloeken.

„Met

„Met Willem, met Willem, was wellust op de aard!
 „Met Willem was 't zalig te leven! —
 „Van Willem beroofd, is de Wareld me een Hel!
 „Vaarwel, vloekbare aard, — lieve Moeder, vaarwel!
 „Ik ga my naar Willem begeven!”

Nu krabt zy vertwijflend heur wangen aan bloed;
 Het bloed wordt tot vuur in hare aderen. —
 Geen traantjen besproeit haar het gloeiend gelaat; —
 Zy slaat op haar boezem, verscheurt haar gewaad,
 Tot middernacht aanvangt te naderen.
 Nu hoort zy daar buiten — (zy luistert) — trap, trap.
 Wat was het geraas dat zy hoorde?...
 Een moedige ruiter stijgt haastig van 't ros,
 En rukt ras de ketting der buitendeur los,
 — En 't schein of haar hartjen ontgloorde!

“Doe open, doe open. — Ach, waakt gy nog, lief?
 “Of denkt gy aan my in uw droomen?” —
 „Ach, Willem, zijt gy het, zoo laat in de nacht!
 „Zy waakt, uw geliefde; — zy treurt en verfmacht!
 „Van waar zijt gy nu eerst gekomen?” —
 “Wy rijden alleen in het middernachts-uur:
 “Wy rijden alleen in het duister:
 “Kom spoed u, kom volg my, kom vlieden wy voort,
 “Zoo zij van nu aan onze min ongestoord,
 “Zoo dragen wy famen één kluister!”

„Ach,

„Ach, Willem! hoe streeleud! — Ja 'k volg u, mijn lief! —

„Maar treê eerst een weinigen binnen. —

„Hoor toe, hoe de wind door de doreuhaag loeit,

„Kom, zink aan dit hart dat van tederheid gloeit;

„En zweer, dat gy me eeuwig zult minnen.” —

“Melief, dat u 't harte van tederheid gloei’!

“Eens heb ik mijn trouw u gezworen. —

“Kom, dat vrij de wind door de doreuhaag blaas,

“Mijn wapendosch schittert, mijn tred maakt geraas —

“Kom! vliên we, of gy hebt my verloren!

“De Priefter is wachtend, wiens hand ons verbind’,

“Om u naar de bruidskoets te leiden.” —

„Maar, waar is uw woning zoo d’Echt ons vereen?” —

“Ze is verre van hier; zy is eenzaam en kleen,

“Toch is zy genoeg voor ons beiden.”

Nu zucht ze, nu ducht ze, haar hart weet niet wat.

Nu aarzelt ze en kan niet besluiten. —

“Vaarwel, Leonore, gy ziet my niet weêr!”

Dus stamelt de Krijgsman. — Zy aarzelt niet meer,

Maar vliedt met haar minnaar naar buiten.

Te famen bestijgen zy 't moedige ros.

Met angst, en met schrik, en met beven

Bespeurt ze hoe 't paard onvermoeid met hun vliedt,

Hoe Stad en gehucht zich verliest in het niet,

En 't schijnt aan haar oog of zy zweven.

Nu hoort zy het akeligst klokkengebrom:

De lucht overdekt zich met raven:

Er nadert een Choortrein die lijkzangen stemt:

Een Grafkuil ontsluit zich (haar hart wordt beklemd)

Waarin men een lijk gaat begraven.

“Laat leggen dat lijk tot na ’t middernachts-uur,

“Laat blijven dien treurzang, dat rouwen!

“Stem ’t bruidslied vol vreugde, gy naderend Choor!

“Kom, Priefter, verbind my met mijn Leonoor,

“Mijn bruid wil ik dadelijk trouwen!” —

Het klokkengebrom werd niet langer gehoord:

De baar en het lijk was verdwenen.

Nu vliegt hy het Choor en den Priefter vooruit,

Tot dat hy met haar aan de kerkhofdeur stuit.

Het vuur sprong uit hoof en uit steenen.

“Hoor toe, Leonore! de haan heeft gekraaid:

“Reeds kan ik den morgen bespeuren.

“Het bruidsbed is hier — onze loop is volbracht.” —

Nu zette de ruiters, met gruwzame kracht,

Zijn voet tegen de ijzeren deuren.

Ras sprongen de sloten en grendels er af,

En met het verschriklijkste kraken

Ontsluiten zy zich voor het minnende paar,

En straks wordt het meisje met sidring gewaar,

Wat woning, wat bed zy genaken.

En zuilen, en zerken, was al wat haar oog
 Op de aaklige vlakke bespeurde.
 Zy werpt op haar Minnaar een tederen blik;
 Maar, Hemel! wat wordt zy van angst en van schrik
 Op 't geen aan dien Minnaar gebeurde!
 Zijn schitterende wapendosch viel aan een zij',
 Verdween, en was niet meer te vinden:
 Zijn leden ontvielen zijn sidderend lijf: —
 Daar staat zijn geraamte, gevoelloos en stijf!
 Zijn asch wordt tot spel van de winden.

Nu fuist iets, nu bromt iets, nu hoort ze een gekraak,
 Nu opent zich de aard voor haar voeten. —
 Nu rijzen er Geesten verbaasd uit den grond,
 En huilende roepen ze al dansende in 't rond:
 „Vermeetle, daal meê naar beneden!
 Gy, die het bestuur des Alwijzen weêrstreeft,
 In 't lijden op de Almacht verbolgen!
 Beproeft vroeg of spaad hoe die Almacht zich wreekt.”
 Dus huilen die Geesten als de aard zich weêr breekt,
 En 't meisje wordt levend verzvolgen!

1798.

W.

AAN MIJN KIND,

BY ZIJNS VADERS AFSCHIED.

Wat jaagt de rozen van uw wangen,
Wat doet, mijn Wicht, uw hart zoo slaan?
Wat laat gy 't hoofdjen treurig hangen?
Wat zien we uw oog in tranen staan?
Kom, laat me u aan mijn boezem prangen;
ô Spreek, mijn Kind, wat schort er aan?

Uw hart kan naauwlijks wenschen kweken,
En, ach! gevoelt het reeds zoo têr!
Doet u een afscheidsgroet verbleeken,
En slaat een schreiend oog u zoo verpletrend neêr!
Schep moed — een week is ras verstreken,
Dan zien we uw dierbren Vader weêr

Wat slaat gy, met verstolen blikken,
Zijn laatsten voetstap angstig gâ?
Wat barst gy uit in hijgend snikken:
Wat reikt gy hem uw handtjens na!

Wat

Wat keert ge uw oog, zoo vol van smarte,
Als hy u niet meer zichtbaar is!
Wat werpt ge u aan uw moeders harte,
En streelt en kust zijn beeltenis!
Ik beef, mijn Wichtjen, voor uw harte,
Daar 't zoo oneindig zacht — zoo teêrgevoelend is!

Maar zoudt ge ook hier gevoelloos wezen?
Gevoelloos, by dees afscheidsgroet!
Dan deedt gy me in een toekomst lezen
Waarvoor mijn boezem sidring voedt!
Wat had ik dan voor 't hart te vreezen,
Dat nooit dan deugdzaam kloppen moet!

Verrukt ontwaar ik 't, dierbaar Wichtjen,
Dat tederheid u 't harte treft —
Verbleekt ze ook soms uw aangezichtjen,
Zy is het die het hart verheft!

Heb eeuwig dank, Alwijze Vader!
Heb dank voor zulk een boezengloed!
Niets brengt den mensch uw grootheid nader,
Dan 't hart dat liefde en teêrheid voedt!

DE SCHAAPJENS.

Wat leeft ge, ô Schaapjens, hier gelukkig en te vreden!
Hoe lieflijk smaakt u 't gras dat ge op uw paden vindt!
Uw zorgloos hart beklemmt geen TOEKOMST, geen VOORLEDEN;
Nauw minnend, zijt gy reeds bemind!

Natuur beveelt aan uwe harten:
Uw liefde kent dië stem alleen,
En, ongenaakbaar voor haar smarten,
Geniet gy slechts haar zaligheên!

Gy hebt geen harteled in tranen uit te gieten,
Die, als ons hart den plicht een offer brengen moet,
Van onze bleeke wangen vlieten! —
Geen hopelooze wensch wordt in uw hart gevoed!

Geen eerezucht, eigenbaat, of afgunst, spoort uw driften:
De schichten, die de lastraar schiet,
Die steeds in 't zuiverst hart de kalme rust vergiften,
Verbittren uwe dagen niet.

Wat is het voorrecht, daar ge, ô stervling, meê durft pralen?
Dat nauwbeperkt verstand? Wat hebt gy nuts daarvan?
Verstand, het geen de sehok van elke drift doet dwalen,
Een enkle blik vervoeren kan!

Wat

Wat kampt het niet vergeefs met dolende begrippen! —
 Het zal de leidstar zijn die ons door 't leven leidt;
 En dikwerf laat het ons van 't zaligst voetpad glippen,
 Om reddingloos te staan, omringd met duisterheid!

ô Schaapjens, gaat uw zorgloos leven

Niet boven aanzien en geboort',

Waarby 't gevoelig hart steeds voor zich-zelf moet beven,
 En de onverbiddre plicht zijn heete wenschen stoort? —

Waar leeft, die, hier op de aarde, op zeker heil vertrouwde!
 't Geluk rooft morgen weêr, het geen 't ons heden gaf:
 Verstand noch voorzicht baat, en wie er ooit op bouwde,
 't Weert geen van hare slagen af.

ô Schaapjens, smaakt dan 't zorgloos leven:

Geniet in vrede 't zoet, daar ge onbekommerd weidt,

Door 'sScheppers milde hand in weide en beemd verspreid!

ô Ja, des Stervlings lot is boven 't uw verheven,

Maar de aard is niet gemaakt voor 't heil dat hem verbeidt;

En wat deze aard vermag te geven,

Is onvolkomen —: neen, is loutre nietigheid!

1796.

S.

ZAÏDE EN ALMANZOR.

ROMANCE.

EERSTE ZANG.

Door 't aakligst voorgevoel van leed
Voelt zich Zaïde 't hart verkroppen,
Daar ze op den Egâ vruchtloos wacht,
Voor wien alleen dat hart kan kloppen.

't Was alles ftil op 't Moorsche slot;
En reeds was de avondstar aan 't flonkeren:
Zy ziet by ieder ademtucht,
Het vale groen van 't bosch verdonkeren.

Zy hoort geen vooglentoontjen meer
Van uit het boschgeboomte klinken;
En 't laatste straaltjen flikkrend licht
Ziet ze achter 't steil gebergte zinken.

En met dien straal van licht ontvliedt
Het laatste vonkjen hoops haar' boezem:
Zoo vlieden met den zomergloed
De kleuren van den lentebloezem.

Zoo

Zoo ook verwelkte nu haar blos,
 Zoo zag men 't vuur haars oogs verdwijnen,
 Daar zy de nacht genakén ziet,
 Maar haar Gemaal niet zag verschijnen.

Zy zucht, en peinzend telt haar hart
 De tallelooze krijgsgévaren:
 En telkens ziet haar treurend oog
 De dood om haar Almanzor waren!

De Held moest met een kleinen stoet
 De Kastiljaansche macht bestrijden;
 Gantsch Afrika bouwde op zijn arm;
 Hy zou zijn Vaderland bevrijden.

Hy toog, en liet zijn woord te pand,
 Dat, eer nog de avond zal genaken,
 Hy weêr aan 't harte van zijn Gâ
 Het zoet des wederziens zal smaken.

En lang reeds was de dag daarheen.
 Almanzor! — ach, wat zielsbezwaren!
 Zijn woord was steeds orakeltaal:
 Gewis, hy viel in doodsgevaren!

Dit denkbeeld treft haar 't fiddrend hart;
 „'k Wil (roept zy uit), 'k wil met hem sneven;
 „Daar 'k aan zijn zijde 't leven waag,
 „Zal 'k minder voor het zijne beven.”

Nu werpt zy arm- en halsfnoer af,
 Ontscheurt zich tooi en kostbaarheden,
 En prangt in 't knellend borstkuras,
 Haar zwakke teêrgevormde leden.

Nu ijlt zy vliegend van het slot,
 En raakt in 't eenzaam bosch aan 't dwalen;
 Geen vonkjen hoop, geen vonkjen licht,
 Blijft meer haar hart of pad bestralen.

Zy doolt vertwijflend hier en ginds,
 En ijst, wanneer in 't aakligst donker
 Haar oog een sneeuw wit ros ontwaart,
 Bedekt met goud- en steengeflonker.

Zy gilt, treedt nader, deinst te rug;
 Naauw kan haar angstig hart nog hijgen:
 Zy had dien zelfden uchtendstond
 Almanzor zien dat ros bestijgen.

Nu dwaalde 't eenzaam! „Allah! ach!
 „Bedekt met bloed, wat ijslijk teeken!
 „Hy leeft niet meer! (dus roept zy uit)
 „En ik, — alleen om hem te wreken!”

Vervoerd door wanhoop, woede, en schrik,
 Bestijgt zy 't ros van haren Gade,
 En roept: „ô Mijns Almanzors geest,
 „Daal — kom mijn' zwakken arm te stade!”

Nu

Nu rukt zy voort — maar ach, waarheen?
 Wat pad geleidt tot haar Geminde?
 Ach, brak de dageraad hervoort,
 Op dat zy den Verflagen' vinde!

Dan ach, de duifternis des grafs
 Zweeft om haar angftig harte henen;
 En ieder biggelende traan
 Schijnt in haar oogen te verfteenen.

„Almanzor!“ roept haar zwakke ſtem,
 „Op wien moet ik uw doodslag wreeken?“ —
 „Zaïde (baauwt een hol geluid)
 „Wat wilt gy in dees woefte ſtreken?“ —

„Wie zijt ge, ô Vreemdling, die mij kent?
 „Ach, doe my van mijn Gade hooren! —
 „Een woord herroept my van de dood,
 „Of moet my 't ſmachtend hart doorboren.“

„Almanzors ſchildknaap, (andwoordt hy)
 „Ontkwam aan 't ſtaal der Kristenhelden:
 „Princes, beſchouw dien Ismaël!
 „Ach, mocht hy blijder tijding melden!

„Mijn Veldheer, — ach, Mevrouw, toon moed, —
 „Is op het oorlogsveld gebleven...“
 „En gy, trouwlooze, (gilt zy uit)
 „Gy hebt in 't uiterst hem begeven!

„ô Gruw-

„ô Gruwbre schand! — en waagt gy 't nog
 „Zoo schaamtloos voor mijn oog te treden?

„Gy, die zoo dikwerf zij' aan zij'
 „Met mijn Almanzor hebt gestreden!

„Ontvlied, lafhartige, mijn wraak!
 „Neen, toef, gy hebt die niet te duchten:
 „Maar meld my hoe Almanzor viel —?
 „Hy viel, (ô God!) en gy dorst vluchten!” —

“Na langen hachelijken strijd,
 “Daar niets zijn stoutheid kon bedwingen,
 “Treedt Don Alonzo 't slagveld op,
 “En doet zijn Krijgslîen ons omringen...”

„Hou op met dit gevloekt bericht!
 „Alonzo zal mijn wraak doen vallen!”
 Nu vliedt ze, en eer de morgen naakt,
 Ontwaart zy reeds des Spanjaarts wallen.

Van brandend ongeduld vervuld,
 Om hem het staal door 't hart te jagen,
 Verhult zy zich met Osmans naam,
 En doet hem dus ten tweestrijd dagen.

“Hoe, Osman!” roept men siddrend uit!
 „Ja, (zegt zy tot de ontzette Wachten)
 „Vliegt, zegt hem Osmans opeisch aan;
 „Ik toef om hem mijn' haat te slachten.”

TWEEDE ZANG.

Alonzo, grootsch van ziel en moed,
Had nooit met zijner waard gestreden,
Eer dat hy in het oorlogsveld
Almanzor tegen was getreden.

Maar 't noodlot trof den Moorschen held:
Zijn krijgslieën waren weggevloden,
En, eenig blijft hy dapper staan,
En tart niet één, maar duizend dooden.

Alonzo ziet zijn fieren moed.
Zijn oog weêrhiel de Kristenbende,
Daar hy met vriendelijk gelaat,
Zich tot den Moorschen Veldheer wendde:

“Het is genoeg, doorluchte Held! —
“Hier kan geen wederstand u baten:
“Uw bloed waar hier vergeefs gespild,
“Alonzo wil u 't leven laten!”

„Ik leven! (roept Almanzor uit)
„Ik in uw boei nog ademhalen!
„Nee, eer ik me u gevangen geef,
„Zal 't laatste licht my hier bestralen!”

Hy

Hy spreekt, en zwaait het blank rapier:
De woede doet zijn boezem beven.

Alonzo biedt hem tweestrijd aan,
„Ja, (roept hy) een van ons zal sneven.”

Nu schieten ze op elkander toe,
Hun zwaarden treffen duizendmalen,
Voor dat een enkele druppel bloeds
Den kans der zege mag bepalen.

Ten laatste doet Alonzoos zwaard
Zijns Vijands helm aan stukken springen;
Hy echter strijdt al bloedend voort,
En niets kan zijnen moed bedwingen.

Alonzo werpt zijn zwaard ter zij',
En is tot in de ziel bewogen:
Hy reikt hem vriendelijk de hand,
En wischt zich eenen traan uit de oogen.

Almanzor slaat zijne oogen neêr,
En laat het hoofd ter aarde hangen:
Een diepe zucht ontvliedt zijn hart:
Een traan verkoelt zijn gloênde wangen.

De Kristen ziet die fiere traan,
En hoort dien zucht zijn borst ontvluchten;
Zijn boezem treurt met d'eedlen Held,
En de overwinning doet hem zuchten.

Almanzor leest in 'sSpanjaarts hart.
Het sloeg vol eedle menschenliefde:
Hy schenkt hem zijn vertrouwen gants,
En meldt hem wat het meest hem griesde.

De Veldheer hoort geroerd hem aan;
Beloofte het noodlot te verzachten
Dat hem van zijn Zaïde scheurt,
Die hooploos op heur gâ blijft wachten.

„Den Vorst (dus spreekt hy tot den Held)
„Zal ik om uw bevrijding smeeken;
„Gy zijt in geen Barbaren macht,
„Ook hoort gy hier geen veinzaart spreken.”

Nu trekt Alonzo met hem voort,
En doet hem alle zorg ontwaren;
En weet door 't vriendelijkst onthaal
Den storm zijns harts te doen bedaren.

Hy doet zijn onverwonnelling
Befcheiden voor den Koning komen,
Verwerft de vrijheid hem terstond,
En ziet zijn dankbre tranen stroomen.

Een dag, een nacht was reeds daarheen,
Sints hy in 't Spaansche leger toefde;
Zijn hart verweet hem t'elke stond,
Dat hy zijn teedre Gâ bedroefde.

Alonzo, wien zijn hart nu mint,
 Heeft zich naar 't krijgsveld weêr begeven;
 Hy, toeft de wederkomst zijns vriends,
 Om hem nog eens aan 't hart te kleven.

Hy aarzelt; maar zijn minnend hart
 Doet vriendschapsplicht voor liefde wijken;
 En 't denkbeeld van Zäides rust
 Doet gantsch zijn grootfche ziel bezwijken.

Hy neemt besluit, hy gaat. Maar hoe!
 Wat doet hem thands op nieuw vertragen? —
 Vorst Osman komt op 't onverwachtst
 Alonzo tot een tweeftrijd dagen.

Een Spaansche fchoone had haar trouw
 Aan Held Alonzo toegezworen:
 Ook Osman trachtte naar haar hand,
 Maar Osmans poging was verloren.

Nu zocht hy wraak. — Almanzor hoort
 Den naam van Osman naauwlijks melden,
 Of daadlijk wil zijn dankbaar hart
 Alonzoos weldaad hem vergelden.

Hoe, Osman, (roept hy) die verraâr,
 Die nimmer zich aan 't zwaard betrouwde,
 Maar altijd in de donkre nacht
 Op vloekbre geestbezweering bouwde!

Neen,

Neen, Kristenhelden, duldt het niet,
 Dat hy door Helfche toovervonden
 Uws dappren Veldheers moed verftrikk',
 Wien helden nooit verwinnen konden.

Bewijs my deze dienst alleen,
 Ik wil haar u met woeker lonen: —
 Schaf my Alonzoos wapendosch,
 Ik ga my zijner waard betoonen.

Hy fprak: de wachters aarzlen nog;
 Hy ziet hen aan met woede in de oogen,
 Rukt gouden arm- en knieband af,
 En zie! de wachters zijn bewogen.

Men ijlt, verſchaft hem 't Spaansch kuras:
 Hy geſpt het driftig om zijn leden;
 De zon is nog de kim niet uit,
 En hy de poort reeds uitgereden.

DERDE ZANG.

Zaïde, ontvlamd van woede en drift
 Om haars Almanzors dood te wreken,
 Beeft dat men haar ontdekken moog
 Eer zy zijn moorder kan doorſteken.

Door 't wreedste misverstand misleid,
 Gebblind door haat, uit min geboren,
 Ontmoet ze een aangebeden Gâ,
 Om hem verwoed in 't hart te boren.

Nu rent hy zwijgende op haar aan,
 En zwaait den langen Spaanschen degen;
 Zy, met de kromme Moorfsche kling,
 Vliegt hem met dolle woede tegen.

Geen slag wordt door haar afgeweerd,
 Zy wenscht hem slechts den dood te geven,
 Verlangt geen dag van morgen weêr,
 Zoo zy hem daadlijk mag zien sneven.

Almanzor, door zijn bloedverlies
 Van de aan hem eigen kracht verftoken,
 Brengt flauwer slagen toe dan ooit,
 Door 't Moorfsche wapen licht gebroken.

De krijgsmoed echter die hem blaakt,
 Met de inspraak die zijn boezem roerde:
 De zucht om 't wapen eer te doen,
 Het geen hy voor Alonzo voerde:

De haat voor Osmans schuwbre naam,
 Door zijn bestrijder aangenomen:
 Dit al verdubbelde zijn gloed;
 En beider dolheid is volkomen.

Men slaat, en knarsetandt van spijt
 Op 't misfen der gegeven flagen:
 Biedt wederzijds de borst aan 't staal,
 Om 't in elkanders borst te jagen.

Wat wreede, toomelooze drift!
 Wat woede en haat beheerscht hun zinnen!
 Beï drukken zy 't verdelgend staal
 Op 't hart dat zy zoo vurig minnen.

Zaïde werpt den fabel weg,
 Te zwaar voor vrouwelijke handen,
 En rukt den ponjaard uit de scheê,
 Om hem gewisfer aan te randen.

Nu valt zy hem verwoed in d'arm,
 Het gruwbre moordtuig opgeheven,
 En zoekt de voegfels van 't kuras
 Die 't staal een open doorgang geven.

Wat blindheid, ô ontmenschte twee!
 Gy vliegt, gy hangt elkaâr in de armen!
 Uw ademtochten vloeien saam!
 Kan niets u voor elkaâr beschermen?

Zaïde! en niets weêrhoudt uw drift? —
 Niets zegt u: 't Is uw zielsgeliefde? —
 Almanzor! gy, gevoelt gy niet
 Dat gy uw Egaâs borst doorgriefde? —

Zy, die een enklen, enklen wenk,
 Een halfontglipten zucht verftonden;
 Niet ademden dan voor elkaâr,
 En alles in elkander vonden!

Zy, de een in 's anders arm gekneld,
 Omhelzen om elkaâr te moorden!
 Verwoeden — breekt uw zwijgen slechts,
 En geeft uw' boezem lucht met woorden.

Niets meer behoeft gy, dan een naam,
 Een teêrgeliefden naam slechts te uiten,
 En ach, gy vliegt verrukt van vreugd
 Om u elkaâr aan 't hart te sluiten!

Een enkel woord, Almanzor! spreek,
 En zie uw Gade u weêrgegeven!
 Zaïde, ken uw Echtgenoot,
 Ras doet verdoolde min hem sneven!

Vergeefs! de woede blindt hun 't oog;
 Verdooft in 't hart het teêrst gevoelen.
 Zaïdes hart, steeds meer verwoed,
 Blijft steeds Almanzors dood bedoelen.

Reeds heeft zy andermaal het staal
 Almanzor door de borst gestoken,
 „Nu, sterf, Barbaar! en weet (roept ze uit)
 „Zaïde heeft haar Gâ gewroken!”

“Za-

“Zaïde! — gy, mijne Echtvriendin!”
 Dus roept hy; — gilt, — en stort daar neder,
 En, met het vallen van 't helmet,
 Kent zy haar dierbren Egâ weder.

Verbleekt, en spraakloos als de Held,
 Blijft ze op zijne open wonden staren:
 Geen traan ontvloeit haar gapend oog,
 Geen zucht verlicht haar zielsbezwaren.

En hy, ontfluit het flauw gezicht;
 Voelt door haar rouw zich 't hart verscheuren;
 Blikt met een smachtend oog haar aan,
 En ziet haar fletse wang verkleuren.

Nog eens vindt hy den adem weêr,
 En spreekt: “Zaïde, 'k laat het leven!
 “Maar ach, ik wijt mijn dood u niet:
 “Blijf, blijf gy op mijn bede leven!

“Die dierbre hand, met bloed besproeid,
 “Is zuiver als uw schuldloos harte:
 “De dolk der wraak, door u gevoerd,
 “Had niets dat uwen Echtvriend smartte!

“Dees doodwond was de teêrste blijk
 “Hoe zeer gy uw Almanzor minde.
 “'k Bezwijk, — Ach, wist gy, dierbre Gâ,
 “Hoe zalig ik dees doodfnik vinde!”

Nu sterft hy — en Zaïde zwijmt —
Herleeft, en kuscht zijn koude lippen,
En voelt met dezen jongsten kus,
Den adem aan haar borst ontglippen.

1796—1799.

K.

DES MINNAARS GEEST.

Daar kwam een Geest voor Grietjens deur,
Met akelig gegil :

Hy trok en rammelde aan den klink ;
Maar zy , zy hield zich stil.

„Is 't Vader Henrik die daar klopt ,
„Of Broeder William ?
„Of is 't mijn trouwe Frederik ,
„Die versch uit Schotland kwam ?”

„*Het is uw Vader Henrik niet ,*
„*Noch Broeder William :*
„*Maar 't is uw trouwe Frederik ,*
„*Die versch uit Schotland kwam.*

„*Maar hoor my , dierbre Margareet ,*
„*En wijs my zoo niet af.*
„*Geef my mijn woord en trouw te rug ,*
„*Die ik u voormaals gaf.*”

„Uw woord en trouw geef ik niet weêr ,
„(Nooit wordt my die ontruk!)
„Eer dat gy in mijn kamer kooft ,
„En my de lippen drukt.”

„Indien ik in uw kamer trad,
 „Gy zwijmdet van den schrik,
 „En naderde ik uw frisfchen mond,
 „Gy wierdt een Geest als ik.

„Neen, hoor my, dierbre Margareet,
 „En wijs my zoo niet af.
 „Geef my mijn woord en trouw te rug,
 „Die ik u voormaals gaf!”

„Uw woord en trouw geef ik niet weér,
 „(Nooit wordt my die ontruk!)
 „Eer dat gy me in uw graffteê voert,
 „En in uw armen drukt.”

„Mijn beenders liggen wijd van hier,
 „Aan 't uiterst van de kust:
 „En 't is mijn geest-alleen, Margreet,
 „Die tot u vliedt om rust.”

Zy steekt haar blanke hand hem toe,
 Zich-zelve naauw bewust:
 „Zie daar uw woord en trouw weêrom!
 „God geev uw ziel nu rust!” —

Zy neemt haar zijden tabbaart op,
 En speldt hem by malkaâr,
 En wandelt heel de lange nacht
 Heur dooden minnaar naar. —

„Ach!

„Ach! is er aan uw hoofd geen plaats?
 „Geen plaatsjen aan uw zij?
 „Geen plaatsjen, hoe gering, mijn Lief?
 „Zoo ja, zoo geef het my!”

„*Daar is geen plaatsjen aan mijn hoofd,*
 „*Waar ik eer. Liefste breng'.*
 „*Geen plaatsjen aan mijn zij', Margreet!*
 „*Mijn doodkist is zoo eng.*”

Met kraaide daar de Dorpsteêhaan,
 En scheidde zich de lucht.
 „'t Is tijd, 't is tijd, mijn Margareet,
 „*Dat ik den schemer vlucht.*”

Hy spreekt, en met een hol gehuil,
 Of alles zou vergaan,
 Verdween hy in een wolk van damp,
 En liet het Meisjen staan.

„ô Toef, mijn Dierbre (roept zy), toef!
 „Keer tot mijne armen weêr!”
 Haar wang verbleekt, haar oog verschiet,
 En zielloos zijgt zy neêr.

1799.

B.

Naar een oud Engelsch Handschrift: *the Lover's Ghost*, meestal overeenstemmende met *Sweet Williams Ghost*, in Percys *Ancient Poëtry*.

MOLLYS DROOM.

Een flaauwe straal der bleeke maan
Verzilverde den top der boomen,
En speelde op 't zachtjens vlietend nat
Van Lifsijs kristallijnen stroomen.

Daar lei zich Molly neêr ter rust,
Met hangend hoofd en weenende oogen:
Haar Sandy (ach!) was verr' verreisd,
En, met hem, al haar heil vervlogen.

Haar boezem kende rust noch duur:
„Ach, waar my Sandy weêrgegeven!”
Zoo zucht zy, als ze op 't onverwachtst
Heur Sandy voor haar oog ziet zweven!

Maar ach! niet minlijk als voorheen:
Zijn oog was hol, en bleek zijn kaken;
En siddrend treedt hy voor zijn bruid,
Om haar zÿn lot bekend te maken!

“ô Mol-

“ô Molly, dierbre, ik rust in 't stof,
“Daar waar geen oog my na kan speuren:
“Ik slaap in 't diepst van d'Oceaan:
“Staak, (sprak hy) staak uw vruchtloos treuren.

“Drie dagen blies de stormwind fel,
“En de afgrond grijsde ons ijslijk tegen:
“Den vierden ging ons schip te grond,
“Toen heeft uw Sandy rust verkregen.

“Die zelfde dag rukte ons van een,
“Die ons voor eeuwig moest vereenen.
“Maar 'k minde u tot mijn laatsten snik;
“Dus, Molly, staak uw vruchtloos weenen.

“Maar, dierbre maagd, houd u gereed:
“Wy zullen haast te samen wezen
“In 't zalig oord, waar zuivre min
“Geen eind of scheiding heeft te vreezen!”

Hy spreekt: de haan verkondt den dag.
Ze ontfluit het oog: hy is verdwenen:
Maar zachtjens fluistert nog zijn stem:
“ô Teedre Molly! staak uw weenen!”

ECHTE LIEFDE.

ZANGSTUKJEN.

Uit verscheiden bron ontsproten,
Doch vereenigd saamgevloten
Tot een onverdeelbaar vocht,
Vloeien, stroomen, kronklen, zwieren,
Twee rivieren
In gemeenen loop en bocht.

Maar in dit vereenigd vlieten,
Daar zy door 't gebergte schieten,
Deelt een rots heur stroom in twee:
Zijn ze nu niet afgescheiden?
Neen, geen druppel stort in zee,
Of hy is een deel van beiden,
En voert beider wezen meê.

Laat geweld hun loop verfteuren!
Laat het bed en oevers scheuren!
Eenmaal werden zy tot een.
Waar zy de armen henen strekken,
Waar zy trekken,
Lot en wezen blijft gemeen.

Zoo, zoo zijt gy, Echtelingen,
Wie de ware gloed doordringen,
Wie hy samen smelten mocht!
Niets dat u van één kan rukken,
Tot eenē enkle ziel gewrocht!
Valt de Wareld ook in stukken,
Eeuwig blijft gy saamverknocht.

1803.

B.

HOUWELYCX-PRENT

DOOR

JACOB CATS.

(Uit een oud Handschrift, onlangs gevonden.)

'k Was lestmaal by een Alchymist
Die juyft gheen gout te maken wist,
Maar efter des al niet te min
Hy dreef sijn conste met ghewin,
En was een Grijsaert van verstant,
Ghelijck ickt metter daet bevant.

Daer sag ick hoe een brandent vuer,
Daer sag ick hoe een vinnig suer,
Daer sag ick hoe een bytent sout
Dat alle dingh in wesen hout,
Daer sag ick hoe ick weet niet wat,
Dat dienstigh is te zijn ghevat,
Oock d'allerhartste stof ontbint
Van die men in het aartrijck vint.
Daer sag ick hoe de sijne gheeft,
Daer sag ick hoe de beste keeft,
Door hevig vyer en harden dwangh
Ghedreven wort door pijp of slangh,

So datter in 't ghestoockte glas
Niet overblijft als enckel afch.
Daar sag ick, met een woort gheseyt,
Des werrelts roem en ydelheyt.

Maar 't gheen 'er boven al de rest
Myn oogh en aendacht hiel ghevest,
En datter boven alle dinck
My aen de diepste siele ghinck,
Dat was dat ick 'er koper sag,
Dat in een soort van water lag;
Een nat van wonder vreemden aert,
Dat weerdigh is te zijn verklaert.
Een nat, bysonder van natuer,
Doordrongen van salpeterfuer,
En dat men als een felle loog
Uit groene roeft van koper toog:
Een nat, so helder en so klaer,
Als of het suyver water waar.

Sohaest dit nat het koper voelt,
So fiet men dat 'et draeyt en woelt;
Het leckt, het kuft, het knaegt, het bijt,
En grijpt 'et aen van alle sijd';
Het koockt, het siedt, het ruifcht, het raeft,
Het bruyfcht, het bobbelt, schuymt en blaest;
Het schijnt, het raeckt in beetten gloet,
Niet anders als het jeugdigh bloet
Dat van de minnekortf' gheraeckt,
In jongh ghesel of vryfter blacckt.

Het koper, vinnigh aenghetast,
 Al issen vry een rouwe gast,
 Verhit sich mede van dien brant,
 Die doordringt tot sijn inghewant,
 Verliest de hartheyt van sijn soort,
 Verliest 'et al wat hem behoort,
 En lost sich in het water op,
 En maeckt 'et tot een groene sop,
 Die, nu met sijn metael vereent,
 Daer kleur en swaerte van ontleent.

Sie, sprack ick, dat 's den rechten aert
 Hoe dat de jonckheyt dient ghepaert!
 Siedaer de lessen van de Trou:
 Siedaer den plicht van man en vrou!
 Indien ghy op dit voorbeelt siet,
 Het koper hout sijn wesen niet,
 Het nat en blijft niet als het waer,
 Maer beyden vloeyen in malckaer,
 En nemen wesen en bestaen
 Volkomen van den ander aen.
 Indien 'et naer mijn meeningh ginck,
 Ick toonde dit den Jonghelink,
 Ick toonde dit de jonghe Maegt
 Die van een Jonckman wort ghevraegt,
 Opdat sy in den Echtenstant
 Niet maer en trouwen metter hand,
 Niet maer en trouwen metten mont,
 Maer even tot haar diepsten gront,

Voor heyl en droefheyt, vreught en pijn,
Te famen een en eenigh zijn.

De man die stont een wyl bedeeft,
En loeg en peynsde metten geest,
Als had' ick in onwetenthey
Hier vry wat al te breet gheweet.
Ten leste, na een kort beraên,
So quam de Grysaert naest my staen.

Ghy foeckt hier, sprack hy, wel te recht
Het juyfste voorbeelt van den Echt.
Ghy liet 'er in, hoe man en vrou
Te famensmelten door de Trou.
Maer kom, ick zal u bovendien
Nogh vry yets meeders laten sien.

Nu nam de man het groene nat,
Hetgheen het koper in sich had',
Dat mengfel van volmaeckte Trou,
Dat voorbeelt voor een man en vrou,
En smeet er met een sturen sin
Een blancke plaet van silver in.
Maar hoe verwondert sag ick toe!
Het ginck my ick en weet niet hoe;
My docht, mijn aensicht kreeg een blos:
Het water liet het koper los,
Het scheyd' sich af van dien ghemael,
Het scheyd' sich af van sijn metael,
En liet het sincken naer den gront
Alwaer ickt als een poeder vont,

En, als het defen had ghedaen,
So hingh het nu het silver aen.

Daer lag het koper nu als doot,
Van lichaam, kleur en glans ontbloot;
Daer lag 'et als een nietig fant,
Berooft van wezen en verbant;
Geen koper meer, maer enckel aerd',
Die geeft noch lijf en had' bewaert.
En DAT, waermeê het sich verbont,
Dat al sijn gansche kracht verflont,
Dat vocht, dat voert nu in sijn schoot
Een nieuwen rijcken Echtgenoot.

O! Riep ick doe, o valsche schijn!
En zou dit Echte liefde zijn?

B.

HET GELUK.

Opperst doelwit van al 't pogen,
Van al 't menschelijk gewroet,
Spreek, Geluk, waar is uw woonplaats?
Zeg ons, waar m' u zoeken moet? —
Gy, die onder duizend namen
Door den sterv'ling wordt bejaagd,
Die, naar ijders aart en driften,
Duizend vreemde toofels draagt,
Zijt ge, als Iris schoone kleuren,
Slechts een heerelijke schijn?
Zoudt gy waarlijk op deeze aarde
Slechts eene ijd'le schaduw zijn?
Heerschezucht zoekt u op den zetel
Van een' glibberigen thron,
Rekent slechts het hoofd gelukkig
Dat geprangd wordt door een kroon;
Streeft verwoed met reuzenstappen,
Daar zy recht noch plicht ontziet,
Over 't rookend puin van steden
Door een bloedzee naar 't gebied;

Griipt vol ijverig verlangen
 Den zoo fel begeerden staf,
 En vindt straks in die bezitting
 Niets dan haar verdiende straf;
 Nauw'lijks op den throon gevestigd,
 Waant zy dat ze u in 't verschiet
 By het ned'rig boerenhutjen
 Stooreloos gezeten ziet. —
 Glorie, Eerzucht, zoekt uw woonplaats
 By de roembazuin der Faam,
 Denkt het hoogst geluk gevestigd
 In een' wijdvermaarden naam;
 Zoekt in d'ijz'ren oogst haar doelwit
 Op God Mavors oorlogsveld;
 Kroont haar slaven met lauwrieren;
 Maakt een' moorder tot een' held;
 Offert rust, genot, en vrede,
 Ja! te vaak het levenslicht,
 Voor uw' schitterenden weêrschijn
 Die haar schemert in 't gezicht.
 Om by 't nageslacht te leven,
 Zou hare onbezuisde hand
 Met vermaak Ephesens Tempel
 Weêr vernielen door den brand.
 Maar de lasterzucht, jaloersheid,
 Nijd, die aan die lauw'ren knaagt,
 Toont dat Ridderlint of eerkrans
 't Waar geluk niet met zig draagt. —

Gouddorst stapelt schat op schatten,
 Rekent rijkdom 't zaligst goed;
 Waant dat ze u in Perus mijnen,
 Of Golconda zoeken moet;
 Roemt het dwingende vermogen,
 De onweêrstreefb're kracht van 't geld;
 Vraagt, of, waar de rijkdom zetelt
 Het Geluk hem niet verzelt?
 Wat weêrstaat 'er aan zijn invloed?
 Wat is niet voor 't goud gedwee? —
 Kan het ons niet zelfs geleiden
 In den schoot van Danaë? —
 Ja. — Maar ach! gekocht genoeg
 Schijnvreugd, en betaald genot!
 IJdle, valsche schim van wellust,
 Die, met wie haar aangrijpt, spot!
 Zorg, bezittings gezellinne,
 Gaat met Rijkdom hand aan hand.
 Vrees en kommier strooien doornen
 In 't vergulde ledikant:
 Gierigheid, wier oog, wier wezen
 De angst van 't hart genoegzaam toont,
 Leert ons, dat het waar genoeg
 In geen' ijz'ren kisten woont. —
 Neen! maar ik! ik heb 't gevonden!
 Roept dees vriend van Epicuur:
 't Waar Geluk is 't gretig volgen
 Van de lusten der Natuur.

Waartoe schonk zy ons de zinnen,
 Waartoe ons gevoel en smaak,
 Dan om ijd'rig zig te domp'len
 In een zee van 't zoetst vermaak?
 Waarom gaf zy zulke geuren
 Aan het heerlijk druiven-nat,
 Zoo zy voor 't geluk van 't menschdom
 't Daar niet toe verordend had?
 Waarom heeft de kracht van schoonheid
 Immer 't sterflijk hart verrukt?
 Waar toe bloeit het rozenknopjen,
 Zoo geen dartle hand het plukt?
 Weet, dat in 't voldoen der lusten
 't Zaligst goed gevestigd is.
 Ja! 't Geluk woonde in de tempels
 Van het weeldrig Sybaris. —
 Dwaas! schreeuwt straks, die stroeve Wijsgeer,
 Die op 't Cynisch voetspoor treedt,
 (Daar de Hoogmoed door de scheuren
 Prijkt van zijn versleten kleed)
 Dwaas, de zoete wellustbeker
 Is gemengd met wreed venijn!
 Zacht en geurig is de voorproef,
 Bitter zal de nasmaak zijn.
 Onder 't purperkleed van weelde
 Schuilt, helaas! het bleek verdriet:
 Ras yerwelkt het rozenknopjen,
 Maar de dorens sterven niet. —

Hy, die alles kan verachten,
 Kent geen kommer, leed, of druk;
 Hy heeft niets, heeft niemand noodig;
 Smaakt alleen het waar Geluk,
 Ongevoelig, onbeweegbaar,
 Staat des Wijsgeers kalm gemoed,
 Als de rots; die duizend kielen
 Ziet verbrijz'len aan haar' voet.
 Leer 't van onzen grooten Meester,
 Die, gelukkig in zijn ton,
 Niets van Alexander eischte,
 Dan het vrij genot der zon. —
 Hoe, zou dan 't Geluk slechts wonen
 In 't versteend onkwetsbaar hart?
 Kan hy waar genoeg voelen,
 Die nooit vatbaar was voor smart? —
 Neen, sprak Damon, 't kan niet wezen;
 De een en de ander dwaalt van 't spoor:
 't Is door 't al te verr' te zoeken,
 Dat men 't ware pad verloor.
 'k Gruw voor heerschzucht, 'k zoek geen schatten,
 'k Min geen glorie, 'k wil de les
 Van geen' Epicurus volgen,
 Veel min van Diogenes;
 'k Zoek 't Geluk slechts in 't bezitten
 Van een trouwe gezellin;
 Ja! 't Geluk woont op de altaren
 Van de zuiv're huw'lijks-min;

Daar, ja daar, wil ik het vinden!

Ach! wat is mijn hart verrukt,

Als mijn Phyllis me in haar armen,

Aan haar' kuifchen boezem drukt.

Haar genot zal mijn vermaak zijn,

Hare vrolijkheid mijn vreugd;

Effen, als een helder beekjen,

Zal de snelle stroom der jeugd

Lieflijk voor ons henen kabb'len,

En, wordt onze zonnenschijn

Voor een oogenblik beneveld,

Zy zal straks mijn toevlugt zijn.

Verr' van Waereldsche vermaken,

Vinden we in ons welig kroost,

In 't gezelschap onzer kind'ren

En genot en zoeten troost.

En als ons de grijsheid nadert,

Dat ons slechts één zelfde slag,

Als Philémon met zijn Baucis,

Uit deez' Waereld rukken mag! —

Zoo sprak Damon: schoone Phyllis

Schenkt hem straks haar hand en trouw.

Ras verdween 't verguld vooruitzicht:

Schoone Phyllis was een vrouw.

Phyllis kon zig niet begraven

In 't gezelschap van een' man;

Vond den tijd der Jeugd te kost'lijk

Voor een zoo belach'lijk plan.

't Roemen, 't prijzen van haar schoonheid
 Was verrukkend voor 't gehoor,
 Maar 't gejang van kleine kinders
 Onverdraag'lijk in haar oor;
 En dat held're klare beekjen
 Wierd een stroom, die klat'rend snort,
 Door 't geweld der onweêrvlagen
 Schuimend van 't gebergt' gestort.
 Damon moest zijn lot wel lijden,
 Zuchtte, en ondervond te spâ
 Dat men op geen heil moet reekenen
 Als het afhangt van een' Gâ. —
 Dus had Cléon 't eer begrepen,
 Nimmer zocht hy naar 't Geluk,
 Naar de minste vergenoeging,
 Onder 't lastig huw'lijksjuk.
 Welk een dwaasheid voor zyn leven
 Zig te binden aan een vrouw! —
 Neen voorwaar! — al ware ik zeker
 Van haar goedheid, van haar trouw,
 Welk een' poel van zorg en plichten
 Springt men niet gewillig in?
 Moet men voor geen kinders zorgen?
 Voor geen welvaart van 't gezin?
 En — waar vindt men dan die Phenix
 Onder 't bijster klein getal? —
 Zeker die daarop durft hopen
 Hangt zijn heil aan 't bloot geval.

Cléon dacht zig al gelukkig,
 Volgde 't vlindertje op het spoor;
 Vloog van 't eene bloempje op 't and're,
 Bragt zijn prilste jeugd dus door:
 Maar: hoe ras wierd niet de vlinder
 Tot een' naren worm verneêrd!
 Nietig, in het stof vertreden,
 Waar geen oogwenk zig naar keert. —
 Cléon vond, al vroeg, ontnugterd,
 Dat en podegra en jicht
 Ras die vrienden doen vervliegen,
 Die noch eer verbindt noch plicht;
 En zijn ledig hart gevoelde,
 Dat, wie voor zig zelf slechts leeft,
 Nooit van vrouw- of kinderzorgen
 Heul en troost te wagten heeft. —
 Lycidas had all' de paden
 Reeds bewandeld naar 't Geluk;
 Vond in rijkdom, eer, en aanzien
 Niets dan kwelling, last, en druk.
 Hy, wien 't klatergoud der Waereld,
 't Schijngenot ten duursten stond;
 Die, na hartevrienden zoekend,
 Niets dan tafelvrienden vond,
 Lycidas denkt Hooffsche zeden,
 Stadgewoel, een lastig pak,
 Hoopt in 't eind 't Geluk te vinden
 Onder 't ned'rig rieten dak.

O! hoe zalig zal mijn lot zijn,
 Welk een heil is my bereid!
 Ja! 't Geluk paart onder 't stulpjen
 Zig met zuiv're onnozelheid. —
 Vrolijk trekt hy naar zijn' landhoef;
 Waant, met Thompson in de hand,
 't Zoet Arcadisch Herdersleven
 Reeds te leiden op het land.
 Hoe is Lycidas bedrogen,
 Als hem de ondervinding toont,
 Dat dit zoet gelukkig leven
 Slechts in 't brein der Dichtren woont,
 Als hy niets dan ruwe kinkels,
 Lompe slegte deernen vond
 Waar hy Corydons verwagte
 Van den echt Thesfaalschen grond!
 Neen: de Sterv'ling is geschapen
 Overal van 't zelfde stof;
 De ondeugd mist alleen in 't stulpje
 't Blinkende vernis van 't Hof;
 Overal heerscht nijd, jaloersheid,
 Zorgen, kommer, en verdriet;
 En de blixem treft paleizen,
 Maar hy spaart het hutje niet. —
 Hoe! is dan geen stand in 't leven
 Ooit met waar Geluk verzeld?
 Is 't Geluk dan van deze Aarde
 Met Astréa weggesfeld? —

Neen.

Neen. — Schoon niemand 't hoogst genoeg,
 't Ware heil, 't welzaligst goed,
 In deeze ondermaansche Waereld,
 Op deez' Aardbol zoeken moet,
 Echter vindt men hier beneden
 't Zoetst genot, de oprechtste vreugd;
 't Aardsch Geluk is vast gevestigd
 By TEVREDENHEID, en DEUGD. —
 Deugd, in hutten en op thronen,
 Voelt, wen 't hart zig zelf voldoet,
 Die verheffing, die vervoering,
 Die verrukking in 't gemoed,
 Die geen duizend vleijerstongen,
 Die de schoonste zegenpraal,
 Ja! die geen vergoding schenken,
 Noch geen beelden van metaal,
 Wen 't geweten, steeds ontembaar,
 Ons aan 't wroegend harte knaagt,
 En zijn donder-stem doet hooren;
 Die berouw, noch tyd verjaagt. —
 Aristides was gelukkig
 Toen hy zelf zijn bandoem schreef;
 Daar, schoon Rome voor hem knielde,
 -Cezar ongelukkig bleef. —
 Hy, die zuiver van geweten,
 Die, te vreden met zijn' staat,
 Zich door dwazen lust naar beter,
 Niet (te dol!) versling'ren laat;

Die bezeit dat all' 't gefchapen
 Niet beftaat voor hem alleen;
 Dat een onheil, fchoon hem grievend',
 't Nut kan zijn van 't algemeen;
 Zal 't Geluk, 't geen 't ijdel pogen
 Van den dwaas, die 't najaagt, tart,
 Daar 't zig neêrzet in zijn woning,
 Vrolijk drukken aan zijn hart.

1798.

**

*

JONKER BRAND VAN WIJK.

Laatst strookte Jonker Brand van Wijk
Zijn schimmel met de hand:
Met één kwam daar een Jonkvrouw aan,
De schoonste van het land.

*Goén dag (dus sprak zy), Jonker Brand!
Ach, zie eens wat my schort!
Mijn bouwen was my eerst te lang,
Nu is hy my te kort. —*

*Ik draag een wichtjen onder 't hart,
Het woelt my door het lijf:
Mijn gordel was my eerst te wijd,
Nu klemt hy my te stijf. —*

„Indien dat kind het mijne waar,
„Gelijk gy my vertelt;
„Zoo schonk ik u mijn halve Land,
„En nog een huis vol geld. —

„Indien dat kind het mijne waar,
„En ik daar zeker van;
„Zoo schonk ik u mijn gantsche Land,
„Met Heerenrecht en ban.” —

*Veel liever had ik eenen kus,
Mijn Jonker, van uw mond,
Dan heel het halve Land van Waas,
Met honderdduizend' pond. —*

*Veel liever had ik van uw mond
Één vriendelijken lach,
Dan heel het gansche Land van Waas,
Met Rechtsdwang en gezag. —*

„Op morgen, Klare, moet ik voort,
„Hier schrikbaar verr' van daan:
„En 't schoonste meisje dat er leeft,
„Moet met my derwaart gaan.” —

*Al ben ik 't schoonste meisjes niet,
Neem echter, neem my meê,
En laat my slechts uw Voetknaap zijn,
Zoo hou ik my te vreê. —*

„Zoo gy mijn Voetknaap wezen zult,
„En doen mijn paard gerijf,
„Zoo moet uw tabberd afgesneên,
„Een spanbreed onder 't lijf. —

„Zoo moet uw blonde hairlok af,
„Een duimbreed boven 't oog;
„En dan kunt gy mijn Voetknaap zijn,
„Zoo lang ik het gedoog.”

JONKER BRAND VAN WIJK.

De dag ging om; de nacht verftreek,
 En 't licht begroette de aard:
 De Jonkvrouw houdt den ftegelreep,
 En hy, hy klimt te paard. —

De Jonker reed den gantschen dag;
 Zy liep er blootsvoets by;
 En nog had hy het woord te goed:
 Kom, zit wat op, en rij.

De Jonker reed den gantschen dag,
 En liet haar blootsvoets gaan;
 En nog had hy het woord te goed:
 Kom, doe uw fchoenen aan. —

Rijd zachtjens, Jonker (riep de Maagd)!
Mijn lichaam krimpt van fmart.
Het wichtjen dat ik van u draag,
Bezwijkt my onder 't hart. —

„Beschouwt gy (fprak hy) gindschen ftroom,
 „Die door den heirweg fchiet?” —
Ten minfte fpaar mijn zwanger lijf,
En fchoon my van den vliet. —

Dus fprak zy met een lonkend oog,
 Waarin een traantjen glom. —
 De Jonker geeft het paard de fpoor,
 En zwijgt, en ziet niet om. —

Nu kwamen ze aan den oeverkant:

Hy zette 't door den vloed.

ó *Hemel!* (riep zy), *sta my by,*

Indien ik zwemmen moet! —

Het water hief haar 't kleed omhoog,

En ging haar tot de kin:

De Jonker zag heur angst en nood,

Maar hield zijn draf niet in. —

En als zy door het water was,

En weder by hem stond:

„Zie toe (dus sprak hy), Klare, zie!

„Daar zijdwaart rijst de grond!

„Befchouwt gy daar dat gulden dak,

„Daar, waar de Zon op stuit?

„Een tiental Juffers houdt daar feest:

„De schoonste wordt mijn Bruid.” —

Ik zie dat dak, ó Jonker Brand,

Dat, waar de Zon op stuit.

God geef zijn zegen over u,

En uw geliefde Bruid!

Een tiental Juffers hield daar feest,

En vierde daar een Bal:

Maar, Klara, schooner dan die tien,

Bracht 'sJonkers paard op stal.

JONKER BRAND VAN WIJK.

Een tiental Juffers hield daar feest,
 En speelde met de klos:
 Maar Klare, schooner dan zy al,
 Gaf voeder aan het ros. —

Des Jonkers Zuster sprak hem aan:
 “Wel, Jonker Brand van Wijk!
 “Wat schooner Voetknaap hebt gy daar!
 “Nooit zag ik zijns gelijk.

“Zijn kleed is wat te hoog gegord,
 “Zijn lijf wat opgezet:
 “Maar 'k gunde hein, met al mijn hart,
 ! “Een plaatsjen in mijn bed.“

„Geen slechte Voetknaap, zoo als hy,
 „Die rent door dun en dik,
 „Zou passen in een Jonkvrouws bed,
 „Met voeten, vuil van slijk.

„Veel beter voegt het zulk een' knaap;
 „Met slijb en stof bemorst,
 „Te zitten by het keukenvuur;
 „Te knaauwen op een korst.” —

Nu had men 't avondmaal gehad,
 En alles lei zich neêr.
 Nu riep hy: „Voetknaap, koom eens hier,
 „En hoor wat ik begeer!

„Ga henen naar de naaste stad,
 „En kruis de straten rond,
 „En zoek my daar een meisjen uit,
 „Met frische wang en mond.

„En zoek my die ten byslaap uit,
 „En breng haar in mijn bed: —
 „Maar draag haar in uw arm langs straat,
 „Dat zy heur voet niet smett'." —

De schoone wandelt naar de stad,
 En kruist door straat aan straat;
 En zoekt het schoonste meisjen uit,
 Dat zich ontdekken laat.

Zy zoekt hem dit ten byslaap uit,
 En voert het in zijn bed;
 En draagt het in haar arm daar heen,
 Dat zy den voet niet smet. —

*Vergun my thands, ó Jonker Brand,
 Wat bedstroo aan uw voet!
 ó Geef my daar een luttel plaats,
 Eer ik bezwijken moet. —*

Hy gunde 't haar; zy lei zich neêr,
 Zich moê en machtloos neêr.
 Nu ging de nacht allengskens om,
 En riep den ochtend weêr.

JONKER BRAND VAN WIJK.

„Rijs (riep hy), Voetknaap! rijs, rijs op,
 „En voeder mijn genet!
 „Geef hooi en haver aan het beest,
 „En luier niet in 't bed!” —

De schoone rijst wilvaardig op,
 En doet wat hy beval;
 Geeft hooi en haver aan het beest,
 En reinigt tuig en stal.

Zy leunt zich zuchtend aan de ruif,
 En schreeuwt en gilt het uit,
 En kromt het lichaam van de pijn,
 Waarmeê het zich ontsluit.

De droeve jammert hier en schreit,
 Van allen heul ontbloot:
 Niets speurt zy dan een scheurend wee;
 Niets wacht zy dan de dood.

Des Jonkers Moeder hoort haar stem,
 En wordt van angst bekneld.
 „Rijs op (dus roept zy), Jonker Brand!
 „Wat is daar voor geweld!

„Daar 's wis een Nachtgeest in uw stal;
 „Die maakt een vreemd gerucht:
 „Of 't is een Vrouw in barensnood,
 „Die naar verlossing zucht.” —

De Jonker gaf zich uit zijn bed,
 En trok zijn nachtrok aan,
 En sloeg een sluier om zijn lijf,
 Om naar den stal te gaan.

En als hy voor de staldeur kwam,
 Zoo stond hy stom en stil,
 En hoorde straks een zacht geschrei,
 Na 't aakligst doodsgegil.

Sus (riep zy)! *fus, onnoozel Wicht,*
Mijn hart zoo dier en waard!
Ach! dat uw Vader Koning waar!
Uw Moeder onder de aard! —

Meer wilde zy; meer kon zy niet,
 En nokkend breekt zy af:
Ach! dat uw Vader Koning waar!
Uw Moeder in het graf!

Nu geeft een vloed van tranen lucht
 Aan 't overkropt gemoed:
 En hy, hy ziet het aan, treedt toe,
 En stort zich aan heur voet.

„ô Klaag niet, dierbre (barst hy los)!
 „Uw weedom heeft thands uit.
 „Ontfang dees ring ten huwlijkspand,
 „En wees mijne echte Bruid!”

ELMIRE.

ROMANCE.

Het ruischend beekjen vloeide zacht,
Met zuizend murmlen, langs zijn zoomen:
Het Maanlicht speelde in zilvren glans
Op 't lisplend loof der popelboomen.

Het was in 't uur van middernacht;
Geen Zéfir die de lucht beroerde,
Als wanhoop en een rustloos hart,
Elmire naar dees schuilplaats voerde.

Daar dwaalde zy vertwijflend voort,
Nu zachtjens, dan met snelle schreden:
Nu hief zy 't kwijnend oog omhoog,
Dan sloeg zy 't weenend naar beneden!

Steeds riep zy haar' Abdallah toe,
Den minnaar, die haar had begeben.
Helaas, Abdallah was niet meer:
Hem bracht haars Vaders hand om 't leven!

Steeds

Steeds waande zy hem weêr te zien,
En vloog om hem in d'arm te zinken;
Dan merkte zy het zelfbedrog,
En 't beekjen moest haar tranen drinken.

Ach, tranen, die den boezemgloed
Met ongelijkbre wellust koelen,
En duizend zuchten glippen doen,
Die in dien engen boezem woelen.

Abdallah was die tranen waard:
Hy stierf, het offer van de liefde:
Uw oog, Elmire, schoot de schicht
Die 's Jonglings jeugdig hart doorgriefde.

't Was lang zijn dierbaarst heil op aard,
Voor zijn Elmire alleen te leven:
Ach, 't lot had hem geen Vorstenstaat,
Maar 't zachtst, gevoeligst hart gegeven.

En zy, Elmire kon met recht
Zich van een Koningsftam beroemen,
Maar wenschte hem gelijk te zijn,
Op dat zy hem haar Gâ mocht noemen.

Zy bad hem aan, en zocht vergeefs
Haar drift een' Vader te verheelen,
Wien niets, dan weitsche stand en schat,
Het onverzadigd hart kon streelen.

Hy speurt de drift die haar verteert,
 En dringt om haar geheim te hooren:
 Zy bloost, zy stamelt, siddert, weent,
 En — noemt zijn naam, en — is verloren!

„Onteert gy dus mijn Vorstlijk bloed,”
 Dus barst hy uit, met woede in de oogen:
 „Vermeetele, spreek, wat heeft uw hart
 „Tot zulk een lage drift bewogen?”

„Hy, arm, en onbedeeld van rang!
 „Elmire, dus mijne eer te krenken!
 „ô Zoo gy siddert voor mijn vloek,
 „Beef, aan dien snoodaart meer te denken.”

Nu scheurt hy uit haar arm zich los,
 En doet haar in 't paleis bewaken;
 En wendt de wreedste poging aan,
 Om haar heur min tot straf te maken.

Abdallah doemt zijn wreede haat
 In 't duister kerkerhol te kwijnen;
 Waar niet een enkele straal van hoop
 Zijn minnend harte blijft beschijnen.

Ach, scheur het hart den boezem uit,
 Gy, wreedtaart, wien dit is gegeven;
 Maar scheur geen minnend paar van één,
 Die niet dan voor elkander leven!

(Der schoone hing het hoofd ter aard';
Haar ooggeflonker was verdwenen:

Zoo straalt de ster aan 's Hemels trans
Door duistere regenwolken henen.

Maar was haar schoon gelaat verbleekt,
Was 't lieflijkst blaauwend oog ontluisterd;
Nog had ze een hart, ten spijt van 't lot,
Aan haar Abdallahs hart gekluisterd.

De Vader heeft op 't denkbeeld-zelf,
Dat zy den Jongling blijft beminnen;
En waagt den doodelijksten stap,
Haar hart in zijn belang te winnen.

De Wreedaart komt met weenend oog
In 't rustvertrek der schoone streven,
En roept: „Elmire, ik treur met u:
„Abdallah — is niet meer in 't leven.”

Zy hoort: zy gilt: haar mond verbleekt:
Gevoelloos zijgt zy voor hem neder:

De Grijsaart staart haar siddrend aan,
En roept haar tot het leven weder.

ô Ja, de tedere ademt weêr,
Maar woedend staart zy op den grijzen,
En lacht hem schrikbaar gillend toe,
En doet zijn hair te berge rijzen.

„Abdallah! (dus spreekt zy hem aan)
 „Abdallah! dierbre, treê niet nader.
 „Beef, sidder met my voor zijn vloek,
 „Den vloek van een ontmenschten Vader!

„Abdallah! — ach, bemin my steeds;
 „Maar laat mijn Vader 't niet bemerken:
 „Zijn haat vervolgde ons overal,
 „En zou ons beider dood bewerken!

„Abdallah! — luister, hoe hy raast! —
 „Hoe dondert my zijn stem in de ooren!
 „Mijn Vader, ach, wat zijt gy streng!
 „Heeft dan Elmire uw hart verloren?” —

“Mijn kind...” dit woord ontschiet nog naauw
 Des Grijsaarts stamelende lippen,
 Of 't schein als woû haar bange ziel
 De naauwbeklemde borst ontglippen.

Zy staart met angstvol oog hem aan,
 En vliedt met sidring voor zijn blikken;
 Roept woedend haar Abdallah weêr,
 En schijnt in 't nokkend wee te stikken.

Ze ontkoomt haars wachters wakend oog,
 Om zich naar 't eenzaam bosch te geven:
 Daar schein ze, in 't sneeuw wit golvend kleeid,
 Als Engel heen en weêr te zweven.

Drie nachten heeft ze er reeds getoefd;
Nog blijft een ijdele hoop haar streelen:
Zy waant, de teedre jongeling
Zal zich aan 't duister graf ontfelen.

„ô Allah! 't boomgebladert' ruischt.”
Zy hoort een voetstap na en nader!

Nu waant ze Abdallahs schim te zien,
En zinkt in de armen — van haar Vader!

Helaas! de droeve deinst te rug,
En vloekt op de oorzaak van heur smarte;
Trekt snel een pook ten boezem uit,
En drukt zich 't moordtuig dwars door 't harte.

Versteend, schouwt haar de Grijsaart aan;
Helaas, te laat, vergeefs, bewogen.
Zijn wreedheid vloekend, zinkt hy neêr,
En geest en leven zijn vervlogen.

1799.

K.

HET NACHTSPOOK.

Te viervoet, trappend, stap voor stap,
Reed Jonker Edmond door de heide,
Die Hildesheim van Brunswijk scheidt,
Waar, in mistrooftige eenzaamheid,
Zijn teedre Weêrhelst hem verbeidde.

De nacht viel zwart op 't aardrijk neêr,
Doorweekt van eindeloozen regen.

Daar waadde hy door plas aan plas,
Geheel onzeker waar hy was,
Langs gants in slob verkeerde wegen.

Het plascht, het plascht, het klatst, het kletst,
En slobbert door moeras en krekken.

Het ros ontzet op ieder tred,
En struikelt in het moddrig wed,
Of blijft in taaien kleigrond steken.

„Voort, voort, mijn trouwe beest, ga voort!
„My blindt dit ondoorzienbre donker.
„ô Zie voor u en my met één,
„En voer my door dees afgrond heen;
„Uw meester, zonder u, verzonk er!

„Voort,

„Voort, voort, mijn trouwe beest, ga voort!
 „Ga voort, de Maan zal spoedig rijzen.
 „Voort, voort, en zet uw voeten vast;
 „De welvoorzienne haverkast
 „Zal u eens meesters dank bewijzen.

„Voort, voort, mijn trouwe beest, ga voort!
 „Voer my in mijn Geliefdes armen;
 „Zy strekken zich te mywaart uit;
 „Wanneer zy me aan heur boezem fluit,
 „Zult gy u ook op stal verwarmen.

„Voort, voort, mijn trouwe beest, ga voort!
 „Nog drie of vierdhalf moeilijke uren!
 „De Hemel, die my ginds verwacht,
 „Verdient een nog veel slimmer nacht,
 „Dan dien we op dezen weg verduren.” —

Dus rijdt de Jonker immer toe,
 Met altijd ongewisse schreden:
 „Voort, voort, mijn trouwe beest, ga voort;”
 Terwijl hy buik en zijden spoort,
 En 't paard reeds machtloos heeft gereden.

Hy vordert weg, maar zacht en traag;
 En 't immer feller groeiend haken
 Zet borst en ingewand in vuur;
 En schijnt van 't oogenblik een uur,
 Van 't uur een eeuwigheid te maken.

Nu, afgemat door 't ongeduld,
 En 't hart bezwijkend van verlangen,
 Knikt hem 't van slaap bezwaarde hoofd,
 Dat, van gemijmer afgesloofd,
 Hem machtloos op de borst blijft hangen.

Nu weêr als met een schrik ontwaakt,
 Om al zijn krachten faam te gaderen,
 Herwekt hy d'uitgedoofden moed;
 En nieuwe veêrkracht drijft zijn bloed
 Met ruimer omloop door zijne aderen.

Nu stelt hy zich zijne Egâ voor,
 Hoe ze, ongerust om 't lang vertoeven,
 Hem in den hollen donkren nacht
 Op d'ijsbren weg verloren acht,
 In steedsvermeerend zielsbedroeven.

„Nu luistert zy naar 't windgeruisch;
 „Nu (waant hy) hoort zy naar den regen.
 „Nu ziet zy angstig naar de lucht,
 „En zendt my heete zucht op zucht
 „In hijgend zielsverlangen tegen. —

„Nu denkt zy my de Stad naby,
 „En hoopt my altijd na en nader;
 „En kust, in 't ingeslapen wicht,
 „Dat aan heur kuischen boezem ligt,
 „Het beeld van d'aangebeden Vader. —

„Nu

„Nu wekt zy 't ongeduldig op,
 „Om 't wederom in slaap te wiegen,
 „Of zy van d'eindeloozen tijd,
 „Waar in zy om mijn afzijn lijdt,
 „Een nietig ondeel mocht bedriegen.

„Nu hoort ze een ritslen op de straat,
 „Door één gemengd met hondenbasfen:
 „*Daar is hy* (roept zy juichend uit)!
 „Maar straks verwijdert dat geluid,
 „En ach! heur oogen staan in plasfen!

„*Neen*; denkt zy, *nooit zoo laat als nu!*
 „*Wat onheil of hem mocht gebeuren!*
 „Een onheil —! Lieve, schrei niet, neen!
 „De Hemel brengt ons haast by een:
 „Schep moed, en staak uw angstvol treuren!

„Ach! dat de Hemel weêr een tijd
 „Na zoo veel lijdens wou gehengen,
 „Die ieder laafde met de troost,
 „Van met zijn Gâ en dierbaar kroost
 „Zijn leven door te mogen brengen!”

Dus denkt, dus peinst hy, zonder rust,
 En noopt en spoort uit al zijn krachten. —
 Vergeefs! het paard blijft schichtig staan,
 Daar is geen verder drijven aan:
 Hier moet, hier zal hy overnachten!

Geen maanlicht toont zich aan de kim,
 Dat door dit duister heen kan boren:
 De hemel is met zwart beplekt;
 De grond, met water overdekt;
 En spoor, en pad, en weg, verloren.

„Neen (zegt hy), neen, hier blijf ik niet,
 „Om op den weg van kou te sneven.
 „Veeleer het uiterst onderstaan,
 „Dan dat ik werkloos zou vergaan,
 „En in den nood my-zelv' begeven!”

Hy spoort, hy noopt, hy dringt, hy drijft,
 En wringt en rukt met toom en stangen;
 Perst borst en ribben tot malkaâr;
 Maar 't beest, onwrik-, onhandelbaar,
 Geeft niets om sporendruk of prangen.

Hy heft de rijzweep woedend op,
 En klemt haar 't dier om heup en lenden:
 De zweepslag klinkt door lucht en veld;
 Maar vruchtloos, hoe hy knalt of knelt,
 Hy kan het voort doen gaan noch wenden.

Veruft, bedwelmd, en uitgeput
 Van 't lang en vruchtloos zielsvermoeien,
 Gevoelt hy 't hart van ijzing slaan,
 Het doodzweet op zijn voorhoofd staan,
 En 't bruifschend bloed naar 't hart toe vloeien.

Een slaauwe en bleeke neveldamp
 Vertoont zich eensklaps voor zijne oogen,
 En schijnt hem in den weg te treên,
 Met vormloos lijf en reuzenleên,
 Met aaklig duister overtoegen.

Een aanzicht als het beeld des doods,
 Met holle en uitgeteerde wangen:
 Twee armen, schrikbaar uitgerekt,
 En grijpend naar hem toegestrekt,
 Of 't ware, om ros en man te omvangen:

Een lijf van onafmeethren stal,
 Dat nu, tot aan het zwerk verheven,
 En hals en hoofd door wolken dringt,
 En dan weêr in elkander zinkt,
 En laag by de aarde schijnt te zweven.

„Wat wilt gy (roept hem Edmond toe)?
 „Gy, Geest, of schrikbeeld van mijn zinnen!
 „Geef andwoord, of verzink in 't niet!
 „En, zoo gy 't aaklig graf verliet,
 „Gy, Afgrond, hou uw dooden binnen!”

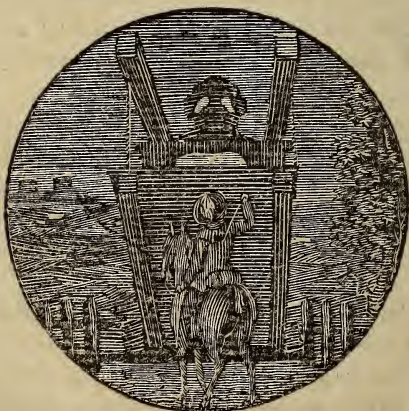
Geen andwoord! maar een dof gehuil
 Van Winden, die van verre loeien,
 En 't glimmen van een hol gezicht,
 Welks oogen, met een vluchtig licht,
 Uit opgespalkte leden, gloeien!

Hy roept op nieuw. Een ketenklank,
Die gruwzaam in zijne ooren rinkelt,
Vermengt zich met den doffen wind,
Terwijl een glans zijne oogen blindt,
Waar alles door elkaâr voor krinkelt.

Geen antwoord meer. Maar 't paard stapt toe,
En Edmond, gants bedwelmd van zinnen,
Rijdt eensklaps, zonder dat hy 't dacht,
Terwijl hy zich verloren acht,
Langs de ophaalbrug de Stadpoort binnen.

1799.

B.

AAN JONKVROUWE

*****,

BY HET OVERHANDIGEN VAN HAAR WAPENZEGEL.

Neen, Oudren deugd is niet voor 't kroost verloren;
De dorre krans, met Grootvaârs bloed bespat,
Heeft schooner glans dan eigen lauwerblad;
En Attalus en Krezus Koningsfchat,
Met wat de Taag en Ganges famenvat,
Zwicht voor den gloed van Oudooms gulden sporen.

De wreede Tijd verplett' de hechte Sloten!
Vermorfel' staal, en koper, en arduin!
Bedelv' den naam in 't ingestorte puin!
Het Heldenbloed, op 't veld der eer vergoten,
Is niet om niet in 't strijdperk uitgevloten,
Maar stroomt steeds voort in Ridderlijke loten,
En 's Vaders roem omstraalt der telgen kruin.

Het echte vuur van welgeboren Stammen
Blijv' voor een wjl in smoorend stof bedekt:
Offchoon zijn licht, zijn luister 't oog niet trekt,
't Vereeuwigt zich om eenmaal weêr te ontvlammen;
In 't nageslacht op 't glansrijkst opgewekt.

Gemeen gebloemt' van lage distelftruiken,
 Veredeld door een kunstervaren hand,
 Moog in den hof met vreemden tooi ontluiken,
 Die valsche praal houdt in zijn zaad geen stand.
 Zijn vorm en kleur, eens door de kunst geschonken,
 Verloopt, en gaat met elke teelt te niet:
 En, mocht zijn plant in Floraas gaarden pronken,
 Zijn afkomst wordt voor onkruid uitgewied.

Maar hooge Abeel en lommerrijke Ceder
 Vervallen nooit van d'aart van hun geslacht;
 Hun laatste spruit geeft nog heur oorsprong weder,
 En is, als hy, des aardrijks fierste pracht.
 Met de eigen kracht trotseert zy 't onweêrwoeden,
 En keert den Wind op uitgebreide blaân,
 En biedt den mensch, by gloed of regenvloeden,
 Heur gastvrij loof en koele schaduw aan.

Ach! 't is de ziel, die met het bloed der Vaderen
 Op 't heilig bed in 't kroost zich overplant;
 Die met dat bloed zich uitstort in zijne aderen,
 Zijn borst verheft, en in zijne oogen brandt!

ô Lieve Maagd, als door uw Hemelsche oogen
 Uw gloed, uw geest, in onzen boezem straalt;
 Wanneer uw zang ons hart houdt opgetogen;
 Wie twijfelt dan, of zulk een zielsvermogen,
 Zoo hoog een Geest, uit hooger oorsprong daalt?

Zoo denkt men niet, zoo kan geen hart gevoelen,
 Dan door die vlam van Adeldom geblaakt,
 Die nooit vergaat, maar onder de asch blijft woelen,
 Maar steeds herrijst in glorierijk bedoelen,
 En 't Ridderbloed in 't harte kenbaar maakt.

Of zou die hand, die met de Cythertonen
 In eene greep, ons aller harten kneedt,
 Zou zoo veel schoons by een geboorte wonen,
 Waar aan de ziel zich niets verschuldigd weet?
 Begaafde! neen: zóó teedre aanminnigheden,
 Dat stout vernuft, dat onbeperkt verstand,
 Die fiere borst, die grootfche zwier der leden,
 En wat in u zoo dier wordt aangebeden,
 Verkondt een bloed, aan aardfche Goôn verwant.

Had Grieken u aan de eer beroemde zoomen
 Van Peneus vloed of van Eurotas stroomen,
 Of aan den boord van Egeus plasch geteeld,
 Of waar Paktool met gouden zanden speelt;
 U waar gewis, in Dichterlijke droomen,
 Een Hemelgod ten vader toebedeeld.
 't Waar Jupiter, gedoscht in zwanenvederen,
 Die van uw bloed de bronwel wierd geloofd;
 Of hy, wiens Lier ook harten kan vertederen,
 De God des Lichts, wien gy zijn lauwer rooft.

Maar verr' van ons die dwaze mijmeringen!
 Uw afkomst schuilt in geen verdichten grond.

Neen, Heldendeugd, die 't Krijgsloot wist te dwingen,
 Neen, edelmoed, en hartverfmeltend zingen,
 Zie daar de bron, waar uit uw bloed ontftond!

De fchemering der afgedeinsde tijden
 Onttrekke ons oog het wifelvallig ftrijden,
 Dat Luxemburg de Roomfche kroon bevocht: (*)
 Toen Ridder Ot de Beierfche banieren
 In 't zwichten ftutte en dwong tot zegevieren,
 En door het ftaal zijn ftandsverheffing wrocht!
 De luifter blijft van Ottoos eerlouwrieten,
 De roem duurt voort, aan Ottoos geest verknocht.

't Was Ridder Ot, wiens teêrgevoelend harte,
 Door melody en Dichtgloed weekgemaakt,
 Den naam verkreeg, die twee paar eeuwen tartte,
 En die in u zijn oorfprong niet verzaakt.

ô Lieve Maagd! van daar die teedre klanken,
 Die Godenzang, die van die lippen vloeit,
 Met Hemelval en Ambrozijn besproeid!
 Van daar dat vuur, uit de onverdoofbre fpranken
 Van 's WEEKHARTS (+) bloed zoo glinfrend opgegloed!

Ja, opgegloed! Maar, zoo als 't uchtendgloren,
 Wanneer het groeit, in middaggloed verkeert!
 De Dichtzon, in zijn teedre ziel geboren,
 Bereikt in u dat toppunt vol bekoren,
 Dat oogen blindt, en harten overheert.

ô Zang-

ô Zangheldin! pronk met dit edel wapen,
Van edel bloed onwraakbaar onderpand.
Was Adeldom ooit stervling ingefchapen,
De Ridderkrans voegt om uw fiere slapen,
De Kunstpalm, in uw rijkbegaafde hand.

1796.

B.

(*) Keizer *Henrijk de VII*, in 1309.

(†) De oude geslachtsnaam, van Ridder *Ot* oorspronkelijk.

AAN MEVROUW

*****,

OP HAREN GEBOORTEDAG, DIE OOK DE MIJNE WAS, DEN
NEGENDEN NA HARE BEVALLING VAN EEN ZOON.

Verrijkt met d'eêlsten schat, dien de Almacht heeft te geven,
Gelukkig door uw Echt, door uw beminlijk kroost,
Smaakt ge, ô begaafde Vrouw, de hoogste lust van 't leven,
En weet niet, welk een zucht verholen weedom loost.

ô Zalig dus de dag, die uw voortreffelijkheden

Aan de aard ten toonbeeld schonk, Natuur ten meesterstuk,
Om wijd en zijd vereerd, bewonderd, aangebeden,

Maar ook bedeed te zijn van 't onbepaaldst Geluk!

Ook ditmaal schenkt hy u, doorstraald van nieuw genoeg,
Van 't hachlijk kinderbed aan Liefde en Vriendschap weêr;
En, bleef er nog een wensch, die in uw borst mocht zwoegen,

Een Zoon volmaakt het heil, en duldt geen wenschen meer.

ô Rijs dan, zalig licht! gezegendste aller dagen!

My schonkt ge een lot vol ramps, vol jammren, en verdriet,
Maar nimmer zal mijn hart zich over u beklagen:

't Gestarnt', dat u beheerscht, droeg zaligheên en plagen,
Gy deeldet ze onder ons, en, heb ik 't leed te dragen,

Mijn hart wraakt uw verdeeling niet.

Wel-

Welaan dan! stort den rijksten zegen

Steeds meer verdubbeld uit op 't zoo bevoorrecht hoofd,
Tot we één Volmaaktheid zien, die by haar op kan wegen!

Één luister, dien zy niet verdooft!

1800.

B.

GEBORTEGROET,

MET EEN PAPIEREN BLOEMPOT,

AAN JONKVROUWE

*****.

Reeds van de overoudste tijden
Plach men aan een lieve Maagd
't Roosjen, dat de Lente draagt,
Op heur Jaardag toe te wijden:
't Frisfche Roosjen is met recht
Aan de frisfche Jeugd gehecht.

Maar, waar thands gebloemt' gevonden,
Dat ik u ten kransjen plukk',
Dat ik op uw lokken drukk',
In dees felle Winterftonden?
Ach! de bloemhof ligt verstoord,
En ten prooi' van 't baldrend Noord!

Waar-

Waarom koos, ô bloem der schoonen,
 't Lot u zulk een Jaardag uit,
 Waar geen Roosjen op ontspruit
 Om u 't minzaam hoofd te kroonen?
 Waarom uw bevalligheid
 Niet een beter Feest bereid?

Zoo 't Heelal de schoonheid huldigt,
 Immers was de Schikgodin,
 Met de Moeder van de Min,
 U gelijken dag verschuldigd;
 Dag, als schoone Cytheree
 Op zag rijzen uit de Zee.

't Albezielend Hemelteeken (*),
 Dat het aardrijk, pas ontdooid,
 Wederom met bloemen tooit,
 Moest de wieg met groen besteken,
 Waar een u gelijkend wicht
 In zijn eersten sluimer ligt.

Maar, wat zeg ik? Waartoe rozen?
 Waartoe krokus en jasmijn? —
 Waar toch zou de bloemgaard zijn,
 Die voor u niet had te blozen,
 Als gy, hoe het waait of stormt,
 Onverwelkbre bloemen vormt! —

(*) De Tweeling.

GEBORTEGROET.

Daar de drie Bevalligheden,
 Daar een duizend Minnegoôn
 Zoo veel zachtheid, zoo veel schoon,
 In uw wiegjen hulde deden,
 Voegde Flora zich daarby,
 Met den Zéfir aan heur zij'.

Schoon ook de ongunst der faizoenen
 Lente van uw peuluw hield;
 Zy, met Lentevuur bezielt,
 Wikkelde u in bloemfestoenen,
 En bestrooide 't kinderbed
 Met de rozen van Hymet.

Met een lach, een Godheid eigen,
 Loeg ze u, slapend wichtjen, aan,
 Overdekt met rozenblaân:
 „Laat de stugge winden dreigen!
 „Laat het felle Jaarfaizoen
 „Om dit zachte leger woên!

„'k Schenk u (sprak zy) mijn vermogen.
 „Schep gy bloemen, dierbaar kind,
 „Onverftrooibaar door den wind!
 „Voer den Hemel in uwe oogen,
 „En de Maymaand in uw hand,
 „Als mijn kenbaar Liefdepand!”

Hier brak ze af; en 't oude Grootjen
Dat uw levensdraad begon (*),
Was verwonderd daar ze spon,
Met de vuurtest op haar schootjen,
Dat hy, als heur spinrad snort,
Met viool omkronkeld wordt.

Winter hoorde Floraas woorden,
En riep sneeuw- en hagelkraam
Met heur gantschen toefstel saam
Uit den diepsten nacht van 't Noorden,
Of hy u die dierbre gift
Mocht ontrukken door zijn drift.

Maar vergeefs! wy zien haar bloeien,
Daar uw hand ons Lenten schept,
Die geen Winter ooit verlept,
Die geen Zomer kan verschroeien!
Bloemen, waar de Kunst op prijkt,
Daar Natuur er voor bezwijkt.

Echter, zegt men, had zijn woelen
Toch nog iets op u vermocht,
En een kilheid uitgewrocht,
Om voor Minnaars niets te voelen.
Doch, voor 't minste, hoe dat zij,
Ook die invloed is voorby.

(*) De Schikgodin.

GEBOORTEGROET.

't Heden, het gelukkig heden
 (En wat wellust drukt dit uit!)
 Ziet u een gewenschte Bruid,
 Van heur Bruïgom aangebeden,
 En bereidt u — Hemel, geef 't! —
 Wat de Trouwkoets zaligst heeft.

Wel! geniet dan, Bloemgodesse,
 In een lot, zoo rijk bedeed,
 Alles wat het harte streelt!

TEDER KIND EN MINNARESSE
 Sluit ook BLIJDE GEMALIN,
 En VERNOEGDE MOEDER in!

Ik (wat zoude ik water dragen
 In den vollen Oceaan?)
 Bied u krans noch bloemtros aan.
 't Waar zich aan bespotting wagen,
 Schonk men aan den Alchymist
 Anders dan een holle kist.

Echter, zie ik zoo veel braven
 Op den heuchelijken dag
 Dien ik hier bezingen mag,
 U vereeren met hun gaven;
 Breng ik 't weinig wat ik kan,
 'k Wacht er geen verfmading van.

'k Laat het aan voorname lieden,
Om met pracht of kostbaarheên
Iemand onder 't oog te treên
't Geen ik u heb aan te bieden,
Is geheel niet van den aart
Dat het met hun giften paart.

Maar (ik schroom het schier te noemen;
Nochtans weet ik anders niet,
Dat er voor my overschiet)
'k Voeg er voor uw zijden bloemen
(Zeg my, of ik kwalijk doe?)
Een papieren bloempot toe.

1800.

B.

AAN

AAN MIJNE VRIENDEN.

Vraag niet, waar de onbetembre Frank
Den gruwel van den Wapenklank
In siddrende ooren dondert:
De Hemel heeft, door vloed en zee,
Van 't Wareldplondrend oorlogswee
Dees vrijplaats afgezonderd.

Neen, dek met onbedeesde hand
Den schaamlen disch op 't vrije strand,
Dat ons herbergzaam koestert.
Het broze leven eischt niet veel,
En God bestemt eens ijders deel,
Hy, die de raven voedstert!

De Jaren vlieden uur aan uur,
En, 't noodlot schenke ons zoet of zuur,
Het zijn slechts korte teugen.
ô Laten we ons in stille hoop,
Zoo lang het snellend uurglas loop',
In 's Hemels gift verheugen!

Haast vlieden jeugd, en kracht, en moed,
 Als de ouderdom het laauwe bloed
 In de aders doet bevroren.

ô Laten wy 't zoo kort genot
 Van 't luttel goede van ons lot
 Niet achteloos verliezen!

Het Winterbloemtjen heeft geen geur;
 Het schrale Najaar staat voor deur;
 Voorkomen wy zijn vlagen!
 Verdubben we ons in kalme vreugd,
 Die 't erfdeel is der Christendeugd,
 Het overfchot der dagen!

De zorg (gewis) behoort aan God;
 Aan ons, 't berusten in ons lot,
 En 't dankbaar vergenoegen.
 De Wareld wentel' zoo zy moog,
 De Godheid houdt ons steeds in 't oog,
 En alles zal zich voegen.

Welaan dan, met een frifchen dronk
 Den grond, die ons het leven schonk,
 (En dien wy nooit vergeten!)
 En 't eenmaal wijzer Nageflacht,
 (De hoop der volgende Eeuw) gedacht,

Met Godsdienst, Zeden, Deugd, en Vrijheid van geweten!

1797.

II. DEEL.

O

B.

GROOT-

GROOTHEID.

Geloof niet licht aan Groote mannen,
Aan Wondermenschen, wijd beroemd:
't Zijn Wareldgeesfels en Tyrannen,
Die 't aardrijk met dien naam benoemt.
De ware Held, de ware Wijze,
Hoe meer hy in verdienste rijze,
Hoe minder hy in de oogen straalt;
En, die den roem der wareld winnen,
Begoochlen slechts der dwazen zinnen,
Om dat hun ware grootheid faalt.

Met ijden damp en smook omgeven,
Vertoont zich 't Nachtspook aan 't gezicht,
Het hoofd ten starren opgeheven,
In 't scheemringgevende avondlicht.
Maar nader! 't Voerwerp zoo ontzettend,
In d'eersten opslag zoo verplettend,
Heeft al die grootheid van den schijn.
De damp, waarmeê het is omtogen,
Verdubbelt zijn gestalt' aan de oogen,
En 't blijkt een nietig ding te zijn.

Maar

Maar vest uw blik op één dier Bergen,
 Met ijs en Winterfneeuw gekroond,
 Die d'adelaar des hemels tergen,
 En zeg my, hoe hy zich vertoont?
 Verheft hy 't hoofd wel op de kimmen,
 Als om den Hemel aan te grimmen?
 Verbaast hy de oogen die hij trekt?
 Schijnt niet veeleer zijn hoogte matig,
 Zijn rijzing even zacht als statig,
 Zijn luister met een wolk bedekt?

Doch waag het, om hem op te stijgen.
 Hoe verder u uw voetstap brengt,
 Hoe meer uw matte borst zal hijgen,
 Hoe min gy hem bestijgbaar denkt.
 In 't eind, na de onvermoeidste poging,
 Genaakt gy 't doel van uw beooging:
 Zie daar den langgewenschten top!
 Helaas! hoe vindt gy u bedrogen!
 Hier rijst hy 't steilste naar den hoogen,
 Hier ziet gy geen beklimmen op.

Niet anders is voor die hem kennen,
 De Wijze, wien die naam betaamt:
 Niet zulken, wier geleerde pennen
 Hun Letterdievery beschaamt:
 Niet zulken die op lof van dwazen

Met gretigheid en wellust azen,
 Verflaafd aan ijdelheid en waan;
 Maar zy, die in zich-zelf besloten,
 Door roem noch naspraak om te stoten,
 Als rotfen op haar wortels staan.

De stormen mogen om hem gieren,
 Zijn kruin is boven wind en weêr:
 Hy lacht met kluisters en lauwriren;
 Zijn eigen waarde maakt zijn eer.
 Hy weet zich-zelfen juist te schatten,
 En zoekt geen schijn van meer te omvatten,
 Noch draagt te koop wat God hem gaf!
 Maar, om zich andren nut te maken,
 Zal hy zijn eigen kring verzaken,
 En dalen tot den hunnen af.

Verwondring voor zich op te wekken,
 Is verr' beneden 't geen hem past:
 Wie de oogen tot zich tracht' te trekken,
 Geen Grootheid is aan praalzucht vast.
 Hy zal een leeftijd met ons wonen,
 En nooit een meerderheid vertoonen;
 Ja, als zijn kennis ons verlicht,
 Zoo schijnt hy 't slechts uit ons te delven,
 En wy, wy danken 't aan ons-zelfen,
 Wat we aan zijn Wijsheid zijn verplicht.

Doch kooft, en kent hem meer volkomen,
En zoekt den peil van wat hy zij!
Dan wordt zijn grootheid eerst vernomen,
Dan blijkt zijn innige waardy!
Dan zal hy dat Gebergt' gelijken,
Wier toppen altijd verder wijken,
Naar mate dat wy wijder gaan;
En, moedloos na een reeks van jaren,
Zult ge alle denkbeeld laten varen,
Om ooit met hem gelijk te staan.

1800.

B.

HET NEËRGESLAGEN ROOSJEN.

Veracht, ô Wandelaar, 't onschuldig roosjen niet,
Dat, door den stormwind neêrgeslagen,
Ten prooie aan felle dondervlagen,
Zich warsch toont van het licht en 't Zonnegoud ontvliedt;
ô Wandelaar, veracht dat needrig roosjen niet!

Maar als het licht en kwijnt, als wilde en kon 't niet sterven,
Te veel door 't woeden van de stormen afgemat,
Te schaars met d'eedlen drop des Hemeldaaus bespat,
Om niet door dat gemis en geur en bloei te derven,
(ô, 't Loont uw zorgen weêr) behoud het voor 't verderven,
Maar, Wandelaar! — vertreed het teedre roosjen niet.

Neen, als gy 't, zwoegens moê, naar de aarde ziet gebogen,
Toon dan een hart van mededoogen,
En beur haar 't hangend hoofd weêr op.
Zy voedde geen vergift in heur te zachten boezem,
't Geen immer het verderf bewerkte van heur bloezem:

Ach!

Aeh! zwakheid was alleen haar deel. —
ô Wandlaar, wil het haar niet wijten,
Dat haar de stormen nederfmijten,
Noch krenk heur neêrgebogen steel.

En, mocht uw oog een traan van medelij' ontvloeien,
ô! Wil dien op heur boezem sproeien,
Zoo dringt hy tot in 't hart der knop.
Een traan, dien liefde en deernis vormen,
Wordt, waar de winden hevigst stormen,
Een balfemende Hemeldrop!

S.

MIJNE EENIGE.

Gy, kleiner schoonheên van de Nacht,
Die, meer door aantal dan door kracht
Van licht of heldre glansen,
Het oog van uw beschouwers trekt,
Wanneer gy 't ledig veld bedekt
Der ruime Hemeltranfen:
Wat zijt gy, als de zilvren maan
Haar hooge standplaats kooft beflaan?

Gy, vrolijk lachend veldgebloemt',
Het geen de Lent haar eerst'ling noemt,
Omhangen met scharlaken (*):
Wat praalt gy op uw rijken zwier,
En 't dartel henglen van Zefier
Om uw gebloosde kaken?
Wat zijt gy, als de Rozenfpruit
Haar bloefemknopjen openfluit?

(*) *De Primula veris.*

Gy, zoete zangers van het woud,
 Die 't alles opgetogen houdt
 Van 't lieflijk Lentekwelen,
 Wanneer gy, zonder maat of dwang,
 Uw kunsteloozen minnezang
 Doet ruifchen door de abeelen:
 Wat zijt gy, wat 's uw zangrig schoon.
 Bij Filomeeles Toovertoon?

ô Lieve stookfter van mijn gloed,
 Aan wie mijn boezem hulde doet!

Vergeefs zoude ik u roemen.

Gy, gy zijt onder 't boschgekkeel
 My de eenigwaarde Filomeel;

Gy, 't Roosjen by de bloemen;

Gy, Cynthia by 't starrenlicht,

Waar al wat oogen trekt, voor zwicht;

Gy, al wat in 't Heclal voortrefflijkst is te noemen.

Naar het Engelsch van WORTON.

B.

TRANEN.

Ons onheil heeft geen recht, ons oog een traan té ontrukken:
Die zucht onteert het hart, dien eigen leed verheft:
God wapende ons met moed voor eigen ongelukken,
En deelde ons tranen meê voor 't geen een' ander treft.
Van hier dan de aavrechtsche aart, die, week voor eigen smarte,
Met wederstreving duldt wat God te dragen geeft,
In 't schreien lichtnis zoekt voor 't neêrgeflagen harte,
En voor zijns naastens wee geen tranen over heeft!

1799.

B.

LIJKKLACHT.

Zie dees schoonen roem der rozen
Welig bloeien, schittrend blozen!
(Sprak de Wandelaar verrukt.)
Ach, wat is die lust der oogen
Ras met al haar praal vervlogen,
Als men ze eens van 't steeltjen plukt!

ô Dat

ô Dat u , bekoorlijk roosjen ,
 Niets beroove van dat bloosjen ,
 (Sprak de teedre Wandelaar.)
 Moogt gy steeds aanminnig bloeien
 En tot roem der Lente groeien ! —
 Dat u storm en onweêr spaar !

IJdle wenschen die wy vormen !
 Ras begon de wind te stormen , —
 Bloem noch bloezem wierd gespaard ,
 En het roosjen , pas ontloken ,
 Wierd van 't steeltjen afgebroken ,
 En hing kwijnend neêr op de aard !

Zoo trof ook Lykoris de oogen ! —
 Zoo hield ze ieder opgetoogen ,
 En bewondrend zag men ze aan ! —
 Maar helaas ! — en Pijn , en Ceder
 Slaat het baldrend onweêr neder ,
 Zou een maagd het wederstaan ? —

Neen , toen 't onweêr sloeg aan 't loeien ,
 Hield Lykoris op met bloeien :
 Ach , zy blonk te schoon voor de aard .
 't Roosjen , 't Paradijs beschoren ,
 Werd verplant om daar te gloren ;
 't Was den Hof heurs Scheppers waard !

OP EEN DORREND BLAD,

DOOR DEN WIND IN MIJN BOEZEM GESCHUD.

Wat zoekt ge, ô dorrend blad, een schuilplaats hier te vinden?
Heerscht kalme rust in 't hart waarin een onweêr stormt?
Ontvlucht gy 't hevig woên der felle najaarswinden
By 't harte, 't geen zijn drift tot enkele onrust vormt!

Ach, koud is 't oppervlak der afgestormde harten,
Al smelt hun binnenst weg van onweêrstaanbren gloed!
Gy, vluchtling, zoek een borst, die, vrij van zulke smarten,
U, daar zy kalmer zwoegt, tot wiegjen strekken moet!

Of zoek uw rustplaats in den duistren schoot der aarde:
Daar heerscht een beter rust dan hier gevonden werd.
Of zoudt ge een voorspook zijn, dat my mijn lot verklaarde?
Verkondt ge 't stervensuur aan mijn gefolterd hart?

ô Ja, 'k zal eens, als gy, dit rampvol leven derven!
ô Kom, 'k beschouw in u een voorspook dat ik min!
Ach, mocht ik, dorrend blad, ach, mocht ik met u sterven!
Voor my heeft gantsch 't Heelal geen enkle rustplaats in!

AAN DE BIJEN.

Wilt gy weten, zachte Bijen,
Daar gy steeds om 't zoete zweeft,
Wat, voor bloem en kruideryen,
Eindloos zoeter honig geeft?
Vliedt die teedre rozentippen
Die hier Floraas hand verspreidt;
Zuigt uit Amarillis lippen
Ongelijkbrer zoetigheid.

Slechts in 't streelend zonnegloeien
Spruiten Floraas telgen uit;
Die by Amarillis bloeien
Worden nooit des Winters buit.
't Kort genot van Floraas rozen
Wijkt met d'eersten Zomergloed;
Die by Amarillis blozen
Zijn een onuitputbaar zoet!

Eer ge naar die rozenplekken
 Uw gezwinde vlerkjens neigt,
 Moet ik echter u ontdekken
 Wat u onvermijdbaar dreigt!
 Ik mocht eens die lippen drukken,
 ('t Geen ik kwijnend boeten moet)
 Waagt gy 't van heur zoet te plukken —
 Wacht, — ô wacht u voor haar gloed!

1798.

S.

E L I A N E S

JAARFEEST.

't Gedicht
Uit plicht
Gelukt niet licht,
Maar hinkt aan ijzren boeien:
't Heeft vier
Noch zwier,
Noch bloei noch tier,
En kruipt in plaats van vloeien.

Maar brandt
De hand,
Die 't speeltuig spant,
Van 't innig boezemgloeien;
Geen toon
Zoo schoon
By mensch en Goôn,
Dan die het hart ontyloeien.

Voor

Voor my,
 Ik wij'
 Mijn Poëzy
 Geen dorre plichtbetooning:
 Heur lied
 Klinkt niet
 Op vreemd gebied;
 De Dichtluim kent geen Koning.

Doch kon
 Een bron,
 Die eens begon,
 Steeds onuitputbaar springen,
 Hoe blij
 Zou zy
 Op 't Feestgetij'
 Van Eliane zingen!

Dan ach!
 Ik mag
 Dien blijden dag
 Met geen gezang begroeten:
 De smart,
 Die 't hart
 Te fel benart,
 Maakt Zang- en Speelkunst voeten.

Daar 't leed
 Zoo wreed
 De borst doorfneed,
 En tranen drong uit de oogen
 Zou daar
 't Bezwaar
 De zangrige aâr
 Niet tevens op doen droogen?

Den gloed
 Van 't bloed '
 In zilten vloed
 Van staâg geweên verdronken,
 Is al
 't Geschal
 Van Feest of Bal
 Niet weêr in staat te ontvonken.

Neen, zang
 Waar dwang
 En hartgeprang;
 Doch waar voor zuivre wenschen
 Ons heil
 Slechts veil
 In 't hoogste peil,

Dan maakte u dit mijn hart de zaligste aller menschen.

1796.

B.

II. DEEL.

P

HET

HET ROOSJEN.

Schuchtren kijkt het Maagdlĳk Roosjen uit heur rijpe bloefem-
(knop:
Haast ontbloomt zy d'open boezem voor den milden Uchtenddrop.
Maar en Zon en Zéfir loeren op heur schoonheid, al te teêr:
tZonnelonkjen schroeit heur blaadtjens, Zéfirs adem werpt zeneêr.
Roosjens, vreest voor oog en adem, die van dartle speelzucht gloên!
Roosjens, ô mistrouwt de lonkjen! wacht, ô wacht u voor den zoen!

1803.

B.

DE WIJNSTOK.

(*Allegorie.*)

Van de roest en worm verbeter,
Kruipt mijn kranke stam langs de aard,
Door den wind om verr' gesmeten.
Tuinman van dees druivengaard!
Stut en steun hem voor den storm:
Zuiver hem van roest en worm.

Of veeleer, ô Wijngaardhoeder,
Zoo hy ooit iets beters gaf
Dan verachtlijk zwijnenvoeder,
Grijp het snoeimes, snijd hem af;
Dat des wortels duurbre groei
In herboren schoten bloei!

1803.

B.

Uit het Turksch.

LES.

Wen God u trest met leed en tegenspoed,
Zoo dank terstond voor 't Vaderlijk kastijden;
Gewen uw hart aan 't onderworpen lijden;
En zie te rug op Jezus droppend bloed.

Na CHAUCER.

B.

1802.

DICHTER FOP.

Fop heeft nooit vers gemaakt, en Fop wil Dichter heeten.
Fop, sta dien eernaam af, of toon uw Poëzy!

Neen, Fop; geloof u-zelv' den Fenix der Poëten;
Maar houd ons, bid ik u, van uw Gedichten vrij!

1803.

B.

R I J K D O M.

„**T**ienduizend Guldens slechts om jaarlijks van te leven,
„En 'k zóu gelukkig zijn en onbekrompen geven,”
Was Strefons dagelijksch gesprek.

Nu heeft de man zijn wensch verkregen;
Maar gieriger dan ooit in 't midden van dien zegen,
En altijd klagend van gebrek.

„Geen wonder (roept hy uit)! een arme kan vergaâren,
„Maar rijkdom is een slaaf van 't zoogenaamd fatsoen.
„Met duizend Guldens 'sjaars is 't mogelijk iets te sparen;
„Maar die er tien bezit, heeft zeventig van doen.”

1803.

B.

DE ONDERVINDING DER DWAZEN.

Wat roemt een Dwaas op ondervinding!
Hy kent ze, hy bezit ze niet:
't Is niet dan schijnbaar wat hy ziet;
Zijne overtuiging is verblinding;
Zijn weten, ingezogen waan.
Ja, zelfs het Godlijk licht der Waarheid
Verkracht zijne oogen door heur klaarheid,
En alles voedt zijn domheid aan.

1803.

B.

INHOUD.

EERSTE DEEL.

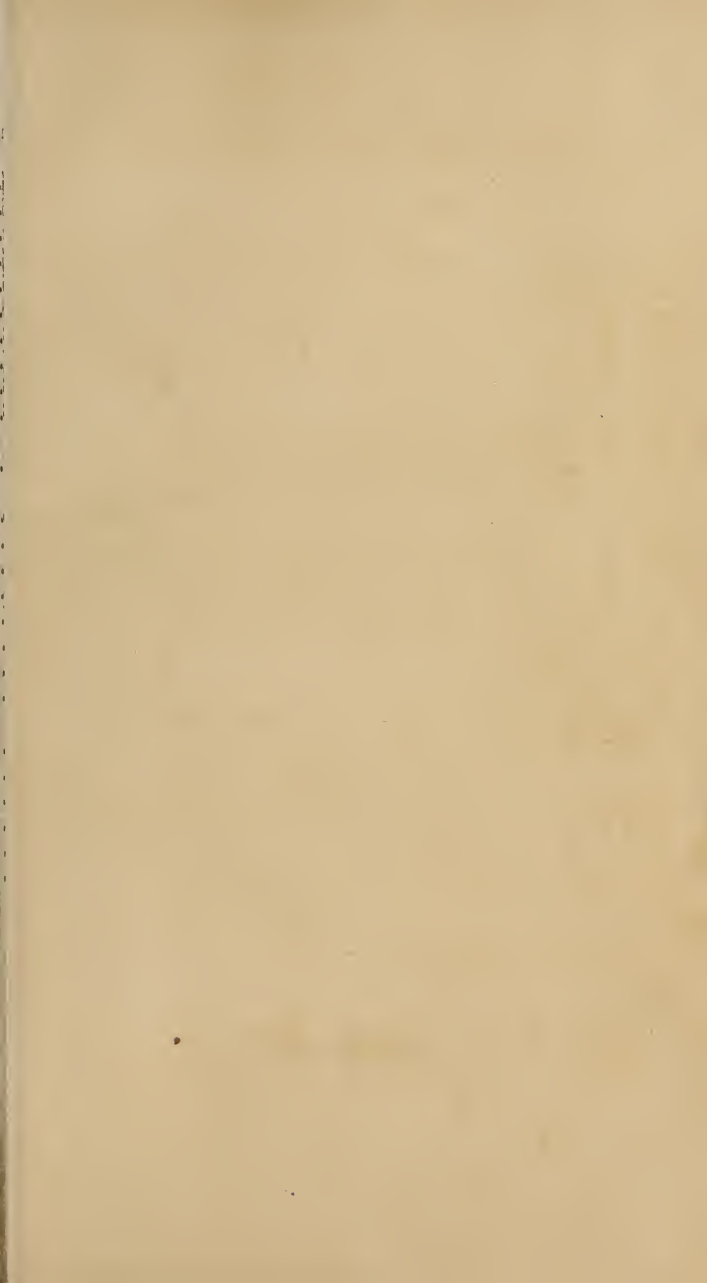
LENTEMORGEN; <i>naar het Deensch van TULLIN.</i> B. . . bl.	3.
GENOEGEN. B.	— 15.
KARTHON, Gezang van OSSIAAN. B.	— 18.
KALTHON, Gezang van OSSIAAN. B.	— 40.
DE KRUISDOOD.	— 51.
DE VIER JAARGETIJDEN:	
LENTE. B.	— 58.
ZOMER. B.	— 62.
HERFST B.	— 66.
WINTER B.	— 70.
DE OMARMING	— 74.
KONING KAREL DE EERSTE, in zijne Gevangenis: <i>naar</i> 's Vorsten oorsponkelijk Engelsch. B.	— 77.
HET ECHTGELUK B.	— 81.
BEANDWOORDING.	— 93.
HET GENOEGEN	— 98.
OP EENS KINDTJENS AFSTERVEN. B.	— 101.
FILUSA AAN EULOGEET	— 102.
ARRIA EN PETUS.	— 107.
DE JONGELING; <i>naar het Hoogduitsch</i>	— 109.
DE AALMOES.	— 111.
WELDOEN; <i>uit het Turksch.</i> B.	— 113.
ECHTE LIEFDE.	— 113.

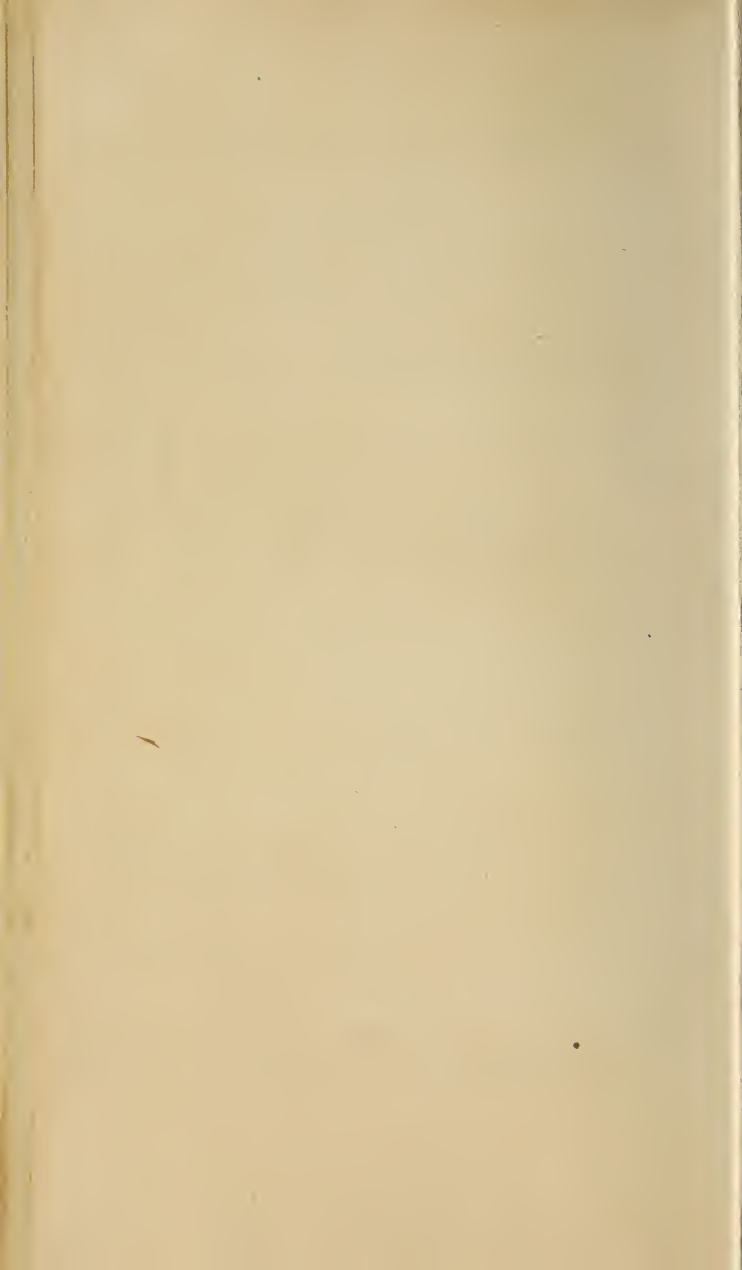
TWEEDE DEEL.

ALONZO AAN KLARA	— 117.
KLARA AAN ALONZO	— 122.
LEONORE, Romance; 't Hoogduitsch van BURGER vrij nagevolgd.	— 126.

AAN

AAN MIJN KIND, by zijns Vaders afscheid.	bl. 132.
DE SCHAAPJENS; <i>vrije Navelging van Mde. DESHOUL-</i> <i>LIERES</i>	— 134.
ZÄIDE EN ALMANZOR, Romance.	— 136.
DES MINNAARS GEEST, <i>Oude Engelsche Romance</i> . B.	— 151.
MOLLYS DROOM, Romance.	— 154.
ECHTE LIEFDE, Zangstukjen. B.	— 156.
HOUWELYCX-PRENT, <i>door JACOB CATS</i> . B.	— 158.
HET GELUK	— 163.
JONKER BRAND VAN WIJK: <i>Child Waters gevolgd</i> . B.	— 174.
ELMIRE.	— 183.
HET NACHTSPOOK. B.	— 188.
AAN JONKVRUWE ***** , bij het overhandigen van haar Wapenzegel. B.	— 195.
AAN MEVROUW ***** , op haren Geboortedag, die ook de mijne was. B.	— 200.
GEBOORTEGROET, met een papieren bloempot. B.	— 202.
AAN MIJNE VRIENDEN. B.	— 208.
GROOTHEID. B.	— 210.
HET NEËRGESLAGEN ROOSJEN.	— 214.
MIJNE EENIGE. B.	— 216.
TRANEN. B.	— 218.
LIJKKLACHT.	— 218.
OP EEN DORREND BLAD, door den wind in mijn' boe- zem geschud.	— 220.
AAN DE BIJEN; <i>uit het Hoogduitsch</i>	— 221.
ELIANES JAARFEEST. B.	— 223.
HET ROOSJEN. B.	— 226.
DE WIJNSTOK, <i>Allegorie</i>	— 227.
LES; <i>naar CHAUCER</i> . B.	— 228.
DICHTER FOP. B.	— 228.
RIJKDOM. B.	— 229.
DE ONDERVINDING DER DWAZEN. B.	— 230.

Deacidified using the Bookkeeper process.
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: Nov. 2009

Preservation Technologies

A WORLD LEADER IN COLLECTIONS PRESERVATION

111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

JAN 16 1989

